Jurnalul erotic al unei adolescente de 16 ani

Scriu în camera mea cufundată în semiobscuritate şi tapetată cu fotografiile lui Gustave Klimt şi posterele cu Marlene Dietrich; aceasta mă priveşte languroasă şi arogantă, în timp ce eu mâzgălesc foaia albă pe care se reflectează razele soarelui, abia strecurate printre deschizăturile obloanelor.

E cald; o căldură toridă, uscată. Aud sunetul televizorului deschis în cealaltă cameră şi îmi ajunge la ureche vocea subţire a surorii mele, care intonează numele unui desen animat; afară, un greiere îşi strigă nepăsarea; în această casă, totul este calm şi binevoitor. Pare că totul este închis şi protejat de un clopot de sticlă foarte subţire, iar căldura îngreunează şi mai mult mişcările; dar înăuntrul meu nu e linişte deloc. E ca şi

cum un şoricel mi-ar ronţăi sufletul atât de imperceptibil, încât pare chiar plăcut. Nu mă simt rău, dar nici bine, ceea ce mă neliniştete este că nu mă simt. Dar ştiu să mă regăsesc: e suficient să mi ridic privirea şi s-o întâlnesc pe cea reflectată în oglindă, pentru a mă simţi învăluită imediat de o linişte şi fericire binevoitoare. Mă admir în faţa oglinzii şi rămân extaziată în faţa formelor ce mi se conturează pe rând: a muşchilor, a căror formă se modelează din ce în ce mai clară şi mai sigură, a sânilor, care încep să mi se observe pe sub bluze şi care se mişcă uşor la fiecare pas. Încă de când eram mică, mamă, umblând cu inocenţa goală prin casă, m-am obişnuit să observ trupul feminin; din acest motiv, formele unei femei adulte nu sunt un mister pentru mine, dar, că o pădure deasă, părul ascunde ochilor şi tăinuieşte Secretul. Plăcerea de a mă observa este atât de mare şi de puternică, încât devine imediat o plăcere fizică, ce începe ca un gâdilat şi se termică cu o căldură şi cu un

tremur noi pentru mine, ce durează câteva minute. Apoi, apare sentimentrul de jenă. Spre deosebire de Alessandra, nu am niciodată fantezii în timp ce mă ating; cu ceva timp în urmă, mi-a destauinuit ca şi ea se atinge şi mi-a spus că, în acele momente, îi place să-şi închipuie că este posedată cu forţa şi violenta de un bărbat, fiind aproape gată să-şi provoace o durere. Am fost uluită, pentru că mie îmi este suficient să mă uit în oglindă, ca să mă excit. M-a întrebat dacă şi eu mă ating şi i am spus că nu. Nu vreau să distrug această lume vătuită care se izolează, pe care mi-am construit o, care este a mea, ai cărei unici locuitori sunt trupul meu şi oglindă; dacă i-aş fi răspuns sincer la întrebare, ar fi însemnat să o trădez.

Singurul lucru care mă face să mă simt într-adevăr bine este acea imagine pe care o contemplu şi pe care o iubesc; în rest totul este prefăcătorie. Prieteniile mele, născute la întâmplare şi menţinute în mediocritate, sunt

atât de puţin intense… Săruturile pe care le-am dăruit timidă vreunui băiat din şcoala mea au fost la fel de ipocrite, de-abia ne atingeam buzele, că simţeam un fel de repulsie şi aş fi fugit departe când simţeam limba celuilalt strecurându-se stângace. Această casă e atât de falsă, atât de puţin asemănătoare cu starea sufletească pe care o am acum. Aş vrea ca, pe neaşteptate, toate tablourile să se desprindă de pe pereţi, că prin ferestre să intre un aer rece şi îngheţat, că urletele câinilor să înlocuiască târâitul greierilor.

Vreau dragoste, jurnalule. Vreau să mi simt inima deschizându-se şi vreau să-mi văd stalactitele gheţii făcându-se bucăţi şi scufundându-se în râul pasiunii şi al frumuseţii.

Se aude gălăgie pe stradă. Râsete ce umplu acest aer sufocant de vară. Îmi imaginez ochii celor de vârsta mea, înainte de a ieşi din casă: mari, vii, nerăbdători să petreacă o seară distractivă. Vor petrece noaptea pe

plajă, cântând acompaniaţi de o chitară, o pereche se va îndepărta spre un loc în care întunericul acoperă totul, iar cei doi îşi vor şopti la ureche vorbe nesfârşite. Mâine, o altă pereche va înota în marea întunecată şi încălzită de soarele dimineţii, protector al unei vieţi marine necunoscute. Ei vor trăi ştiind cum să-şi petreacă viaţa. Ok, de acord, şi eu respir; din punct de vedere biologic sunt în regulă… Dar îmi este frică. Mi-e frică să ies din casă şi să întâlnesc priviri necunoscute. Ştiu, trăiesc într-un conflict etern cu mine însumi; sunt zile în care să mă aflu în mijlocul celorlalţi mă ajută şi simt o nevoie absolută să fiu alături. În alte zile, singurul lucru care mă poate satisface este să fiu complet singură. Atunci, îmi alung indiferenţa pisica de pe pat, mă întind cu faţa-n sus şi mă gândesc… Poate pun un CD cu muzică, aproape întotdeauna clasică. Mă simt bine în complicitatea muzicii şi nu am nevoie de nimic.

Dar aceasta gălăgie mă sfâşie, ştiu că în această

noapte cineva va trăi mai intens decât mine. Iar eu voi rămâne în această cameră să ascult sunetul vieţii până când somnul mă va îmbrăţişa.

10 iulie

10: 30

Ştii la ce mă gândesc? Mă gândesc că poate a fost o idee proastă să încep acest jurnal… Ştiu cum sunt, mă cunosc. Poate câteva zile, voi uita cheia pe undeva sau chiar voi înceta din proprie voinţă să mai scriu, fiind prea geloasă pe gândurile mele. Sau poate (nu ar fi exclus) că indiscreta de maică-mea să-şi bage nasul în foi, şi atunci mă simt prost şi să nu mai povestesc.

Nu ştiu dacă-mi face bine să-mi deschid sufletul, dar cel puţin îmi distrage atenţia

Jurnalule.

Sunt fericită! Ieri am fost la o petrece cu Alessandra;

era foarte înaltă şi delicată pe tocuri, frumoasă ca întotdeauna şi, că de obicei, puţin grosolană în felul de a vorbi şi în mişcări. Dar afectuoasa şi dulce. La început nu am vrut să merg, poate puţin pentru că petrecerile mă plictisesc şi pentru că ieri căldură a fost atât de sufocantă, încât nu am putut să fac aproape nimic. Dar apoi ea m-a rugat s-o însoţesc şi am plecat împreună cu ea. Cântând, am ajuns cu scuterul la periferie, la colinele pe care canicula verii le-a transformat din verzi şi fertile în uscate şi jalnice. Oraşul Nicolosi se adunase de sărbătoare în piaţă, iar pe asfaltul călduţ, datorită înserării, erau multe tarabe cu bomboane şi fructe uscate. Vilişoara se află la capătul unei străduţe neluminate; odată ajunse în faţa gardului, ea a început să gesticuleze ca şi cum ar fi vrut să salute pe cineva şi a strigat tare:

— Daniele, Daniele!

El a venit cu paşi lenţi şi a salutat-o. Părea un băiat frumos, chiar dacă întunericul nu te lasă să observi prea

mult. Alessandra ne-a prezentat, iar el mi-a strâns mâna uşor. A şoptit încet numele meu, iar eu am schiţat un zâmbet la gândul că era timid; la un moment dat, am observat o sclipire evidentă în întuneric: erau dinţii lui, de un alb de o strălucire uimitoare. Atunci, strângându-i mai tare mâna, am spus pe un ton cam ridicat: „Melissa”; poate că el nu mi-a observat dinţii, nu atât de albi că ai lui, dar poate mi-a văzut ochii luminându-se şi strălucind. Odată intraţi, mi-am dat seama, la lumină, că era şi mai frumos; mă aflăm în urma lui şi îi vedeam muşchii spatelui mişcându-se la fiecare pas. Mă simţeam foarte mică, cu înălţimea mea de 1.60, şi m-am simţit chiar urâtă în faţa lui.

Când ne-am aşezat pe fotoliile din sală, el stătea în faţa mea sorbind încet din bere şi privindu-mă în ochi; în acel moment m-am ruşinat de coşurile de pe frunte şi de pielea mea prea albă în comparaţie cu a lui. Nasul lui drept şi proporţionat seamănă cu cel al unor statui

greceşti, iar venele mâinilor, ieşite în relief, îi dădeau o forţă evidenta; ochii, mari şi de un albastru închis, mă priveau orgolioşi şi aroganţi. Mi-a pus multe întrebări, arătându-se însă indiferent în privinţa mea, fapt care, în loc să mă descurajeze, m-a făcut mai puternică.

Lui nu-i place să danseze şi nici mie. Aşadar, am rămas singuri, pe când ceilalţi se înlănţuiau, beau şi făceau glume.

Se lăsase o linişte pe care am vrut s-o fac să dispară.

— E frumoasă casă asta, nu-i aşa? am spus părând sigură pe mine.

El a dat doar din umeri, iar eu nu am vrut să fiu indiscreta, aşa că am rămas tăcută.

Apoi, a venit momentul întrebărilor intime; când toţi erau ocupaţi să danseze, el s-a apropiat şi mai mult de fotoliul meu şi a început să mă privească zâmbind. Eram surprinsă şi încântată şi mă aşteptam la vreo

mişcare din partea lui; eram singuri pe întuneric, iar acum ne aflăm mai mult unul de celălalt. Apoi, a venit întrebarea:

— Eşti virgină?

M-am înroşit, am simţit un nod în gât şi multe ace împungându-mi capul.

Am răspuns cu un „da” timid, care m-a făcut imediat să-mi întorc privirea în altă parte, ca să nu mai suport acea jenă imensă. El şi-a muşcat buzele ca să oprească un zâmbet şi s-a limitat să tuşească uşor, fără să mai spună nimic. Iar înăuntrul meu reproşurile erau puternice şi violente: „Acum nu te va mai băga niciodată în seamă! Idioato!”; în fond, ce puteam să spun, acesta este adevărul: sunt virgină. Nu am mai fost niciodată atinsă de nimeni în afară de mine, şi asta mă face să fiu mândră. Dar curiozitatea există şi e cu atât mai mare. Înainte de toate, curiozitatea de a cunoaşte trupul gol al unui bărbat, deoarece nu mi s-a permis

niciodată acest lucru; când se transmit la televizor scene cu personaje goale, tatăl meu ia telecomanda şi schimbă imediat canalul. Iar când vara aceasta am rămas toată noaptea cu un băiat din Florenţa care era în vacanţă aici, nu am îndrăznit să pun mâna în acelaşi loc al lui în care el deja o pusese pe a sa. Apoi, ar fi dorinţa de a încerca o plăcere provocată de altcineva, în afară de mine, de a-i simţi pielea lipită de a mea. Şi, în ultimul rând, privilegiul de a fi prima dintre fetele de aceeaşi vârstă cu mine şi pe care le cunosc să aibă un raport sexual. De ce mi s-a pus acea întrebare? Încă nu m-am gândit cum va fi prima dată şi probabil nu mă voi gândi niciodată; vreau doar să trăiesc clipă şi, dacă pot, să am o amintire frumoasă pentru totdeauna, care să mă însoţească în cele mai triste momente ale vieţii mele. Mă gândesc că ar putea fi el, Daniele, pentru că am intuit câteva lucruri.

Ieri-seară, ne-am dat numerele de telefon, iar azi-noapte, în timp ce dormeam, mi-a trimis un mesaj pe

care l-am citit dimineaţă: „M-am simţit foarte bine cu tine, eşti foarte drăguţă şi vreau să te revăd. Vino mâine acasă la mine, vom face baie în piscină”.

Sunt foarte uimită şi tulburată. Impactul cu ceea ce până acum câteva ore îmi era necunoscut a fost cam neaşteptat, chiar dacă nu complet respingător. Casa lui de vacanţă e foarte frumoasă, e înconjurată de o grădină verde şi de miriade de flori viu colorate şi proaspete. În piscina albastră, se reflecta strălucirea soarelui, apa ne invită să plonjăm, dar eu tocmai azi n-o puteam face din cauza menstruaţiei. De sub salcia plângătoare, îi priveam pe ceilalţi plonjând în apă şi jucându-se, în timp eu stăteam la măsuţa de bambus, ţinând în mână un pahar cu ceai rece. El mă privea din când în când zâmbind, iar eu îi răspundeam încântată. Apoi, l-am văzut căţărându-se pe o scăriţă şi venind spre mine, cu picăturile de apă alunecând încet pe pieptul său lucios, în timp ce cu o mână îşi aranja părul ud, stropind peste

tot în jur.

— Îmi pare rău că nu te poţi distra, mi-a spus uşor ironic.

— Nu e nicio problemă, am răspuns. Voi face puţină plajă.

Fără să spună nimic, m-a luat de mână, în timp ce cu cealaltă mi-a luat paharul rece şi l-a pus pe masă.

— Unde mergem? l-am întrebat râzând, dar cu puţină teamă.

Nu mi-a răspuns şi m-a condus la o uşă ce se aflǎ la capătul a zece trepte, a dat la o parte preşul şi a luat cheile; a băgat una în broască, privindu-mă cu ochii şireţi şi strălucitori.

— Unde mă duci? am întrebat cu aceeaşi teamă de dinainte, bine ascunsă.

Nici de data asta nu mi-a răspuns, a pufnit uşor în râs. A deschis uşa, a intrat trăgându-mă după el şi a închis-o în spatele meu. În camera abia scăldată de

razele de lumină filtrate de storuri şi unde era foarte cald, m-a sprijinit de uşă şi m-a sărutat cu pasiune, făcându-mă să-i gust dulceaţă de fragi a buzelor, ce aveau o culoare foarte asemănătoare cu acestora. Se sprijinea cu mâinile de uşă, aşa încât muşchii braţelor erau încordaţi, şi puteam să-i simt puternici sub braţele mele, care îl mângâiau şi îl străbăteau în acelaşi fel în care fiorii îmi străbăteau trupul. Apoi, mi-a luat faţa în palme, s-a desprins de gura mea şi m-a întrebat uşor:

— Vrei s-o facem?

Muşcându-mi buzele, am răspuns că nu, deoarece mii de temeri mă invadaseră pe neaşteptate, abstracte şi fără motiv. Mi-a strâns obrajii mai tare cu palmele şi cu o forţă pe care dorea s-o facă în zadar să pară mai blândă m-a împins tot mai în jos, arătându-mi brusc Necunoscutul. Acum, îl aveam în faţa ochilor, mirosea a bărbat, iar fiecare vinişoara care îl străbătea exprimă o putere atât de mare, încât mi s-a părut că era de datoria

mea să am grijă de ele. A intrat cu aroganţă între buzele mele care păstrau încă dulceaţa fragilor, îndepărtându-le gustul.

Apoi, pe neaşteptate, am avut o altă surpriză, când am simţit în gură un lichid cald şi acid, destul de abundent şi dens. Tresărirea mea neaşteptată la această nouă descoperire i-a provocat o durere uşoară, mi-a prins capul cu putere şi m-a tras spre el. Îi simţeam respiraţia neliniştită, şi, la un moment dat, am crezut că acea căldură a respiraţiei sale ajunge la mine. Am înghiţit lichidul acela, pentru că nu ştiam ce altceva să fac, scoţând un sunet uşor din esofag, de care m-am ruşinat. În timp ce eram încă în genunchi, i-am văzut mâinile coborând, am zâmbit, crezând că doreşte să-mi ridice chipul, însă el şi-a ridicat slipul şi am auzit zgomotul elasticului lovindu-se de pielea sa transpirată. Atunci, m-am ridicat singură şi l-am privit în ochi, căutând la el vreun cuvânt casa să mă liniştească şi care

să mă facă fericită.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat.

Simţind încă în gură gustul acid al lichidului, i-am răspuns că vreau un pahar cu apă. A plecat şi s-a întors în câteva secunde cu paharul în mână, în timp ce eu eram încă sprijinită de uşă, privind curioasă cameră după ce el aprinsese lumina. Priveam perdelele de mătase şi sculpturile, iar deasupra canapelelor elegante erau diferite cărţi şi reviste. Un acvariu enorm îşi proiectă lumina strălucitoare în pereţi. Auzeam zgomotele venite de la bucătărie, dar înăuntrul meu nu simţeam nelinişte sau ruşine, ci o bucurie ciudată. Ruşinea m-a cuprins numai după aceea, în timp ce-mi întindea indiferent paharul. L-am întrebat:

— Chiar aşa se face?

— Sigur, mi-a răspuns cu un zâmbet dispreţuitor, ce lasă să i se vadă dinţii superbi.

Atunci, i-am zâmbit şi l-am îmbrăţişat, iar în timp

ce-i simţeam mirosul cefei, i-am auzit mâinile prizând mânerul şi deschizând uşa în spatele meu.

— Ne vedem mâine, a spus.

După un sărut ce mi s-a părut dulce, am coborât la ceilalţi.

Alessandra m-a privind râzând, iar eu am schiţat un surâs ce a dispărut imediat când mi-am aplecat capul; aveam lacrimi în ochi.

Jurnalule.

Sunt mai mult de două săptămâni de când mă întâlnesc cu Daniele şi deja mă simt foarte legată de el. E adevărat că felul în care se poartă cu mine e oarecum aspru şi niciodată nu-mi face vreun compliment şi nu-mi spune vreun cuvânt frumos; doar indiferentă, insulte şi rasate provocatoare. Şi totuşi, această atitudine mă îndârjeşte şi mai mult. Sunt sigură că pasiunea dinăuntrul meu va reuşi să-l facă în întregime al meu, iar el îşi va da seama în curând de acest lucru. În

după-amiezile calde şi monotone din această vară mă regăsesc gândindu-mă adesea la mirosul lui, la prospeţimea buzelor sale dulci ca fragii, la muşchii fermi ce vibrează ca nişte mari peşti vii, şi, aproape de fiecare dată când mă mângâi, am orgasme minunate, intense şi pline de fantezii. Simt o mare pasiune înăuntrul meu, o simt palpând sub piele, ca şi cum ar vrea să iasă, eliberându-şi toată puterea. Am o dorinţă nebună să fac dragoste, aş face-o chiar şi acum şi aş continua zile la rând, până când pasiunea se va elibera complet, devenind în sfârşit liberă. Ştiu dinainte că oricum nu mă voi sătura, voi aduna din nou în scurt timp tot ceea ce am risipit, pentru ca apoi s-o eliberez iarăşi, într-un ciclu mereu la fel, mereu emoţionant.

Mi-a spus că nu sunt în stare s-o fac, că nu sunt pasională. Mi-a spus-o cu obişnuitul său surâs dispreţuitor, iar eu am plecat plângând, umilită de

cuvintele lui. Eram în hamacul din grădina sa, cu capul lui aşezat pe picioarele mele, mângâindu-i încet părul şi privindu-i genele aplecate, de băiat de optsprezece ani. I-am trecut un deget peste buze şi mi-am umezit puţin buticul degetelor, el s-a trezit şi m-a fixat cu un aer întrebător.

— Vreau să fac dragoste, Daniele, am spus dintr-o suflare, cu obrajii arzând.

A râs cu poftă, atât de tare, încât şi-a pierdut răsuflarea.

— Fugi de-aici, fetiţo! Ce ai vrea să faci tu? Nu eşti în stare nici să mi-o sugi!

L-am privit perplexă, umilită, voiam să intru sub pământul acelei grădini atât de bine îngrijite şi să merg pe dedesubt, în timp ce picioarele lui ar fi continuat să mă calce întotdeauna. Am fugit, strigându-i cu furie „Rahatule!”, trântind cu violenţă poarta; am pornit scuterul şi am plecat cu inima distrusă şi lovită de

orgoliu.

Jurnalule, e atât de greu să te laşi iubit? Credeam că nu este necesar să-i beau porţiunea pentru a-mi garanta afecţiunea sa, că era absolut necesar să mă ofer în întregime lui; iar acum, când eram pe punctul de a o face, acum, când îmi doresc asta, el mă ia în râs şi mă alungă în felul acesta. Ce pot să fac? Nici nu se pune problemă să-i declar dragostea mea. Pot încă să-i dovedesc faptul că sunt în stare să fac ceea ce el nu se aşteaptă; sunt foarte încăpăţânată şi voi reuşi.

Astăzi este ziua mea, împlinesc cincisprezece ani. Afară este frig, iar azi-dimineaţă a plouat foarte tare. Au venit la noi câteva rude cu care nu am fost foarte drăguţă, iar părinţii mei, jenaţi, m-au certat după ce au plecat.

Problema este că părinţii mei văd doar ce vor ei să vadă. Când sunt voioasă, îmi împărtăşesc bucuria, arătându-se prietenoşi şi înţelegători. Când sunt tristă

stau departe de mine de parcă aş fi ciumata. Mama mea spune că parcă aş fi moartă, că ascult muzică funebră şi că singura mea distracţie este să mă închid în camera mea şi să citesc (nu spune asta, dar îmi dau seama din privirea ei…). Tatăl meu nu ştie mai nimic despre cum îmi petrec timpul, iar eu nu am niciun chef să-i povestesc.

Dragostea este ceea ce-mi lipseşte; îmi doresc o mângâiere pe păr şi o privire sinceră.

Chiar şi la şcoala am avut o zi infernală: am luat o notă proastă pentru că nu am fost pregătită (nu am chef să învăţ) şi a trebuit să dau testul la latină. Mă gândesc la Daniele de dimineaţă până seara iar noaptea îmi invadează visele; nu pot să împărtăşesc nimănui ceea ce simt pentru el, fiindcă ştiu că nu ar înţelege.

În timpul testului, sala era cufundată în tăcere şi în întuneric, pentru că se luase curentul. L-am lăsat pe Hannibal să traverseze Alpii, iar pe gâştele de pe

Capitoliu să-l aştepte pregătite de luptă; mi-am întors privirea către fereastră cu sticlă întunecată şi mi-am văzut imaginea opacă şi neclară; un bărbat nu reprezintă nimic fără dragoste, jurnalule, nu reprezintă absolut nimic… (iar eu nu sunt o femeie…).

25 ianuarie

Astăzi el împlineşte nouăsprezece ani. Imediat ce m-am trezit, am luat celularul, iar sunetul tastelor a răsunat în cameră; i-am trimis un mesaj de felicitare, pentru care ştiu că nu-mi va mulţumi, poate chiar va râde citindu-l. Şi nu se va putea abţine să râdă când va citi ultimele cuvinte pe care i le-am scris „Te iubesc, asta e tot ce contează”.

A trecut mult timp de când am scris ultima dată şi nu s-a schimbat aproape nimic; în aceste luni, am trăit de la o zi la alta şi am purtat pe umerii mei nepotrivirea

mea în confruntare cu lumea; văd în jurul meu doar mediocritate şi îmi face rău până şi ideea de a ieşi din casă. Unde să merg? Cu cine?

Între timp, sentimentele mele pentru Daniele au devenit mai puternice, iar acum simt izbucnind dorinţa de a-l avea.

Nu ne-am mai văzut din dimineaţa în care am plecat plângând; abia ieri seară un telefon de la el a rupt monotonia care m-a însoţit în tot timpul acesta. Sper atât de mult că nu s-a schimbat, că totul la el a rămas la fel ca în acea dimineaţă când am făcut cunoştinţă cu Necunoscutul.

Auzindu-i vocea, m-am trezit dintr-un somn lung şi greu. M-a întrebat ce mai făceam, ce mai făcusem în aceste luni, apoi, râzând, m-a întrebat dacă mi-au mai crescut ţâţele, iar eu i-am răspuns că da, chiar dacă nu tocmai asta e adevărul. După ce ne-am spus amabilităţile de final, i-am spus acelaşi lucru din acea

dimineaţă, că vream s-o fac cu el. În aceste luni, dorinţa fusese sfâşietoare; m-am atins până la exasperare, provocându-mi mii de orgasme. Dorinţa punea stăpânire pe mine până şi în timpul orelor de la şcoală, ore în care, fiind sigură că nu mă priveşte nimeni, îmi sprijineam Secretul de piciorul de fier al băncii, apăsându-i uşor corpul de el.

În mod ciudat, ieri nu a râs de mine; dimpotrivă, a rămas tăcut, în timp ce-i mărturiseam dorinţa mea şi mi-a spus că nu-i nimic neobişnuit, că era normal să am anumite dorinţe. Mi-a spus:

— Uite, având în vedere că ne cunoaştem de ceva timp, te pot ajuta să-ţi îndeplineşti dorinţele.

Am suspinat şi am clătinat din cap:

— În opt luni, o fată se poate schimba şi poate să înţeleagă anumite lucruri pe care nu le înţelegea înainte. Daniele, spune-mi mai degrabă că nu ai nicio pizdă la dispoziţie…

După ce m-am gândit puţin, am izbucnit:

— Şi, pe neaşteptate şi într-un final, ţi-ai adus aminte de mine.

— Eşti complet nebună! Am să-nchid, nu e cazul să vorbesc cu una ca tine!

De teamă să nu mi se închidă încă o dată uşa în faţă, am cedat şi am exclamat un „Nu” implorator şi apoi i-am spus:

— Bine, bine. Scuză-mă.

— Văd că ţi-ai mai revenit… Am să-ţi fac o propunere, mi-a spus.

Curioasă în privinţa a ceea ce avea să-mi spună, l-am incitat într-o manieră copilărească să-mi vorbească şi mi-a spus că ar fi făcut-o cu mine dacă nu s-ar fi înfiripat nimic între noi decât o simplă relaţie bazată pe sex, căutându-ne dar atunci când am fi simţit nevoia s-o facem. M-am gândit că, odată cu trecerea timpului, chiar şi o relaţie baza pe sex s-ar fi transformat într-una

de iubire şi de afecţiune; chiar dacă sentimentul nu apare la început, va apărea odată cu obişnuinţa. M-am conformat dorinţei lui de a-mi satisface capriciile: voi fi mica lui amanta la termen, iar, când se va plictisi, se va descotorosi de mine fără probleme. În felul acesta, prima mea experienţă ar părea un acord în adevăratul sens al cuvântului, între o fiinţă prea vicleană şi una prea curioasă şi plină de dorinţe, care a acceptat pactul cu capul aplecat şi cu o inimă ce stătea să-i explodeze; un acord lipsit poate de un document scris, care să-l pecetluiască şi să-l ateste.

Sper totuşi că voi reuşi, deoarece vreau să păstrez amintire înăuntrul meu pentru totdeauna şi vreau ca ea să fie frumoasă, plină de lumină, poetică.

Îmi simt trupul distrus şi greoi, incredibil de greoi. E ca şi cum ceva foarte mare mi-ar fi căzut pe spate şi m-ar fi strivit. Nu mă refer la durerea fizică, ci la un altfel de durere pe care o simt înăuntru. Nu simt durere

fizică nici când am stat deasupra lui…

Azi-dimineaţă, mi-am luat scuterul din garaj şi m-am dus la el acasă, în centru. Era devreme, jumătate din oraş încă mai dormea, iar străzile erau aproape pustii; din când în când, vreun şofer de camion claxona zgomotos şi îmi făcea un compliment, iar eu schiţăm un zâmbet, la gândul că şi ceilalţi îmi puteau observa bucuria care mă făcea mai frumoasă şi mai luminoasă.

După ce am ajuns lângă casa lui, m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că sosisem foarte devreme, că de fiecare dată. Aşadar, m-am aşezat pe scuter, mi-am deschis rucsacul şi am scos manualul de limba greacă, intenţionând să mai trec o dată peste lecţia pe care ar fi trebuit s-o repet în clasă în aceeaşi dimineaţă (dacă ar şti profii mei că am chiulit de la şcoală ca să mă culc cu un băiat!…). Totuşi, eram nerăbdătoare şi răsfoiam cartea fără a citi vreun cuvânt; îmi simţeam inima bătând cu putere şi sângele curgând repede prin vene, pe sub piele.

Am pus cartea la loc şi m-am privit în oglindă de la scuter. M-am gândit că ochelarii mei cu picăţele roz îi vor plăcea şi că ponchoul meu negru de pe umeri îl va încânta nespus; am zâmbit muşcându-mi buzele şi m-am simţit mândră de mine. Mai erau doar cinci minute până la ora nouă, nu ar fi fost o dramă dacă aş fi sunat mai devreme.

Imediat ce am sunat la interfon, l-am zărit gol în spatele ferestrei, a dat la o parte oblonul şi mi-a spus, cu o expresie şi un ton dur şi ironic:

— Mai sunt cinci minute, aşteaptă acolo, te chem eu la nouă fix.

În acel moment, am râs prosteşte, dar acum, când mă gândesc, cred că acela a fost un mesaj prin care voia să mă facă să înţeleg cine era cel care hotăra regulile şi cine trebuia să le respecte.

A ieşit pe balcon şi a spus:

— Poţi intra.

Pe scări, am simţit un miros de urină de pisică şi de flori lăsate să se ofilească; am auzit o uşă deschizându-se şi am urcat treptele câte două, pentru că nu voiam ca nimic să fie lăsat în întârziere. Lăsase uşa deschisă şi am intrat strigându-l încet; am auzit zgomote în bucătărie şi m-am îndreptat într-acolo, dar el m-a întâmpinat oprindu-mă cu un sărut pe buze, grăbit, dar plăcut, care m-a făcut să-mi aduc aminte de gustul lui de fragi.

— Mergi acolo, mă întorc imediat, a pus indicându-mi prima cameră pe dreapta.

Am intrat în camera lui dezordonată; era evident că şi ea se trezise de puţin timp, odată cu el. Pe perete erau prinse plăcuţe de înmatriculare ale unor maşini americane, postere cu benzi desenate şi diverse fotografii din călătoriile sale. Pe noptieră era o fotografie de când era copil; am atins-o încet cu un deget, dar el, venind pe la spate, a aplecat rama,

spunându-mi că nu trebuia s-o privesc.

M-a prins de umeri şi m-a întors către el, m-a privit atent şi mi-a spus:

— Ce dracu’ e chestia asta de pe tine?

— Du-te-n mă-ta, Daniele, i-am răspuns, rănită încă o dată.

A sunat telefonul, iar el a ieşit din cameră ca să răspundă; nu auzeam bine ce spunea, doar şoapte şi râsete înfundate. La un moment dat, am auzit:

— Aşteaptă. Mă duc s-o văd şi apoi îţi spun.

Atunci a băgat capul pe uşă şi m-a privit, s-a întors la telefon şi a spus:

— Stă în picioare lângă pat cu mâinile în buzunar. O fut imediat şi după aia îţi spun. Pa.

S-a întors zâmbind şi i-am răspuns cu un surâs nervos.

Fără să spună vreun cuvânt, a tras oblonul şi a închis uşa camerei cu cheia; m-a privit un moment şi

şi-a dat jos pantalonii, rămânând în chiloţi.

— Ei? De ce mai eşti îmbrăcată? Dezbracă-te! a pus strâmbându-se.

În timp ce mă dezbrăcam, râdea; când am rămas complet goală, el a înclinat puţin capul şi a spus:

— Ei… nu arăţi rău deloc. Am încheiat un pact cu o pizdă frumoasă.

De data aceea, nu am mai zâmbit; eram nervoasă, îmi priveam braţele albe şi candide, ce străluceau în razele de lumină abia filtrate de fereastră. A început să mă sărute pe gât şi a coborât încet în jos, pe sâni, apoi pe Secret, unde fluviul Lete începuse deja să curgă.

— De ce nu te epilezi acolo? a şoptit el.

— Nu, am spus cu aceeaşi voce joasă, îmi place mai mult aşa.

Aplecându-mi capul, puteam să observ că se excitase; atunci, l-am întrebat dacă nu vrea să înceapă.

— Cum ţi-ar plăcea să o faci? a întrebat imediat.

— Nu ştiu, spune-mi tu… nu am mai făcut-o niciodată, am răspuns puţin ruşinată.

M-am întins pe patul desfăcut şi cu aşternuturile reci; Daniele s-a aşezat deasupra mea, m-a privit fix în ochi şi mi-a spus:

— Vino deasupra.

— Nu o să doară dacă stau deasupra? am întrebat pe un ton aproape dojenitor.

— Nu contează, a exclamat pe un ton fără să mă privească.

M-am căţărat deasupra lui şi am lăsat lancea lui să ţintească centrul trupului meu. Am simţit puţină durere, dar nu într-atât încât să sufăr. Când l-am avut înăuntru, nu am simţit acea tulburare la care mă aşteptam, ba dimpotrivă. Sexul lui îmi provocă doar arsura şi o senzaţie neplăcută, dar a trebuit să rămân astfel pătrunsă de el.

Buzele mele înţepenite într-un surâs nu au scos

niciun geamăt. Dacă i-aş fi făcut cunoscută durerea, ar fi însemnat să-mi exprim sentimentele pe care el nu vrea să le cunoască. Vrea să se folosească de trupul meu, nu vrea să-i cunoască lumina.

— Hai, micuţo, n-am să-ţi fac rău, a spus.

— Nu, stai liniştit, nu mi-e teamă. Dar n-ai putea să vii tu deasupra? l-am întrebat zâmbind uşor.

A acceptat cu un suspin şi a venit deasupra mea.

— Simţi ceva? m-a întrebat în timp ce continuă să se mişte încet.

— Nu, am răspuns crezând că se referă la durere.

— Cum nu? O fi din cauza prezervativului?

— Nu ştiu, am continuat, nu simt nicio durere.

M-a privit dispreţuitor şi mi-a spus:

— Mincinoaso, tu nu mai eşti virgină!

Nu i-am răspuns imediat şi l-am privit uimită:

— Cum să nu fiu? Scuză-mă, ce înseamnă asta?

— Cu cine ai făcut-o. Hm? m-a întrebat în timp ce

se ridică în grabă din pat şi îşi strângea hainele împrăştiate de pe jos.

— Cu nimeni, îţi jur! am spus tare.

— Am terminat pentru astăzi.

Jurnalule, e inutil să povestesc ce a urmat. Am plecat fără ca măcar să am curajul să plâng sau să ţip; doar cu o tristeţe infinită ce îmi străpungea inima şi mi-o devorase încet-încet.

6 martie 2001

Astăzi la prânz, mama m-a privit cu ochi curioşi şi m-a întrebat pe un ton autoritar la ce mă tot gândeam în acele zile.

— La şcoală, am răspuns suspinând, am foarte multe teme de făcut.

Tatăl meu continuă să înfăşoare spaghete pe furculiţa, ridicând privirea ca să poată vedea mai bine la

televizor ultimele ştiri din politica italiană. M-am şters pe buze cu şerveţelul pe care l-am murdărit cu sos; am plecat repede din bucătărie, în timp ce mama continuă să-mi reproşeze că nu am respect pentru nimic şi pentru nimeni, că ea, când era la vârsta mea, era responsabilă şi curata şerveţelele, nu le murdărea.

— Da, da! ţipăm din cealaltă cameră.

Am desfăcut patul şi m-am băgat sub pătură, udând cearşaful cu lacrimi.

Mirosul balsamului de rufe se amestecă cu senzaţia enervantă a nasului care-mi curgea; l-am şters cu mâna şi mi-am şters lacrimile. Am privit portretul agăţat pe perete, pe care mi l-a făcut un pictor brazilian în Taormina cu ceva timpin urmă; mă oprise din mers şi mi-a spus:

— Ai un chip atât de frumos, lasă-mă să-l desenez. E gratis.

Şi, în timp ce trasă linii cu creionul pe foaie, ochii

săi străluceau şi zâmbeau, iar buzele îi rămâneau, în schimb, închise.

— De ce credezi că am un chip frumos? l-am întrebat în timp ce pozăm.

— Pentru că exprimă frumuseţe, candoare, inocentă şi spiritualitate, a răspuns făcând gesturi largi cu mâinile.

Stând sub pătură, m-am gândit la cuvintele pictorului şi apoi de dimineaţă trecută, când am pierdut ceea ce tânărul brazilian găsise la mine, ceva atât de rar. L-am pierdut prin nişte aşternuturi foarte reci şi în braţele cuiva care şi-a devorat sufletul, care acum nu mai freamătă. E mort. Eu am un suflet, jurnalule, chiar dacă el nu-şi dă seama, chiar dacă nimeni nu-şi dă seama, chiar dacă nimeni nu o va face vreodată. Şi, înainte de a mi-l deschide, îmi voi dărui trupul oricărui bărbat din două motive: dezgustându-mă, va simţi, poate, gustul furiei şi amărăciunii mele, din acest motiv,

îmi va arăta puţină duioşie; apoi, poate se va îndrăgosti de pasiunea mea, până când nu va mai putea trăi fără ea. Doar după aceea mă voi dărui în întregime, fără să ezit, fără contrageri, pentru că nimic din ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să nu se piardă. Îţi jur că îl voi ţine strâns în braţe şi îl voi face să crească precum o floare rară şi delicată, având grijă că nicio sulfare de vând să nu-l distrugă pe neaşteptate.

Zilele sunt mai frumoase; anul acesta, primăvara a explodat fără jumătăţi de măsură. Într-o zi, când m-am trezit, am găsit florile desfăcute, iar aerul era mai călduţ, în timp ce marea reflectă cerul, schimbându-se într-un albastru intens. Ca în fiecare dimineaţă, iau scuterul ca să merg la şcoală; frigul e încă înţepător, dar soarele de pe cer promite că temperatura va creşte mai târziu. Din mare ţâşnesc Stâncile pe care Polifem le-a aruncat către

Nimeni după ce aceasta l-a orbit[1]. Sunt înfipte pe fundul mării, stau acolo cine ştie de când; nici războaiele, nici cutremurele şi nici chiar violentele erupţii ele Etnei nu au reuşit să le scufunde. Se ridică impunător deasupra apei, iar eu mă gândesc la câtă mediocritate şi câtă nimicnicie poate există pe lume. Noi vorbim, ne mişcăm, mâncăm, îndeplinim toate activităţile unei fiinţe umane, dar, spre deosebire de Stânci, nu rămânem nici în acelaşi loc nici aceiaşi. Ne descompunem, jurnalule; războaiele ne omoară, cutremurele ne epuizează, lavă ne înghite, iar dragostea ne trădează. Şi nici măcar nu suntem nemuritori; dar poate că acesta e un lucru bun, nu?

Ieri, stâncile lui Polifem au rămas să ne privească,

---

[1] in mitologia greaca, ciclopul Polifem era fiul lui poseidon si al Toosei. In timp ce Polifem bea pocal dupa pocal vinul pe care i-l da Odiseu (Ulise), il intreaba pe acesta cum il cheama, la care Odiseu, ii raspunde "Nimeni". Apoi, cand ciclopul adoarme beat, ea il orbeste si folosindu-se de un viclesug, reuseste sa iasa din pestera alaturi de tovarasii sai de fuga cu corabiile sale pe mare. Polifem arunca dupa el cu stanci, ragandu-l pe tatal sau, Poseidon, sa-i faca o calatorie cat mai dificila. indefinibila sa capete o lumina mai mare.

în timp ce el se mişcă agitat deasupra trupului meu, nebăgând de seamă fiorii de frig care mă străbăteau şi privirea mea ţintita în altă parte, către imaginea lunii oglindită în apă. Totul s-a întâmplat în linişte, că întotdeauna, la fel ca de fiecare dată. Îşi afundă faţa între umerii mei, iar eu îi simţeam respiraţia pe gât, care nu mai era caldă, ci rece. Saliva lui îmi umezea fiecare centimetru de piele, de parcă un melc încet şi leneş şi-ar fi lăsat dara vâscoasă pe ea. Iar pielea lui nu-mi amintea acea piele aurie şi asudata, aşa cum era când o sărutasem într-o dimineaţă de vară; buzele lui nu mai aveau dulceaţa fragilor, nu mai aveau niciun gust. În moment în care mi-a oferit porţiunea lui secretă, a scos acelaşi geamăt de plăcere, care semăna mai mult cu un horcăit. S-a desprins de trupul meu şi s-a intans pe pânza de lângă mine, suspinând, ca şi cum s-ar fi eliberat de o greutate prea mare. Stând sprijinit pe o parte, i-am privit arcuirea spatelui pe care i-am

admirat-o; am schiţat un gest uşor de apropiere cu mâna, dar mi-am retras-o imediat, pentru că mi-e frică de reacţia sa. Am continuat mult timp să privesc către el şi către Stânci, cu un ochi către el şi celălalt către ele; apoi, mutându-mi privirea, mi-am dat seama de prezenţa lunii dintre imaginea lui şi a stâncilor; am privit-o uimită, închizându-mi ochii pe jumătate, pentru că acea rotunjime şi culoare

M-am întors brusc, ca şi cum aş fi înţeles pe neaşteptate un lucru, un mister care înainte era nedescifrat:

— Nu te iubesc, am murmurat încet, că pentru mine.

Nici măcar nu avusesem timp să mă gândesc. S-a întors încet, a deschis ochii şi m-a întrebat:

— Ce dracu' ai spus?

L-am privit puţin cu chipul nemişcat, imobil şi am spus pe un ton mai ridicat:

— Nu te iubesc.

Şi-a încruntat fruntea, sprâncenele i s-au apropiat şi a exclamat tare:

— Cine dracu' ţi-a cerut asta vreodată?!

Am rămas tăcuţi, iar el s-a întors din nou cu spatele; am auzit în depărtare închizându-se portiera unei maşini şi apoi râsetele unui cuplu. Daniele s-a întors spre ei şi a spus enervat:

— Ce dracu' mai vor şi ăştia… de ce nu se fut în altă parte, să mă lase să mă odihnesc liniştit?

— Or fi avut şi ei dreptul să se fută unde vor, nu? am spus privindu-mi strălucirea lacului transparent de pe unghii.

— Ascultă, dulceaţă… Nu-i nevoie să-mi spui tu ce trebuie sau nu să facă alţii. Eu hotărăsc, numai eu; chiar şi în privinţa ta am decis eu şi voi decide întotdeauna.

M-am întors plictisită în timp ce vorbea, întinzându-mă pe pânza umedă; m-a zgâlţâit furios de

umeri, scoţând sunete indescifrabile, cu dinţii încleştaţi. Nu m-am mişcat, fiecare muşchi al trupului meu era încordat.

— Nu poţi să mă tratezi aşa! a urlat. Tu nu mă poţi respinge… Când vorbesc, trebuie să asculţi şi să nu-ţi permiţi să-mi întorci spatele, ai înţeles?

Atunci m-am intos brusc şi l-am prins de încheieturi, care, în mâinile mele, păreau fără vlagă. Mi-a fost milă de el, mi-am simţit inima strangându-mi-se.

— Te-aş asculta ore întregi, dacă măcar mi-ai vorbi, dacă măcar mi-ai permite, am spus încet.

I-am văzut şi i-am simţit corpul cum se relaxă; şi-a închis ochii şi i-a lăsat în jos.

A izbucnit în lacrimi, acoperindu-şi fata cu mâinile de ruşine; apoi, s-a ghemuit din nou pe pânza şi, aşa, cu picioarele îndoite, semăna mai degrabă cu un copil lipsit de apărare şi inocent.

L-am sărutat pe obraz, am împăturit tăcută cu grijă

pânză, mi-am adunat toate lucrurile şi m-am îndreptat încet spre acel cuplu. Erau îmbrăţişaţi, unul simţea mirosul celuilalt adulmecându-i gâtul; m-am oprit puţin să-i privesc, iar printre zgomotele uşoare ale varurilor am auzit un „te iubesc" murmurat.

M-au condus acasă, le-am mulţumit şi mi-am cerut scuze că i-am întrerupt, iar ei m-au liniştit, spunându-mi că erau fericit că m-au putut ajuta.

Acum, jurnalule, când îţi scriu, mă simt vinovată. L-am lăsat pe plajă umedă vărsând lacrimi amare şi jalnice, am plecat e ao lasă, lăsându-l să sufere. Dar am făcut-o pentru el şi chiar pentru mine. Deseori, m-a lăsat plângând şi, în loc să mă strângă la piept, m-a îndepărtat, luându-mă în râs; acum, nu va fi o dramă pentru el să rămână singur. Şi nici pentru mine.

30 aprilie

Sunt fericită, fericită, fericită! Nu s-a întâmplat nimic care să mă facă să mă simt aşa; şi totuşi sunt. Nu

mă sună nimeni, nu mă caută nimeni; şi totuşi bucuria ţâşneşte prin toţi porii; sunt incredibil de fericită. Am alungat toate neliniştile, nu mai sunt nerăbdătoare să-i aştept telefonul, nu mai simt acea teamă de a-l simţi mişcându-se deasupra mea fără să-i pese de trupul meu şi de mine. Nu mai trebuie s-o mint pe mama că atunci când, întorcându-mă din cine ştie ce loc, mă întrebă unde fusesem, şi eu îi răspundeam cu vreo nerozie: să beau o bere în centru, la cinema sau la teatru. Şi, înainte să adorm, îmi imaginăm ce aş fi făcut dacă într-adevăr aş fi fost într-unul dintre acele locuri. M-aş fi distrat cu siguranţă, aş fi cunoscut alte persoane, aş fi avut o viaţă care nu însemna doar şcoală, casă şi sex cu Daniele. Iar acum îmi doresc această altă viaţa; nu contează pentru cât timp se va întâmpla, dar îmi doresc pe cineva care să fie interesat de Melissa. Poate că singurătatea mă distruge, dar nu mi-e teamă. Eu sunt cea mai bună prietenă a mea, nu m-aş putea trăda niciodată, nu m-aş

putea abandona. Poate doar să-mi fac rău. Şi nu pentru că mi-ar plăcea asta, ci casă mă pedepsesc într-un fel. Dar cum aş putea să mă iubesc şi să mă pedepsesc în acelaşi timp? E o contradicţie, jurnalule, ştiu asta. Dar dragostea şi ură nu au fost niciodată atât de aproape, atât de complice, atât de mult cufundate înăuntrul meu.

7 iulie 2001

12: 38 noaptea

Azi l-am revăzut; a abuzat încă o dată de sentimentele mele şi sper că pentru ultima dată. Totul a început că întotdeauna şi s-a terminat în acelaşi fel. Sunt o proastă, jurnalule, nu ar fi trebuit să fi mai permit să se apropie de mine.

5 august 2001

S-a terminat definitiv. Şi mă bucur să spun că nu mă simt sfârşită, ci, dimpotrivă, că reîncep să trăiesc.

11 septembrie 2001

15: 25

Poate că Daniele se uită la aceleaşi imagini la televizor pe care le văd şi eu.

28 septembrie 2001

9: 10

Şcoală a început de puţin timp şi deja în aer pluteşte mirosul grevelor, al manifestaţiilor şi al adunărilor care au mereu aceleaşi argumente; îmi imaginez deja fetele înroşite ale celor care se confruntă cu manifestaţii. În câteva ore, va începe prima şedinţă din acest an, care va avea ca subiect globalizarea; în clipa aceasta, sunt în sală, în timpul unei ore de suplinire; în spatele meu se află câteva colege, care vorbesc despre oaspetele ce va ţine reuniunea în această dimineaţă. Sper că a fi un tip

frumos, cu un chip angelic şi o inteligenţă ascuţită; râd zgomotos când una dintre ele spune că inteligenţă ascuţită o interesează prea puţin, chipul angelic fiind ceea ce contează. Cele care vorbesc sunt aceleaşi fete care, cu câteva luni în urmă, m-au bârfit, spunând că mi-o trăsesem cu unul care nu era prietenul meu; avusesem încredere într-una dintre ele, îi povestisem totul despre Daniele, iar ea mă îmbrăţişase, evident, spunându-mi ipocrit că îi pare rău.

— De ce să dai peste unul dintr-asta? a întrebat-o pe altă colega.

— Nu, l-aş viola, a răspuns cealaltă râzând.

— Dar tu, Melissa, ce i-ai face? m-a întrebat.

M-am întors şi le-am spus că nu-l cunosc şi că nu am chef să-i fac nimic. Acum le aud râzând, iar râsetele lor se amestecă cu sunetul metalic şi strident al clopoţelului care anunţă sfârşitul orei.

16: 35

De pe platforma instalată pentru reuniune am luat în discuţie eliminarea taxelor vamale sau incendierea restaurantelor McDonald’s, deşi fuseseră alese că teme pentru dezbatere. La o masă lungă, mă aflăm în centru, iar pe o parte şi de cealaltă se aflau oaspeţii din facţiunile adverse. Băiatul cu chip angelic era aşezat lângă mine, cu un pix în gură, pe care-l rodea fără jenă. În timp ce susţinătorul convins al politicii de dreapta se confruntă cu cel îndârjit al politicii de stânga, eu priveam la pixul albastru dintre dinţii lui.

— Scrie numele meu pe foaia de prezenţa, a spus la un moment dat cu faţa îndreptată spre foaia de însemnări.

— Cum te numeşti? am întrebat pe un ton discret.

— Roberto, a spus, privindu-mă de data aceasta, surprins că nu i-l ştiam deja.

S-a ridicat să vorbească; discursul sau era incisiv şi captivant. Îl priveam în timp ce se mişcă dezinvolt,

ţinând în mână microfonul şi pixul; ascultătorii erau foarte atenţi şi zâmbeau la cuvintele lui ironice, care ştiau să lovească acolo unde trebuia. E un student la drept, mă gândeam, e normal să aibă anumite abilităţi oratorice; observăm din când în când că se întorcea să mă privească, iar eu, puţin maliţioasă şi totuşi naturală, mi-am descheiat cămaşa, descoperindu-mi gâtul, până în locul în care mi se împreunează sânii albi. Poate că şi-a dat seama de gestul meu, a început într-adevăr să se întoarcă mai des, uitându-se la mine cu un aer stânjenit şi curios; cel puţin, aşa mi s-a părut. După ce a terminat discursul, s-a aşezat, şi-a băgat din nou pixul în gură, nefiind atent la aplauzele care îi erau adresate. Apoi, s-a întors către mine; între timp, începusem să fac procesul-verbal, iar el mi-a spus:

— Nu-mi amintesc numele tău.

Aveam chef să mă joc.

— Încă nu ţi l-am spus, am răspuns.

Şi-a ridicat uşor capul şi a zis:

— Da!

L-am văzut reluându-şi notiţele, în timp ce eu zâmbeam mulţumită că el aşteptă să-i spun numele.

— Şi nu vrei să mi-l spui? a întrebat privindu-mi cu atenţie chipul.

Am zâmbit inocenta.

— Mellisa.

— Mmm… ai nume de albină. Îţi place mierea?

— E prea dulce, prefer gusturile mai tari.

Şi-a scuturat capul, a zâmbit şi am continuat să scriem fiecare pe foaia lui. După puţin timp, s-a ridicat să fumeze o ţigară şi îl vedeam râzând şi gesticulând vioi cu un alt băiat, şi acesta foarte atrăgător, iar din când în când mă privea şi zâmbea, ducând la gură ţigara fumată pe jumătate. Din depărtare, părea mai slab şi mai înalt, iar părul părea moale şi parfumat, buclele mici de culoarea bronzului îi cădeau uşor pe chip. Stătea

sprijinit de stâlpul de curent, lăsându-şi toată greutatea pe un şold, ce părea să-l tragă în sus cu mâna pe care o ţinea în buzunarul pantalonilor; o cămaşă cu pătratele verzi îi ieşea în afară neglijent, iar ochelarii rotunzi îi completau aspectul de intelectual. Pe prietenul lui îl văzusem de câteva ori distribuind manifeste în afara şcolii; are mereu o ţigară toscană în gură, indiferent dacă este aprinsă sau stinsă.

La un moment dat, după ce reuniunea s-a terminat, iar eu strângeam foile împrăştiate pe masă şi pe care ar fi trebuit să le ataşez procesului-verbal, a venit Roberto, care mi-a strâns mâna şi m-a salutat cu un zâmbet larg.

— La revedere, colega!

Am început să râs şi i-am spus că îmi place să fiu numită colega; e distractiv.

— Hai! Hai! Ce tot flecăreşti acolo? Nu vezi că reuniunea s-a terminat? a spus vicepreşedintele bătând din mâini.

Astăzi sunt bucuroasă că am făcut aceasta cunoştinţă frumoasă şi sper să nu se termine aici. Ştii, jurnalule, eu sunt foarte perseverenta când vreau să obţin ceva. Acum, vreau numărul lui de telefon şi sunt sigură că voi reuşi să-l obţin. După ce voi avea numărul, voi dori ceea ce tu ştii deja, adică să-i ocup gândurile. Dar, înainte de asta, ştii ce trebuie să-i ofer…

14 octombrie 2001

17: 30

Ca de obicei, am ajuns mult mai devreme, timpul era la fel ca în urmă cu patru zile, de o monotonie incredibilă.

Dinspre cantină venea miros de usturoi, iar din locul în care eram puteam auzi bucătăresele făcând zgomot cu oalele şi bârfind vreo colegă. Trecea câte un student care-mi făcea cu ochiul, iar eu mă prefăceam că

nu văd. Eram mai atentă la bucătărese şi la discuţiile lor decât la propriile gânduri; eram liniştită, în niciun caz nervoasă. M-am lăsat târâtă în lumea exterioară fără să-mi acord prea multă atenţie.

El a venit cu maşina lui galbenă, exagerat de înfofolit, cu un fular enorm, ce-i acoperea chipul pe jumtate şi care îi lasă să se vadă doar ochelarii.

— Ca să nu fiu recunoscut, ştii tu… prietena mea… Vom merge pe străzi lăturalnice, vom acoli puţin, dar măcar nu vom risca, a spus imediat ce am urcat în maşină.

Auzeam ploaia bătând mai putermic în geamul maşinii, de parcă voia să-l spargă. Locul în care ne îndreptăm era casa lui de vacanţa de pe coasta muntelui Etna, în afara oraşului. Ramurile uscate şi maronii ale copacilor sfâşiau cerul întunecat, prefigurând mici fisuri; stolurile de păsări zburau cu greu în ploaia deasă, nerăbdătoare să ajungă în locrui mai calde. Şi eu aş fi

vrut să-mi iau zborul, ca să ajung într-un loc mai cald. Nu eram neliniştită; era ca şi cum aş fi plecat fără emoţii (ba dimpotrivă) de acasă ca să o iau de la capăt cu un loc de muncă. O muncă necesară şi obositoare.

— Deschide torpedoul, ar trebui să fie nişte CD-uri.

Am luat două şi am ales Carlos Santana. Am vorbit despre şcoală, despre universitate, şi, apoi, despre noi.

— Nu vreau să mă judeci greşit, am spus.

— Glumeşti? Ar fi ca şi cum m-aş judeca greşit pe mine… În sfârşit facem amândoi acelaşi lucru, în acelaşi fel. Dimpotrivă, pentru mine este şi mai dezonorant, din moment ce sunt logodit. Dar vezi, ea…

— Nu-ţi da… l-am întrerupt zâmbind.

— Exact, a spus cu un surâs pe buze.

A luat-o pe o străduţă accidentată şi apoi s-a oprit în faţa unei porţi verzi. A coborât din maşină şi a deschis poarta; a urcat din nou şi am observat chipul lui Che Guevera imprimat pe tricoul complet ud.

— Rahat! a exclamat. E încă toamna şi e deja o vreme ordinară.

Apoi s-a întors şi m-a întrebat:

— Dar tu eşti puţin emoţionată?

Mi-am strâns buzele încredindu-mi bărbia şi am dat din cap, după puţin timp i-am spus:

— Nu, deloc.

Ca să ajung la poartă, mi-am acoperit capul cu geanta şi, alergând prin ploaie, am râs mult, că proştii.

Casa era toată întunecată; după ce am intrat, am simţit un frig de gheaţă. Mă mişcam cu greu prin beznă; el cu siguranţă era obişnuit, cunoştea toate colţurile şi, din acest motiv, mergea cu o anumită dezinvoltură. Am rasmas nemişcată într-un loc ce părea luminat şi am văzut o canapea pe care mi-am pus geanta.

Roberto a venit din spate, m-a întors spre el şi m-a sărutat cu toată limba. Mi-a făcut puţin greaţă acel sărut, nu semăna deloc cu al lui Daniele. Îmi dădea din saliva

lui, lăsând-o să curgă puţin pe buze. L-am îndepărtat politicos, fără să-l las să înţeleagă ceva şi m-am şters de apă cu mâna. M-a prins de aceeaşi mână şi m-a condus în dormitor, unde era la fel de întuneric şi de frig.

— Nu poţi să aprinzi lumina? l-am întrebat în timp ce mă sărută pe gât.

— Nu, îmi place mai mult aşa.

M-a lăsat pe patul mare, a îngenunchiat în faţa mea şi mi-a scos pantofii. Eu nu eram excitată, dar nici indiferenţă. Mi se părea că fac totul doar pentru că lui îi făcea plăcere.

M-a dezbrăcat ca şi cum aş fi fost un manechin într-o vitrină, ca un vânzător agil şi indiferent, care dezbracă păpuşă, însă fără s-o mai îmbrace.

Văzându-mi ciorapii, m-a întrebat uimit:

— Porţi ciorapi cu jartiera?

— Da, întotdeauna, am răspuns.

— Dar eşti o mare iapa! a exclamat tare.

M-am ruşinat de acel comentariu deplasat, dar am rămas şi mai mult perplexă de schimbarea să; băiatul politicos şi educat devenise un bărbat grosolan şi vulgar. Avea privirea aprinsă şi lacomă, mâinile scotoceau pe sub cămaşa mea şi pe sub slip.

— Vrei să-i las pe mine? am întrebat ca să fi satisfac dorinţele.

— Sigur, lasă-i, eşti mai bună de călărit.

Am roşit din nou, dar apoi am simţit icnet-încet focul aprinzându-se, iar realitatea îndepărtându-se uşor. Pasiunea trecea înainte.

M-am dat jos de pe pat şi am simţit pardoseala incredibil de rece şi nedeta sub picioare. Aşteptăm ca el să mă ia şi să facă ce voia cu mine.

— Suge-mi-o, iepuraso, a murmurat.

N-am dat atenţie ruşinii, am alungat-o imediat şi am făcut ceea ce-mi ceruse. I-am simţit membrul devenindu-i dur şi mare, m-a prins de subsuori şi m-a

ridicat spre pat.

M-a aşezat ca pe o păpuşă lipsită de apărare deasupra lui şi şi-a îndreptat lancea lui lungă spre sexul meu încă atât de puţin deschis şi atât de puţin umed.

— Vreau să te fac să simţi durere. Hai tipa, fă-mă să aud că îţi fac rău.

De fapt, răul fusese făcut deja: îmi simţeam pereţii arzând, iar dilataţia avusese loc fără voie.

Ţipăm, în timp ce cameră întunecată se învârtea în jur. Jena trecuse, iar locul ei fusese luat de dorinţa de a-l face să fie al meu.

Dacă tip, m-am gândit, va fi bucuros, doar el mi-a cerut-o. Voi face tot ceea ce îmi va spune.

Ţipăm şi mă simţeam rău, nu mă trecea niciun fel de plăcere. El însă a izbucnit, vocea i s-a transformat, iar cuvintele au devenit obscene şi vulgare. Îmi aruncă cuvinte a căror violenta o simţeam mai mult decât penetrarea.

Apoi, totul a devenit ca la început. Şi-a luat ochelarii de pe noptieră, a aruncat prezervativul cu un sevetel, s-a îmbrăcat în linişte, m-a mângâiat pe cap, iar în maşină am vorbit despre Bin Laden şi Bush, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic înainte…

25 octombrie 2001

Roberto mă sună des, îmi spune că se bucură când îmi aude vocea şi că are chef să facem dragoste. Îmi vorbeşte încet, nu vrea să fie auzit şi apoi îi este ruşine să admită acest lucru. Îi spun că pentru mine e la fel şi că mă gândesc la el deseori şi mă ating. Nu e adevărat, jurnalule. O spun doar pentru orgoliul lui, iar el, plin de sine, îmi spune:

— Ştiu că sunt un amant bun. Femeile mă plac mult.

E un înger arogant, este irezistibil. Imaginea lui mă urmăreşte în timpul zilei, dar mă gândesc la el mai mult

ca la un băiat amabil, decât la un amant pasional. Iar, când se transformă, mă face să zâmbesc; mă gândesc că ştie bine să se menţină în echilibru şi să fie altfel în momente diferite. Spre deosebire de mine, care sunt aceeaşi, mereu la fel. Pasiunea mea e omniprezentă, la fel ca şi răutatea.

1 decembrie 2001

I-am spus că poimâine va fi ziua mea, iar el a exclamat:

— Bine, atunci trebuie să sărbătorim pe măsură.

Am zâmbit şi am spus:

— Roby, tocmai am sărbătorit destul de bine. Nu eşti satisfăcut?

— Ei, nu… Am spus că ziua ta de naştere va fi specială. Îl cunoşti pe Pino, nu-i Aşa?

— Da, desigir, am răspuns.

— Îţi place?

Pentru că mi-era frică să-i spun ceva ce l-ar fi îndepărtat de mine, am tras puţinde timp, apoi am hotărât să fi spun adevărul:

— Da, oarecum.

— Foarte bine, atunci vin să te iau poimâine.

— Bine…

Am pus jos receptorul, intrigată de această nouă agitaţie a lui. Am încredere în el.

3 decembrie 2001

4: 30 dimineaţa

A şaisprezecea aniversare. Vreau să mă opresc acum şi să nu mai merg înainte. La şaisprezece ani, sunt stăpâna pe faptele mele dar sunt şi victimă a întâmplării şi a imprevizibilului.

Când am ieşit pe poarta casei, am observat că

Roberto nu era singur în maşina lui galbenă. Am văzut trabucul întunecat confundându-se cu întunericul şi am înţeles totul imediat.

— Ai fi putut să rămâi măcar de ziua ta, îmi spusese mama înainte să ies.

Nu am ascultat-o; am închis încet unsă de la intrare, în timp ce plecăm fără să-i răspund.

Îngerul arogant m-a privit zâmbind, iar eu am urcat în maşină, prefăcându-mă că nu mi-am dat seama că Pino se află în spate.

— Ei bine, nu spui nimic? a zis Roberto râzând cu capul spre bancheta din spate.

M-am întors în spate şi l-am privit pe Pino întins, cu ochii roşii şi pupilele dilatate. I-am zâmbit şi l-am întrebat:

— Ai fumat?

El a dat din cap afirmativ, iar Roberto a spus:

— A băut chiar şi o sticlă întreagă de tărie.

— În regulă, s-a aranjat bine, am spus.

Luminile oraşului se reflectau în geamurile maşinii, magazinele erau încă deschise; proprietarii aşteaptă cu nerăbdare Crăciunul. Pe trotuare se plimbau cupluri şi familii care nu ştiau că în maşina mă aflăm eu împreună cu încă doi bărbaţi care mă duceau cine ştie unde.

Am traversat strada Etnea şi vedeam Domnul iluminat în alb şi înconjurat de curmali impunători. Pe sub această stradă trece un rău, ascuns de roci vulcanice. E silenţios, imperceptibil. Aşa cum sunt şi gândurile mele, tăcute şi binevoitoare, ascunse cu iscusinţă după un zid protector. Mă străbat şi mă sfâşie.

Dimineaţa, aici, aproape, este pescărie; se simte mirosul mării, ce vine de la mâinile pescarilor, care, cu unghiile inegrite de măruntaiele peştilor, iau apa din găleţi şi stropesc corpurile reci şi scartietoare ale animalelor încă vii care se zbat. Nu ne îndreptăm chiar spre acel loc, chiar dacă atmosfera se schimbă noaptea.

Când am coborât din maşină, mi-am dat seama că mirosul de mare se transformă într-unul de fum de haşiş, băieţii cu piercing iau locul bătrânilor pescari bronzaţi, iar viaţa îşi continuă cursul neîncetat şi oricum.

Am coborât din maşină, iar pe lângă mine a trecut o femeie bătrâna, ce mirosea urât, îmbrăcată în roşu şi având în mână o pisică tot de culoare roşie, slabă şi fără un ochi. Îngână un cântec monoton:

„Treceam pe lângă strada Etnea, ce risipă de lumini, ce multă lume este.

Văd atâţia băieţi în jeans ce se bagă în seamă în faţa barurilor.

Cât de frumoasă e Catania seara, sub razele strălucitoare ale lunii, muntele, care e roşu de foc, trimiţându-ne înflăcărarea îndrăgostiţilor”.

Mergea ca o fantasmă, încet, cu ochii ieşiţi din orbite, iar eu priveam curioasă, în timp ce aşteptam că ei

să coboare din maşină. Femeia mi-a atins uşor mâneca paltonului şi am simţit un fior ciudat; ne-am încrusisat privirile numai pentru o clipă, dar a fost atât de intens şi de clar, încât am simţit o frică reală, nebunească. Privirea ei piezişă şi vie, deloc prostească, spunea: „Acolo, înăuntru, vei găsi moartea. Nu-ţi vei mai putea regăsi sufletul, fetiţo; vei muri, iar cineva îţi va arunca pământul pe mormânt. Nu vei avea măcar nicio floare, nici măcar una”.

Mi s-a făcut pielea de găină, vrăjitoarea aceea îmi făcuse farmece. Dar nu am ascultat-o, am zâmbit băieţilor ce veneau spre mine, frumoşi şi periculoşi. Pino se ţinea cu greu pe picioare, a rămas tăcut tot timpul şi nici măcar eu şi Roberto nu am vorbit mult, ca altă dată.

Roberto a scos o legătură mare de chei din buzunarul pantalonilor şi a băgat una în broaca. Poarta a scârţâit, el a împins-o puţin ca s-o deschidă şi, la sfârşit,

s-a închis zgomotoasă în spatele nostru.

Eu nu vorbeam, nu aveam nimic de întrebat, ştiam foarte bine ce urma să facem. Am urcat pe scările distruse de trecerea anilor; pereţii clădirii păreau atât de fragili, încât în mine s-a născut teamă că unul ar fi putut să cadă pe neaşteptate şi să ne omoare; crăpăturile, care erau atât de multe, şi luminile albe dădeau un aspect diafan pereţilor albaştri. Ne-am oprit în faţa unei uşi căreia se auzea muzică.

— E cineva înăuntru? am întrebat.

— Nu, am uitat radioul deschis înainte de a pleca, mi-a răspuns Roberto.

Pino s-a dus imediat la baie, lăsând uşa deschisă; îl vedeam urinând: îşi ţinea membrul moale şi zbârcit în mână. Roberto s-a dus în camera cealaltă să dea volumul mai mic, iar eu am rămas pe hol, privind curioasă în toate camerele, pentru că, de acolo, puteam să trag cu ochiul.

Îngerul arogant s-a întors zâmbind, m-a sărutat pe gură şi, arătându-mi o cameră, mi-a spus:

— Aşteaptă-ne în celula dorinţelor, venim imediat.

— Ha-ha-ha, am râs. Celula dorinţelor… Ce denumire ciudată pentru o cameră în care te fuţi!

Am intrat în cameră; era destul de strâmtă. Pe perete erau agăţate sute de fotografii cu modele goale, tăieturi din reviste porno, postere hentai, cu poziţii din Kamasutra. Pe tavan, nelipsitul steag roşu cu chipul lui Che.

— Dar unde am ajuns? m-am întrebat. Într-un fel de muzeu al sexului… A cui o fi această casă?

Roberto a venit cu o bucată de stofă neagră în mână. M-a întors cu spatele, m-a legat la ochi, m-a întors apoi spre el şi a exclamat râzând:

— Pari zeiţa Fortuna.

Am auzit clicul întrerupătorului şi apoi nu am reuşit să văd nimic. Am auzit paşi şi cuvinte şoptite, apoi două

mâini mi-au lăsat jeanşii în jos, mi-au scos puloverul închis până la gât şi sutienul. Am rămas în bikini, cu ciorapii cu jartiera şi cu cizmele cu toc cui. Mă imaginăm legată la ochi şi goală, îmi închipuiam pe chip doar buzele roşii care, în scurt timp, urmau să guste ceea ce le aparţinea lor.

Numărul mâinilor care mă atingeau a crescut pe neaşteptate; erau patru. Mi-era uşor să le disting, deoarece două erau sus, palpându-mi sânii, iar două jos, atingându-mi sexul prin bikini şi mângâindu-mi fundul. Nu reuşeam să simt mirosul de alcool al lui Pino, poate că se spălase pe dinţi în baie. În timp ce mă imaginăm din ce în ce mai mult în grija mâinilor şi începeam să mă excit, am simţit pe spate atingerea unui obiect rece ca gheaţa; era un pahar. Mâinile continuau să mă atingă, dar paharul îmi era apăsat mai tare pe piele. Atunci, speriată, am întrebat:

— Cine dracu' face asta?

Un râs înfundat şi o voce necunoscută:

— Barmanul tău, comoara. Nu-ţi face griji, ţi-am adus un drink.

Mi-a apropiat paharul de gură şi am sorbit încet din crema de whisky. Mi-am lins buzele, iar o altă gură m-a sărutat cu pasiune, în timp ce mâinile continuau să mă mângâie, iar barmanul îmi dădea să beau. Mă sărută un al patrulea bărbat.

— Ce cur frumos ai, spunea vocea necunoscută. Fin, inocent, tare. Pot să te muşc?

Am râs la cererea lui prostească şi am răspuns:

— Fă-o şi gată, nu întreba. Dar vreau să ştiu un singur lucru: câţi sunteţi?

— Stai liniştită, iubire, a spus o voce din spatele meu.

Apoi am simţit o limbă lingându-mi şira spinării. Acum, îmi vedeam imaginea şi mai seducătoare: legată la ochi, aproape goală, cinci bărbaţi care mă ling, mă

mângâie şi îmi explorează trupul. Eu eram în centrul atenţiei, iar ei făceau cu mine ceea ce e permis să faci în celula dorinţelor. Nu auzeam nicio voce, simţeam doar respiraţia şi mângâierile lor.

Iar când un deget s-a strecurat încet în Secretul meu, am simţit o căldură neaşteptată şi mi-am dat seama că raţiunea, a părăsea. Mă simţeam încinsă de atingerea mâinilor lor, iar eu avea, o curiozitate vie să ştiu cine şi cum erau. Dar dacă plăcerea era fructul muncii unui bărbat urât şi scârbos? Însă, în acel moment nu m-a interesant. Iar acum mi-e ruşine, jurnalule, dar ştiu că părerea de rău pentru ceea ce am făcut deja nu ajută la nimic.

— Bine, a spus într-un final Roberto. Lipseşte ultimul element.

— Ce? am întrebat.

— Nu-ţi face griji. Poţi să-ţi scoţi banda de pe ochi, acum ne vom juca altfel.

Am ezitat puţin înainte să-mi eliberez ochii, dar apoi am dezlegat încet stofa din jurul capului şi am văzut că în camera eram doar eu cu Roberto.

— Dar unde au plecat? am întrebat surprinsă.

— Ne aşteaptă în cealaltă cameră.

— Care se numeşte?… am întrebat.

— Mmmm… sala pentru fumat. Ne facem un joint.

Voiam din tot sufletul să plec şi să-i las acolo. Acea pauză mă făcuse să-mi pierd fierbânteala, iar realitatea s-a prezentat în toată cruzimea ei. Dar nu mai puteam; începusem deja şi trebuia să termin cu orice preţ. Am făcut-o pentru ei.

Le-am întrezărit profilurile ridicându-se în camera întunecată, luminată doar de trei lumânări aşezate pe jos. Din cât puteam să observ, chipurile băieţilor din cameră nu erau urâte, iar asta m-a linisitit.

În cameră era o masă rotundă, cu scaune în jur. Îngerul arogant s-a aşezat.

— Fumezi şi tu? m-a întrebat Pino.

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

— Ei nu… Din seara asta vei fuma şi tu, a spus barmanul, căruia îi puteam observa corpul frumos conturat şi zvelt, pielea întunecată şi părul creţ, lung până la umeri.

— Nu, îmi pare rău că te dezamăgesc. Când spun nu, e nu. Nu am fumat niciodată, nu voi fuma acum şi nu ştiu dacă voi fuma vreodată. Consider că e inutil; voi faceţi ce vreţi.

— Dar măcar nu ne vei priva de o privelişte frumoasă, a spus Roberto bătând cu mâna în lemnul mesei.

— Aşază-te aici.

M-am aşezat pe masă cu picioarele depărtate, cu tocurile cizmelor înfipte în lemn şi cu sexul deschis către privirile tuturor. Roberto şi-a apropiat scaunul, a îndreptat lumânarea aprinsă spre pubisul meu, ca să-l

lumineze. Îşi rula foita îndreptându-şi privirea mai întâi spre iarba mirositoare, iar apoi spre Secretul meu. Ochii îi străluceau.

— Atinge-te! mi-a ordonat.

Atunci, am simţit încet un deget înăuntru, iar el a încercat să fumeze, pentru a-şi dedica privirea sexului meu.

Din spate, a venit cineva care m-a sărutat pe umeri, m-a prins în braţe şi m-a strâns, încercând să intre cu lancea înăuntrul meu. Eram fără apărare, cu privirea lăsată în jos şi stinsă. Goală. Nu am vrut să privesc.

— Ei, nu, nu… Am vorbit dinainte… Niciunul nu o penetrează în seara asta, a spus Pino.

Barmanul a plecat în camera cealaltă şi a luat stofa neagră care îmi acoperise ochii înainte. M-au legat din nou la ochi, iar o mână m-a forţat să îngenunchez.

— Acum, Melissa, ne vom trece jointul unul la altul, am auzit voacea lui Roberto. De fiecare dată când va

ajunge la unul dintre noi, vom pocni din degete şi îţi vom atinge capul; aşa vei înţelege că ai ajuns la cine trebuie. Te vei apropia de cine îţi vom spune noi şi i-o vei lua în gură până când îţi va da drumul. De cinci ori, Melissa. De-acum încolo, nu vom mai vorbi. Succes.

Pe cerul gurii mele s-au întâlnit cinci gusturi diferite, cinci arome a cinci bărbaţi. Fiecare gust avea povestea lui, iar fiecare poţiune era ruşinea mea. În acele momente, am avut senzaţia şi iluzia că plăcerea nu era doar carnala, ci şi frumuseţe, bucurie, libertate. Şi, stând goală în mijlocul lor, am simţit că aparţin unei alte lumi, necunoscută. Dar apoi, după ce am ieşit pe acea uşă, am simţit inima făcuta bucăţi şi o ruşine de nespus.

După aceea, m-am întins pe pat şi mi-am simţit trupul moleşindu-se. Pe masa din camera vedea dispay-ul celularului meu strălucind şi ştiam că mă sunau de acasă; era deja două şi jumătate dimineaţa. Dar cineva a intrat între timp, s-a întins deasupra mea şi

mi-a tras-o; un altul l-a urmat şi şi-a îndreptat penisul către gura mea. Când unul dintre ei a terminat, celălalt dădea drumul lichidului alburiu pe mine. Iar ceilalţi la fel. Gafaituri, caiete, femete. Şi lacrimi tăcute.

M-am întors acasă plină de spermă, cu machiajul întins, iar mama mă aştepta dormind pe canapea.

— Sunt aici, i-am spus, m-am întors.

Era prea somnoroasă ca să mă certe din cauza unei ore târzii, aşa că a dat din cap şi s-a dus în dormitor.

Am intrat în baie, m-am privit în oglindă şi nu am mai văzut imaginea celei ce se privea încântată cu câţiva ani înainte. Am văzut ochii trişti, care erau şi mai demni de milă din cauza dermatografului negru ce se scurgea pe obraji. Am văzut o gură ce fusese de mai multe ori violată în această seară şi care şi-a pierdur prospeţimea. Mă simţeam invadată, murdărita de corpuri străine.

Apoi, am alunecat de o sută de ori prin păr cu periaasa cum făceau prinţesele, spune mereu mama;

vaginul meu poarta încă mirosul celorlalte sexe, în timp ce îţi scriu în inima nopţii.

4 decembrie 2001

12: 45

— Te-ai distrat ieri? m-a întrebat azi-dimineaţă mama acoperind cu un căscat şuieratul cafetierei.

Am dat din umeri şi i-am spus că a fost o seară ca oricare alta.

— Hainele tale aveau un miros ciudat, a spus cu privirea celui ce vrea să ştie şi să înţeleagă totul despre ceilalţi, cu atât mai mult cât era vorba despre mine.

M-am întors imediat speriată, muşcându-mi buzele, m-am gândit că poate simţea mirosul de spermă.

— A ce miroseau? am întrebat precându-mă liniştită, uitându-mă indiferenera la soare prin geamul din bucătărie.

— De fum… nu ştiu… marijuana, a spus cu chipul

dezgustat.

M-am întors liniştită, am zâmbit şi am exclamat:

— Ei… ştii, în localul de ieri era lume care fuma. Nu puteam să le cer să nu fumeze.

M-a privit cu ochii ameninţători şi a zis:

— Mai întoarce-te acasă mitosind a fum şi nu vei mai ieşi nici măcar ca să mergi la şcoală!

— Mmm, bine, am glumit. Voi avea grijă să-mi găsesc un furnizor de droguri. Mulţumesc, mi-ai dat un alibi perfect ca să nu mai frecventez rahaturile alea de cursuri.

Ca şi cum tot răul îl provocă doar haşişul. Voi fuma grame întregi tocmai ca să nu simt această senzaţie ciudată de gol şi de nimic. E ca şi cum aş fi suspendată în aer şi aş admira din înalt ceea ce am făcut ieri. Nu, nu eram eu aceea. Pentru că mie nu îmi place să mă las atinsă de mâini avide necunoscute, nu-mi place să primesc spermă a cinci bărbaţi diferiţi şi să-mi fie

contaminat sufletul, care încă nu cunoaşte durerea.

Eu sunt cea care se iubeşte, care astă-noapte şi-a făcut părul să strălucească din nou după ce l-a pieptănat cu grijă de o sută de ori, cea care a regăsit moliciunea de copil a buzelor. Cea care a sărutat, împărtăşind cu ea însăşi iubirea ce ieri i-a fost negată.

20 decembrie 2001

E vremea cadourilor şi a zâmbetelor false, a monedelor aruncate într-o clipă de generozitate momentană în mâinile ţiganilor cu copii în braţe ce stau pe marginea străzilor. Nu-mi place să cumpăr cadouri pentru ceilalţi; le cumpăr mereu doar pentru mine, poate pentru că nu am cui să i le dăruiesc. În după-amiaza aceasta, am ieşit cu Ernesto, un tip pe care l-am cunoscut pe chat. Mi-a devenit imediat simpatic, am făcut schimb de numere de telefon şi am început să ne vedem că doi buni prieteni, chiar dacă el e puţin distant,

fiind ocupat cu facultatea şi cu prieteniile lui misterioase.

Ieşim deseori la cumpărături şi nu-mi este ruşine să intru cu el în vreun magazin cu lenjerie intimă; ba chiar, de multe ori, cumpără şi el.

— E pentru noua mea prietenă, spune mereu, dar niciodată nu mi-a făcut cunoştinţă cu niciuna.

Pare să se înţeleagă bine cu vânzătoarele, îşi vorbesc la per tu şi, deseori, se hilizesc. Eu scotocesc prin lenjeria agăţată pe umeraşe, căutând ceea ce va trebui să îmbrac pentru cel care va reuşi să mă iubească. O ţin împăturită frumos în primul sertar al comodei, fără să o folosesc.

În sertarul al doilea ţin lenjeria pe care o port la întâlnirile cu Roberto şi cu prietenii lui. Ciorapi cu jartiera destrămaţi cu unghiile lor şi chiloţei cu dantelă puţin întinsă şi cu fire mici de bumbac ce atârnă din cauză că au fost traşi prea tare de mâini lacome. Pe ei

nu-i interesează, e de ajuns ca eu să fiu o iepuşoară.

La început, cumpăram doar lenjerie cu dantelă albă, fiind atentă să o potrivesc bine.

— Ţi-ar sta mai bine cu negru, mi-a spus odată Ernesto, se potriveşte mai bine cu nuanţa tenului şi a pielii tale.

I-am urmat sfatul şi, de atunci, cumpăr doar cu dantelă neagră.

Îl privesc pe el, care e interesat de tanga coloraţi, potriviţi unei dansatoare braziliene: roz shocking, verde, albastru electrizant, iar când vrea să fie serios alege roşul.

— Chiar că sunt ciudate tipele tale, îi spun.

El se hilizeste şi spune:

— Nu atât de mult ca tine.

Iar egoul meu creşte din nou. Sutienele sunt aproape toate cu burete şi nu le potriveşte niciodată cu slipul; preferă să asorteze culori foarte diferite între ele.

Apoi, ciorapii: ai mei sunt aproape întotdeauna cu jartiera catifelată, cu întăritura din dantelă, neapărat negru şi în contrat cu albul că de zăpadă al pielii mele. Cei pe care-i cumpără el sunt din plasă şi se apropie prea puţin de gusturile mele.

Când îi place de o fată mai mult decât celelalte, Ernesto se aruncă în aglomeraţia unui mare magazin şi îi cumpără haine strălucitoarem împodobite cu paiete multicolore, cu decolteuri adânci şi cu şliţuri îndrăzneţe.

— Cât ia pe oră faţă? glumesc eu.

El devine serios şi merge să plătească fără să-mi răspundă. Atunci, mă simt vinovată şi încetez să mai fac glume de prost-gust.

Astăzi, în timp ce ne plimbăm printre magazinele luminate şi vânzătoarele care şi tinere, ne-a surprins ploaia, udându-ne pachetele din carton gros pe care le ţineam în braţe.

— Să mergem sub un portic! a spus în timp ce mă

lua de mână.

— Ernesto! am exclamat în mijlocul străzii, într-un moment de nemulţumire şi distracţie. Pe strada Etnea nu sunt porticuri.

M-a privit perplex, a ridicat din umeri şi a spus:

— Să mergem la mine, atunci!

Nu voiam să merg; am descoperit că unul dintre colegii de apartament e Maurizio, un prieten de-al lui Roberto. Nu aveam chef să îl văd şi nici că Ernesto să afle despre escapadele mele secrete.

Din locul în care eram, casa lui se află la câteva sute de metri, pe care i-am parcurs în grabă, ţinându-ne de mână. A fost frumos să alerg cu cineva fără să trebuiască să mă gândesc că, după aceea, ar trebui să mă întind pe un pat şi să mă las purtată de val. Mi-ar plăcea, măcar o dată, că eu să fiu cea care ia dezicii: când şi unde s-o fac, pentru cât timp şi cu câtă intensitate.

E cineva acasă? i-am şoptit în timp ce urcăm scările

şi îmi auzeeam ecoul răsunând.

— Nu, a spus gâfâind, toţi sunt plecaţi acasă, în vacanţă. A rămas doar Gianmaria, dar acum este şi el plecat.

L-am urmat bucuroasă, aranjându-mă în grabă în oglindă din perete. Casa lui era aproape goală şi se simte că e locuită de patru bărbaţi: e un miros urât (da, acel miros apăsător de spermă), iar dezordinea aproape că predomină în toate camerele.

Am aruncat pachetele pe jos şi ne-am scos paltoanele ude.

— Vrei vreun pulover de-al meu până ţi se usucă hainele?

— Bine, mulţumesc, am răspuns.

Am intrat în birou, a deschis dulapul cu o oarecare teamă şi, înainte să-l deschidă de tot, mi-a cerut să aduc pachetele. Când m-am întors, a închis în grabă dulapul, iar eu am exclamat distrată şi udă toată:

— Ce ţii acolo? Femeile tale moarte?

A zâmbit şi a spus:

— Mai mult sau mai puţin.

M-a făcut curioasă modul în care mi-a răspuns şi, ca să evite alte întrebări, mi-a spus smulgându-mi pachetele din braţe:

— Hai, arată-mi! Cea-i cumpărat, micuţo?

A desfăcut cartonul ud cu amândouă mâinile şi a băgat capul ca un copil care-şi primeşte cadoul de Crăciun. Ochii îi străluceau, iar cu vârfurile degetelor a extras o pereche de chiloţi negru.

— O, o Şi ce faci cu ăştia, hm? Pentru cine îi îmbraci? Nu cred că îi porţi când te duci la şcoală…

— Şi eu am secretele mele… am sous ironică, făcându-l să devină bănuitor.

El m-a privituimit, şi-a înclinat puţin capul spre stânga şi a spus încet:

— Ce spui?… Atunci să auzim, ce secrete ai avea?

Am obosit să ascund totul, jurnalule. I-am spus. Chipul lui nu şi-a schimbat expresia; a rămas cu aceeaşi privire încântată că înainte.

— Dar nu spui nimic? am întrebat iritată.

— Sunt alegerile tale, micuţo. Pot doar să-ţi spus să o iei mai încet.

— Prea târziu, am spus pe un ton de prefăcuta resemnare.

Căutând să-mi reprin sentimentul de jenă, am râs puternic, apoi am spus pe un ton vesel:

— Ei bine, drăguţule, acul e rândul secretului tău.

Chipul său alb i-a luat foc, iar privirea i se rotea nesigură, în grabă, prin toată camera.

S-a ridicat de pe canapeaua cu flori decolorate şi s-a îndreptat cu paşi mari spre dulap. A deschis o uşă cu un gest violent, a arătat cu un deget spre hainele agăţate şi a spus:

— Acestea sunt ale mele.

Recunoşteam acele haine, le cumpăraserăm împreună şi stăteau acolo agăţate fără etichetă; se vedea clar că erau purtate şi mototolite.

— Ce vrei să spui, Ernesto? am întrebat încet.

Mişcările sale s-au încetinit, muşchii i s-au relaxat, ar ochi priveau în pământ.

— Aceste haine le port pentru mine. Le îmbrac şi… merg la muncă.

L-am scutit de orice comentariu; de fapt, nu mă gândeam la nimic. Apoi, după câteva clipe, în mintea mea au început să apară întrebări: munceşte? Cum adică munceşte? Unde munceşte? De ce?

A început el, fără ca eu să-l întreb ceva.

— Îmi place să mă travestesc în femeie. Am început cu câţiva ani în urmă. Mă închid în camera mea, aşez o cameră video pe masă şi mă îmbrac. Îmi place, mă simt bine. Apoi îmi privesc imaginea pe cran şi… ei bine… mă excit… Iar câteodată mă las văzut pe

webcam de cineva care îmi cere.

L-a năpădit o roşeaţă spontană şi accentuată. Era linişte, se auzea doar zgomotul ploii ce cădea din cer, formând fire metaluce şi subţiri care ne făceau să stăm închişi în casă.

— Te prostituezi? am întrebat fără ocolişuri.

A dat din cap afirmativ, acoperindu-şi imediat chipul cu mâinile amândouă.

— Meli, crede-mă, fac doar sex oral… Nimic mai mult. Sunt unii peare îmi cer chiar să… În sfârşit, vreun nenorocit… Dar, îţi jur, n-o fac niciodată. Fac asta ca să-mi plătesc studiile. Ştii că părinţii mei nu-şi pot permite…

Ar fi vrut să continue, să găsească alte justificări. Dar ştiu că, de fapt, îi place.

— Nu te judec, Ernesto, am spus după puţin timp privind spre fereastra pe care străluceau picăturile nervoase. Vezi… fiecare îşi alege propriul mod de a trăi.

Chiar tu ai spus-o cu câteva minute în urmă. Câteodată, chiar şi căile greşite pot fi cele corecte sau viceversa. Important este să ne urmărim pe noi înşine şi visele noastre, pentru că numai aşa vom putea spune că am făcut alegerea bună pentru noi. Acum vreau să ştiu motivul pentru care o faci…

Ştiu că am fost ipocrită. M-a privit cu ochii duioşi şi întrebători şi mi-a spus:

— Dar tu de ce o faci?

Nu am răspuns, dar tăcerea mea a spus totul. Iar conştiinţa mea strigă atât de tare, încât, ca s-o stăpânesc, am spus imediat, fără să-mi fie ruşine:

— Dar de ce nu te travesteşti pentru mine?

— De ce-mi ceri asta?

Nici eu nu ştiam. Puţin jenta, am spus încet:

— Pentru că e frumos să vezi două identităţi într-un singur trup; bărbat şi femeie în acelaşi timp. Un alt secret: asta mă excită. Şi încă foarte mult. Şi apoi, nu te

supără… Dar este un leuru care ne place amândurora, nimeni nu ne constrânge s-o facem. O plăcere nu poate fi niciodată o greşeală, nu?

Îi vedeam membrul excitat sub pantaloni şi totuşi încerca să se ascundă.

— Bine, a spus sec.

A luat din dupal un pulover şi un tricou pe care mi le-a aruncat:

— Scuză-mă, am uitat să-l iau. Pune-l pe tine.

— Dar trebuie să ne dezbrac, am spus.

— Ţi-e ruşine?

— Îţi dai seama că nu, am răspuns.

M-am dezbrăcat, în timp ce se excită din ce în ce mai mult datorită nudităţii mele. M-am îmbrăcat cu un tricou mare şi roşu pe care scria „bye, bye, Baby”, iar cu un ochi mare şi provocator al lui Marilyn privea cum se îmbracă prietenul meu, ca într-un fel de ritual siblim şi excitant.

S-a îmbrăcat cu spatele la mine, reuşisem să fi văd decât mişcările şi linia bikinilor care-i intrau între fesele bine accentuate. Saintors: fustă scurtă, neagră, ciorapi din plasa cu jartiera, cizme foarte înalte, top auriu şi sutien cu burete. Iată cum mi se prezentă un prieten pe care l-am văzut mereu îmbrăcat de la Levi’s şi Lacoste. Nu se vedea, dar eram excitată.

Membrul îi ieşea prin bikinii strâmţi fără nicio problemă. L-a mişcat puţin într-o parte şi a început să şi-l mângâie.

M-am întins pe canapea pentru un spectacol şi l-am privit atentă. Aveam chef să mă ating şi chiar să posed acel trup. M-a uimit răceala mea, aproape masculină, cu care îl priveam în timp ce se masturba. Chipul îi era răvăşit şi perlat de mici picături de sudoare, în timp ce momentul plăcerii mi se apropia fără să fiu penetrată sau mângâiata; doar din mintea mea, pe dinăuntrul meu.

În schimb, orgasmul lui a venit în forţă şi sigur;

l-am văzut ieşind în afară şi i-am auzit geamătul, care a încetat când a deschis ochii.

S-a întins lângă mine pe canapea, ne-am îmbrăţişat şi am adormit împreună cu Marilyn, care îşi mângâia ochiul de o perluta aurie de pe topul lui Ernesto.

3 ianuarie 2002

2: 30 dimineaţa

Iată-mă din nou cu aceleaşi persoane în casa-muzeu. De data aceasta, ne jucăm: eu eram pământul, iar ei erau viermii care-l săpau. Cinci viermi diferiţi şi-au lăsat dârele pe trupul meu, iar pământul, la întoarcerea acasă, era surpăcios şi fărâmicios. O rochie veche, îngălbenita de-a bunicii fusese agăţată în dulapul meu. Am îmbrăcat-o şi am simţit mirosul unui balsam şi al unui timp care nu mai există şi care se amestecă cu prezentul absurd. Mi-am desfăcut părul pe umerii protejaţi de acel trecut reconfortant. L-am lăsat liber, l-am mirosit şi

m-am dus la culcare cu un surâs care s-a transformat imediat în plâns. Un plâns aducător de linişte.

9 ianuarie

Nu au fost prea multe secrete acasă la Ernesto. I-am mărturisit că tot ceea ce se întâmplase a făcut să se nască în mine dorinţa de a vedea doi bărbaţi împreunându-se. Da, vreau să văd cum şi-o trag doi bărbaţi. Să-i văd cum se fut aşa cum până acum m-au futut pe mine, cu aceeaşi violentă şi brutalitate.

Nu reuşesc să mă opresc, alunec repede, că o bucată de lemn ce se lasă dusă de curenţii unui râu. Învăţ să spun „nu” celorlalţi şi „da” mie însumi şi să las cea mai profundă parte din mine să iasă la suprafaţă şi să se izbească de lumea înconjurătoare. Încă învăţ.

— Eşti o surpriză continuă, Melissa. Cum să-ţi spun… o mână de fantezii şi de imaginaţie, a spus cu vocea răguşită a celui care tocmai m-a trezit.

— Îţi jur, Ernesto. Aş fi dispusă chiar să plătesc, am spus găsindu-mă încă în braţele lui.

După o clipă de tăcere am întrebat nerăbdătoare:

— Ei, ce zici?

— Ce să zic?

— Tu, care eşti, ei bine… în brahsa, nu cunoşti pe nimeni care să fie dispus să se lase potrivit?

— Ei hai, ce tot spui acolo?! Nu poţi să stai cuminţica şi să-ţi vezi de aventurile tale normale?

— Nu mi se potriveşte deloc să stau cuminţica, am spus. Şi apoi, ce vrei să spui prin aventuri normale?

— Aventuri de şaisprezece ani, Meli. Tu fata, el băiat. Dragoste şi sex echilibrate, e suficient.

— Ei, pentru mine, asta e adevărată perversiune! am spus isterică. În sfârşit… o viaţă plată: seri de sâmbătă petrecute în Piaţa Teatro Massimo, dimineaţa de duminică cu micul dejun luat pe malul mării, sex doar la sfârşit de săptămna, confidenţe cu părinţii etc.

Etc… Mai bine rămân singură!

Din nou tăcere.

— Şi apoi, aşa sunt eu, nu vreau să mă schimb pentru nimeni. Însă, vezi tu, uite cine vorbeşte! i-am ţipăt în glumă în faţă.

A râs şi m-a mângâiat pe cap.

— Micuţo, eu te iubesc, nu aş vrea să ţi se întâmple ceva neplăcut.

— Mi se va întâmpla dacă nu voi face ceea ce vreau. Şi eu te iubesc.

Mi-a vorbit despre doi băieţi, studenţi în ultimul an la drept. Îi voi cunoaşte mâine; vor veni să mă ia după ore de la Villa Bellini, din faţa lacului cu lebede. O voi suna pe mama să-i spun că rămân toată după-amiaza pentru cursul de teatru.

10 ian 2002

15: 45

— Voi, femeile, sunteţi cu siguranţă nişte idioate! Ei, cum să priveşti doi bărbaţi trăgându-şi-o!… i-a spus Germano şoferului. Ochii lui erau mari şi negri, chipul robust şi bine profilat era străbătut de nişte cârlionţi negri foarte frumoşi, care, dacă nu ar fi avut pielea alta, i-ar fi dat o alură de tânăr african puternic şi îngâmfat. Stătea la volanul maşinii precum Regele pădurilor: înalt şi maiestruos, cu degetele lungi şi subţiri sprijinite pe volan, cu un inel de oţel cu semne tribale care se distingea de albul mâinii şi de extraordinară ei moliciune.

Celălalt băiat, cu buze subţiri, a răspuns din spate pentru mine cu o voce subţire şi drăguţă:

— Las-o, nu vezi că e nouă? Şi atât de mică… Priveşte ce fetişoara frumuşică are, atât de gingaşa. Micuţo, eşti sigură că vrei să faci asta?

Am dat din cap afirmativ. Din câte am înţeles, cei doi acceptaseră această întâlnire pentru că îi datorau o

favoare lui Ernesto, deşi nu am înţeles cu ce îi erau datori. Germano era iritat de această situaţie şi, dacă aş fi putut, m-ar fi lăsat la marginea străzii puştii pe care o parcurgeam. Şi totuşi ochii îi străluceau de un entuziasm necunoscut, este o senzaţie subtilă. De-a lungul drumului, liniştea ne-a ţinut companie. Parcurgeam drumuri de ţară, trebuia să ajungem la vila lui Gianmaria, un loc în care nu ne-ar fi deranjat nimeni. Era o proprietate veche, construită din piatră şi înconjurată de măslini şi de brazi; ceva mai departe se zăreau întinderile de vie care, în acest anotimp, erau lipsite de viaţă. Vântul suflă puternic, iar când Gianmaria a coborât să deschidă imensă poarta de fier, zeci de frunze au intrat în maşină, căzând în părul meu. Frigul era înţepător şi se simţea mirosul specific de pământ ud şi frunze lăsate să putrezească sub apă mult timp. Ţineam geanta în mână şi stăteam dreapta cu cizmele mele înalte, zgribulita din cauza gerului; îmi

simţeam vârful nasului îngheţat şi obrajii imobili, amorţiţi. Am ajuns la uşa principală, pe care erau gravate numele pe care copii le întipăriseră în lemn în jocurile lor festivale, un semn al propriei treceri prin timp. Erau chiar şi cele ale lui Germano şi Gianmaria…

Trebuie să fug, jurnalule, mama a deschis uşa şi mi-a spus că trebuie s-o însoţesc la mătuşa mea (şi-a scrântit un şold şi e la spital).

11 ianuarie 2002

Un vis pe care l-am avut azi-noapte.

Cobor din avion, cerul din Milano îmi răvăşeşte şi îmi îngreunează părul proaspăt coafat; în lumina cenuşie, chipul meu capătă o culoare stinsă, iar ochii par goi, înconjuraţi de sfere subţiri fosforescente, care îmi dau un aer şi mai ciudat.

Mâinile mele sunt reci şi albe, ca ale unei moarte. Ajung în interiorul aeroportului şi mă oglindesc într-un

geam: îmi obserb fata slabă şi lipsită de culoare, părul lung ciufulit şi de-acum înfricoşător, buzele închise ermetic. Simt o excitaţie ciudată, fără motiv.

Apoi, mă revăd în altă parte şi am acelaşi chip din oglindă. Ciudat, în loc să fiu în aeroport, îmbrăcată cu aceleaşi haine de firma, mă aflu într-o celulă întunecată şi urât mirositoaare, la care ajunge foarte puţină lumină, aşa că nu văd nici măcar cum sunt îmbrăcată şi în ce situaţie mă aflu. Sunt singură şi plâng. Afară trebuie să fie noapte. La capătul coridorului zăresc o lumină tremurată, dar de o culoare intensă. Nu se aude niciun zgomot. Lumina din coridor se apropie. E din ce în ce mai aproape şi mă sperie, pentru că nu aud niciun pas. Bărbatul care se apropie se mişcă cu mare grijă; e înalt, puternic.

Îşi sprijină amândouă mâinile pe bare, iar eu, ştergându-mi fata, mă ridic şi mă duc spre el; flacăra tortei îi liminează chipul, dându-i un aer diabolic, în

timp ce restul corpului sau îmi rămâne necunoscut. Îi văd ochii enormi şi lacomi, de o culoare indefinită şi buzele mari, întredeschise, ce lasă să se vadă un şir de dinţi foarte albi. Îşi duce un deget la gură, dându-mi de înţeles să nu vorbesc. Rămân să-i privesc chipul de aproape şi îmi dau seama că este foarte atrăgător, misterios şi frumos. Simt un tremur cumplit când îşi pune degetele perfecte pe buzele mele, într-o mişcare circulară. O face uşor, buzele mele sunt de-acum umede, iar eu, cu un gest aproape spontan, mă apropii şi mai mult de bare, apăsându-mi faţă de ele. Acum, ochii i se luminează, iar calmul lui e perfect şi ieşit din timp; degetele lui intră adânc în gura mea, iar saliva mea le face să alunece şi mai bine.

Apoi, le retrage şi, ajutându-se de cealaltă mână, îmi smulge hainele zdrenţăroase din partea superioară a corpului, descoperindu-mi sânii rotunzi. Sfârcurile sunt dure şi ascuţite din cauza frigului ce intră prin ferastruca,

iar la atingerea degetelor lui ude devin şi mai femeie. Îmi atinge sânii cu buzele, mai întâi adulmecându-i, apoi sărutându-i, îmi las capul pe spate de plăcere, iar bustul meu rămâne ferm, oferindu-se atingerilor lui. Se opreşte, mă priveşte şi surâde. Îşi scotoceşte cu o mână prin haine, după care, apropiindu-se, îmi dau seama că este un om al Bisercii.

Se aude un clinchet prelungit de chei şi zgomotul unei uşi din fier care se închide încet. E înăuntru. Cu mine. Continuă să-mi smulgă hainele de-a lungul corpului şi îmi descoperă pântecele, apoi coboară spre locul meu cel mai cald. Mă întinde uşor pe jos. Îşi afundă capul şi limba între picioarele mele. Nu-mi mai este frig şi vreau să mă simt că mă percep prin el. Îl trage înspre mine şi îmi simt dulceaţă pe buzele lui. Apăs uşor sub tunică şi îi simt membrul erect şi frumos sub mâna mea care caută tot mai neliniştită… Penisul vrea să-i iasă de sub tunică, iar eu îl ajut ridicându-i

mantaua neagră.

Intră în mine, lichidele noastre se întâlnesc, iar membrul îi alunecă precum cuţitul în untul cald, însă doar o singură dată. Şi-l scoate şi se retrage într-un colţ. Îl las să aştepte, apoi mă aproprii de el. Îl afundă din nou în plaja mea înspumegata. Sunt de ajuns câteva penetrări dure, seci şi neaşteptate, ca să ajung la o plăcere infinită. Suntem la unison. Îşi aranjează hainele şi mă abandonează, lăsându-mă să plâng şi mai tare decât înainte.

Apoi, deschid ochii şi mă regăsesc la aeroport; îmi privesc chipul.

Un vis în vis. Un vis ce este ecoul a ceea ce a fost ieri. Ochii lui semănau foarte bine cu ai lui Germano. Focul şemineului îi lumină şi îi făcea să strălucească. Gianmaria intrase cu doi butuci şi câteva ramuri. Le-a aşezat în şemineu şi a început să lumineze încăperea, făcând-o şi mai primitoare. Mă invada o căldură

necunoscută şi reconfortantă. Ceea ce vedeam nu-mi provoca nicio senzaţie de frică sau de ruşine, ba dimpotrivă. Era ca şi cum ochii îmi erau obişnuiţi cu anumite scene, iar pasiunea, care în tot acest timp mi s-a zbătut pe sub piele, a ieşit în afară şi a lovit chipurile celor doi tineri, care, fără să vrea, erau în mâinile mele. Îi vedeam pătrunzându-se unul pe celălalt; eu stăteam pe fotoliul de lângă şemineu, ei pe canapeauna din faţă, privindu-se şi atingându-se cu dragoste. Fiecare geamăt al lor era o declaraţie de dragoste către celălalt, iar fiecare mângâiere gingaşă o simţeam înăuntrul meu că pe o lovitură devastatoare şi dureroasă.

Voiam să fac şi eu parte din acea intimiditate neînţeleasă, din refugiul lor amoros şi duios, dar nu le-am făcut nicio propunere; am privit doar, aşa cum ne înţelesesem. Trupul şi mintea mea erau golite şi nevinovate. Apoi, Germano mi-a aruncat o privire fericită. S-a desprins din acea împreunare şi, spre

surprinderea mea, a îngenunchiat în faţa mea şi mi-a desprins coapsele încet. A aşteptat un semn de la mine ca să se arunce în acel univers. A reuşit pentru puţin timp, apoi a redevenit el însuşi, durul şi implacabilul Rege african. Mi-a luat locul şi, trăgându-mă de păr, m-a îndreptat spre membrul său; atunci i-am văzut ochii. Aceea fost clipa în care am înţeles că pasiunea lui nu era diferită de-a mea; se ţineau de mână amândouă, s-au întâlnit şi s-au contopit.

Apoi, ei au adormit îmbrăţişaţi pe canapea, pe când eu am continuat să-i privesc, cu pielea incandescenta datorită flăcărilor roşii din şemineu, singură.

24 ianuarie 2002

Iarna mă apasă din toate punctele de vedere. Zilele sunt atât de asemănătoare şi monotone, încât nu pot să le mai suport. Mă trezesc foarte devreme, merg la şcoală, mă cert cu profesorii, mă întorc acasă, îmi fac temele

până la o oră incredibil de târzie, văd câteva tâmpenii la tv, citesc o carte cât timp ochii mă mai ajută să o fac, iar apoi merg la culcare. Totul este aşa zi după zi, cu excepţia vreunui telefon neaşteptat de la îngerul arogant şi diavolii săi; atunci, mă îmbrac cât mai bine, îmi scot hainele de elevă silitoare şi mi le pun pe cele de femeie care îi înnebuneşte pe bărbaţi. Le mulţumesc pentru că îmi dau ocazia să mă desprind din acea amorţeală şi să fiu altcineva.

Când sunt acasă, intru pe internet. Caut, explorez. Caut ceea ce mă poate excita şi care, în acelaşi timp, mă face să mă simt rău. Caut excitaţia ce se naşte din umilinţă. Caut anihilarea. Caut indivizii cei mai bizari, cei care îmi trimit fotografii sado-maso, care mă tratează ca pe o adevărată curvă. Cei care au ceva de descărcat. Furi, spermă, angoas, temeri. Eu nu sunt diferită de ei. Ochii mei acceptă o lumină bolnavă, inima îmi bate ca o nebună. Cred (sau poate mă

iluzionez?) că, în meandrele reţelei, voi găsi pe cineva dispus să mă iubească, orice ar fi: bărbat, femeie, bătrân, băiat, căsătoriţi, single, gay, transsexuali. Oricine.

Ieri-noapte am intrat pe un forum de lesbiene. Să încerc cu o femeie. Ideea nu îmi face chiar greaţă. Mai mult decât orice altceva, mă face să mă simt jenată, îmi provoacă frică. Câteva m-au contactat, dar le-am respins imediat, fără să le fi văzut nici măcar fotografiile.

1 februarie 2002

19: 30

La şcoală mi-au oferit un rol în spectacolul de teatru.

În sfârşit, îmi voi ocupa zilele făcând ceva distractiv. Va trebui pus în scena cam într-o lună, la teatrul din centru.

5 februarie 2002

22: 00

Am sunat-o. Are o voce puţin ascuţită, un ton vesel şi dezinvolt, diferit de al meu, care este melancolic şi grav. După puţin timp, am devenit mai prietenoasă, am zâmbit. Nu aveam chef să ştiu nimic despre ea şi despre viaţa ei. Eram doar curioasă să o cunosc fizic. De fapt, am întrebat-o:

— Scuză-mă Letizia… N-ai din întâmplare să-mi trimiţi o fotografie?

Ea a râs zgomotos şi a exclamat:

— Desigur! Deschide computerul, ţi-o trimit imediat în timp ce vorbim la telefon. Aşa îmi poţi spune părerea ta.

— Ok, am spus satisfăcuta.

Frumoasă, incredibil de frumoasă. Şi goală. Provocatoare, senzuala şi captivantă.

Am bâlbâit:

— Eşti într-adevăr tu?

— Sigur! Nu crezi?

— Da, desigur că te cred… Eşti… Foarte frumoasă, am spus uimită (şi prostita) de fotografie şi de pornirea mea.

În sfârşit, nu îmi plac femeile… Nu întorc capul pe strada când trece o femeie frumoasă, nu tânjesc după formele feminine şi nu m-am gândit niciodată serios la o relaţie de cuplu cu o femeie. Însă Letizia are un chip angelic, buze frumoase şi cărnoase. I-am văzut sub pântece o insulă primitoare, pe care se poate acosta, bogată şi dantelata, parfumată şi senzuală. Iar sânii două coline armonioase, cu două cercuri roz şi mari în vârf.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai să-mi trimiţi vreo fotografie?

— Da, i-am răspuns. Aşteaptă puţin.

Am ales una la întâmplare găsită în memoria computerului.

— Pari un înger, a spus Letizia, eşti delicioasă.

— Da, par un înger… Dar nu sunt deloc, i-am răspuns pe un ton provocator.

— Melissa, vreau să te întâlnesc.

— Şi eu, am răspuns.

După ce am terminat, mi-a trimis un sms: „Îţi voi strangula gâtul cu săruturi arzătoare, în timp ce cu o mână te voi explora”.

Mi-am dat jos chiloţii, m-am băgat sub pătură şi am pus capăt torturii dulci pe care Letizia mi-o trimisese fără să-şi dea seama.

Azi-dimineaţă, am găsit un mail în căsuţa poştală electronică: e o fată de 20 de ani. Spune că se numeşte Letizia şi este din Catania, ca şi mine. Mesajul nu spune multe: doar numele, vârsta şi numărul de telefon.

7 februarie 2002

Astăzi, acasă la Ernesto, l-am văzut pe Gianmaria.

Era foarte bucuros, m-a îmbrăţişat puternic. Mi-a spus că, mulţumită mie, situaţia dintr el şi Germano s-a schimbat. Nu mi-a spus în ce sens, iar eu nu am întrebat. Totuşi, îmi rămâne necunoscut motivul care l-a împins pe Germano să se poarte astfel în acea seară; era evident că au am fost cauza. Dar pentru ce? De ce? Am fost eu însămi, jurnalule.

8 februarie

13: 18

Din nou, căutări; nu se vor termina niciodată, dacă nu voi găsi ce vreau. Dar, în realitate, nu ştiu ce vreau. Caută, continuă să cauţi mereu Melissa.

Am intrat pe un chat, pe secţiunea „Sex pervers”, cu nick-ul „whore”. Am căutat printre diferitele preferinţe ale profilului şi am înserat câteva date care mă interesau. El m-a contactat imediat; avea nick-ul carnage. A fost direct, explicit, m-a invadat, aşa cum îmi doream eu.

— Cum îţi place să fii fututǎ? m-a întrebat prima dată.

I-am răspuns:

— Cu brutalitate, vreau să fiu tratată ca pe un obiect.

— Şi vrei să te tratez ca pe un obiect?

— Nu vreau nimic. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Eşti curva mea, ştii?

— E dificil să fiu a cuiva, nu aparţin nici măcar mie însămi.

A început să-mi explice cum şi unde mi-ar fi pus-o, cât timp l-aş fi avut înăuntrul meu şi cât de mare ar fi fost plăcerea mea.

Priveam alunecarea cuvintelor pe care le trimiteam din ce în ce mai rapid. Stomacul mi se contorsiona, iar înăuntru îmi pulsau o viaţă şi o dorinţă arar de seducătoare, încât nu puteam face altceva decât să cedez. Acele cuvinte erau ca un cântec te sirenă, iar eu m-am

expus conştientă şi totuşi cu durere.

Abia după ce mi-a spus că îşi dăduse drumul în palmă, m-a întrebat câţi ani am.

— Şaisprezece, i-am spus.

A tastat un smile de uimire de-a lungul întregii ferestre, urmaţi de smile zâmbitori. Apoi:

— Să-mi trag una! Felicitări!

— Pentru ce?

— Eşti deja expertă.

— Da.

— Nu cred.

— Ce vrei să-ţi spun?… Ce importanţă are să ştii; oricum nu ne vom vedea niciodată. Nici măcar nu eşti din Catania.

— Cum nu? Sigur că sunt de acolo. Rahat! Ghinionul tău este că sunt catanez.

— Iar acum ce vrei de la mine? am întrebat fiind sigură de refuz.

— Să te fut!

— Tocmai ai făcut-o.

— Nu (urmat de alt smile). Pe bune.

M-am gândit câteva secunde, apoi am tastat numărul meu de celular, dar, înainte de a-l trimite, am avut un moment de ezitare. Apoi, când mi-a mulţumit, mi-am dat seama de rahatul în care tocmai intrasem.

Nu ştiu nimic de el. Ştiu doar că se numeşte Fabrizio şi are treizeci şi cinci de ani.

Întâlnirea este în jumătate de oră pe strada Corso Italia.

21: 00

Ştiu foarte bine că, de data aceasta, diavolul se prezintă cu o înfăţişare falsă şi îşi arată adevărata identitate după ce te-a cucerit. Mai întâi te priveşte cu ochii lui verzi şi strălucitoari, apoi îţi zâmbeşte amabil, îţi dă un sărut uşor pe gât, apoi te înghite.

Bărbatul care m-a întâmpinat era elegant şi nu tocmai frumos; înalt, robust, par grizonant şi rar (cine ştie dacă o fi având într-adevăr treizeci şi cinci de ani), ochi verzi şi dantura puţin cenuşie.

La primul impact nu am fost fascinată, dar, imediat, gândul că el era acelaşi bărbat de pe chat mă făcuse să tresar. Am mers pe trotuarele curate, pe marginea cărora se află magazine şic, cu vitrene strălucitoare; mi-a vorbit despre el, despre munca lui despre soţia pe care nu a iubit-o niciodată, dar cu care s-a căsătorit pentru că a fost constrâns de naşterea fetiţei lui. Are o voce frumoasă, dar râsul lui stupid îmi provoacă repulsie.

În timp ce mergeam, m-a prins de mijloc cu un braţ, iar eu am zâmbit de nevoie, enervată de îndrăzneala lui şi neliniştită de ceea ce avea să se întâmple după aceea.

Puteam foarte bine să plec, să-mi iau scuterul şi să mă întorc acasă, s-o privesc pe mama frământând aluatul pentru tortul cu mere, s-o aud pe sora mea citind

cu voce tare, să mă joc cu pisica… Pot foarte bine să gust normalitatea şi să trăiesc în ea, să am privirea luminoasă doar pentru că am luat o notă bună la şcoală, să zâmbesc timid atunci când mi se face un compliment; dar nimic nu mă uimeşte, totul e un gol adânc, lipsit de consistenţă şi savoare.

L-am urmat până la maşina lui, care apoi a intrat într-un garaj. Tavanul era umed, iar spaţiul, care şi aşa era foarte mic, era ocupat de cutii mari şi unelte.

Fabrizio m-a penetrat încet, s-a aruncat uşor deasupra mea, şi, din fericire, nu am simţit greutatea trupului său. Ar fi vrut să mă sărute, dar am întors capul, pentru că nu voiam. Nimeni nu mă mai sărută de când eram cu Daniele, căldura respiraţiei mele o păstrez pentru imaginea pe care oglindă o reflecta, iar moliciunea buzelor mele a fost de prea multe ori în contact cu mădularele lacome ale diavolilor îngerului arogant; şi totuşi sunt sigură că ei nu au simţit-o. Astfel,

am întors capul să evit contactul cu buzele lui, dar nu l-am lăsat să-şi dea seama de repulsia mea. M-am prefăcut că ne-au să-mi schimb poziţia, iar el, ca un animal, şi-a transformat tandreţea cu care mă uimise la început într-o bestialitate crudă, horcăind şi strigându-mă cu voce tare în timp ce degetele mi-apăsau pielea de pe şolduri.

„Sunt aici”, îi spuneam, iar situaţia mi se părea grotesca. Nu înțelegeam de ce îmi strigă numele şi mi se părea jenant să rămân impasibilă la chemările sale, aşa că îl linişteam spunând „sunt aici”, iar el se mai liniştea.

— Lasă-mă să-mi dau drumul înăuntru. Hai, te rog, lasă-mă să-mi dau drumul înăuntru, spunea răvăşit de plăcere.

— Nu, nu se poate.

A ieşit imediat, strigându-mi şi mai tare numele, până a devenit din ce în ce mai slab, un lung suspin final. Apoi, nemulţumit, s-a întors deasupra mea, s-a aplecat,

îl aveam înăuntru încă o dată, limba lui mă atingea în grabă, fără niciun respect. Plăcerea mea nu venise, iar a lui revenea, era ceva inutil, care nu mă privea.

— Ai vulvele groase şi suculente, numai bune să fie muşcate. De ce nu te epilezi? Ai fi mai frumoasă.

Nu i-am răspuns, nu e treaba lui ce fac eu cu vulvele mele.

Ne-a speriat zgomotul unei maşini. Ne-am îmbrăcat în grabă (eu abia aşteptăm) şi am ieşit din garaj. Mi-a mângâiat bărbia şi mi-a spus:

— Data viitoare, micuţo, vom sta mai comod.

Am coborât din maşină cu geamuri fumurii, iar pe strada toţi au observat că ieşeam cu părul dezordonat şi cu chipul răvăşit din acea maşină condusă de cineva cu părul grizonant şi cu cravată în dezordine.

11 februarie

La şcoală nu-mi merge prea bine. Poate sunt eu

slabă şi nehotărâtă, poate profesorii sunt dogmatici şi categorici… Sau poate am eu o viziune prea idealistă despre şcoală şi despre învăţământ în general, însă realitate mă dezamăgeşte total. Urăsc matematică! Faptul că nu poţi avea nicio părere mă înfurie. Şi apoi, idioată aia de profesoară, care continuă să mă facă ignoranta fără să ştie să-mi explice ceva! Am căutat pe Mercantino* anunţurile pentru lecţii în particular şi am găsit câteva interesante. Doar unul era disponibil. Era bărbat, iar după voce părea destul de tânăr; va trebui să ne întâlnim mâine ca să ne punem de acord.

Letizia mă bate la cap de dimineaţă până seara; nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Câteodată îmi par dispusă pentru orice.

22: 40

M-a sunat Fabrizio; am vorbit mult. La sfârşit, m-a întrebat dacă ştiu nişte locuri unde să ne putem întâlni. I-am răspuns că nu.

— Atunci, a venit momentul să-ţi fac un cadou frumos, mi-a spus.

12 februarie

Mi-a deschis uşa în cămaşa albă şi boxeri negri; avea părul ud şi ochelari. Mi-am muşcat buzele şi l-am salutat. Mi-a zâmbit în loc de salut, iar când mi-a spus „Poftim, Melissa, ia loc”, am avut acea senzaţie pe care o aveam când eram mică şi amestecăm lapte, portocale, cafea şi căpşune timp de o oră. A ţipat la cineva care era în camera cealaltă, spunând că merge în camera cu mine. A deschis uşa şi, pentru prima dată, am intrat în dormitorul unui om normal: nu era nicio fotografie porno, niciun trofeu stupid şi nici dezordine. Pereţii erau tapetaţi cu fotografii vechi, cu postere ale unor trupe heavy metal şi reproduceri impresionante. Un parfum special şi îmbietor mă îmbată.

Nu s-a scuzat pentru ţinuta cu siguranţă neformala, iar pe mine m-a distrat acest lucru. Mi-a spus să mă aşez

pe pat, în timp ce el lua scaunul de la birou şi îl apropia ca să se aşeze în faţa mea. Eram puţin încurcată… La naiba! Mă aşteptam la un profesor impasibil, cu o flanelă cu guler en coeur de culoare gălbuie şi cu un păr de aceeaşi nuanţă cu a puloverului. M-a întâmpinat un bărbat tânăr, bronzat, parfumat şi extrem de atrăgător. Încă nu îmi scosesem paltonul şi mi-a spus râzând:

— Ei, nu te mănânc dacă îl dai jos.

Am râs şi eu, nemulţumită de faptul că nu putea să mă mănânce. Nu-i observasem încă papucii: din fericire, nu avea ciorapi albi; o gleznă subţire şi un picior îngrijit şi bronzat, ce făcea mişcări concentrice în timp ce discutăm despre bani, programa şcolară şi orele de meditaţie.

— Trebuie să începem de foarte, foarte departe, am spus.

— Nu-ţi face griji, vom începe de la zero, mi-a spus aluziv.

Stăteam pe marginea patului picior peste picior, cu mâinile împreunate.

— Ce frumos stai aşezată, m-a întrerupt în timp ce vorbeam despre profa de mate.

Mi-am muşcat buzele şi am izbucnit:

— Ei, hai, ce vreţi să spuneţi?

— A, era să uit. Mă numesc Valerio, să nu-mi spui domnule profesor. Mă faci să mă simt prea bătrân, a schimbat subiectul prefăcându-se că mă ameninţă cu degetul.

M-am oprit puţin: după atâtea replici din partea lui, era clar că trebuia să-i spun şi eu ceva. Mi-am limpezit puţin vocea şi am spus încet:

— Şi dacă eu vreau să vă spun domnule profesor?

— De data asta, el şi-a muşcat buzele, a dat din cap şi a întrebat:

— Şi de ce ai vrea?

Am ridicat din umeri şi, după puţin timp, am spus:

— Pentru că aşa e mai frumos, nu, domnule profesor?

— Spune-mi cum doreşti, dar nu te mai uită la mine aşa, a spus vizibil enervat.

Iată că reîncep mereu povestea obişnuită. Ce pot să fac, nu reuşesc să nu provoc pe cine îmi stă în faţă şi îmi place. Îl lovesc cu fiecare cuvânt şi cu fiecare tăcere; asta mă face să mă simt bine. E un joc.

18 februarie

20: 35

Ai mei cinează în bucătărie. Eu m-am retras puţin să scriu, pentru că vreau să-mi dau seama de ce s-a întâmplat într-adevăr.

Astăzi am avut prima meditaţie cu Valerio. Cu el reuşesc să înţeleg câte ceva, poate pentru că are umeri frumoşi, pe care să-i tot priveşti, şi mâini subţiri şi

elegante, ce însoţesc mişcările stiloului. Am reuşit să fac câteva exerciţii, chiar dacă eu greu. El era foarte serios, profesionist, iar acest lucru îl făcea şi mai fascinant. M-a captivat. Mă privea admirativ şi totuşi încerca să păstreze o anumită distanţă între noi, fără ca răutatea mea să intervină în munca lui.

M-am îmbrăcat cu o fustă strâmtă, voiam să-l seduc cu neruşinare. Astfel, când m-am ridicat să merg spre uşă, el a început să meargă aproape în spatele meu. Eu, ca să mă joc, alternăm paşii rapizi cu alţii lenţi, ca să-l las să se apropie şi apoi să mă retrag imediat.

În timp ce apăsăm pe buton ca să chem liftul, i-am simţit respiraţia pe gât şi mi-a şoptit:

Ţine-ţi telefonul deschis mâine între 22: 00 şi 22: 15.

19 februarie 2002

22: 30

Două veşti (ca de obicei, una bună şi una rea.)

Fabrizio a cumpărat un apartament mic în centru, unde ne putem vedea fără să fim descoperiţi de familie.

A exclamat mulţumit la telefon:

— Am montat un ecran mare în faţa patului. Putem să ne uităm la anumite filme. Ei, ce zici, micuţo? A, sigur că vei avea şi tu cheie. Te sărut pe feţişoara ta frumoasă. Pa, pa.

Aceasta este vestea proastă, desigur.

Nu m-a lăsat să-i răspund, să-i fac cunoscute perplexitatea şi îndoielile mele. Mi se pare nechibzuit ceea ce a făcut. Eu voiam doar să ne culcăm odată şi gată, apoi la revedere şi mulţumesc; nu vreau să devin amanta unui bărbat însurat şi care mai are şi o fiică! Nu-l vreau pe el, nici apartamentul lui, nici ecranul lui imens cu filme porno, nu vreau ca el să-mi cumpere nechibzuinţa ca şi cum ar cumpăra un produs de înaltă tehnologie ca oricare altul. Am suferit destul cu Daniele şi cu îngerul arogant, iar acum, când încep să trăiesc

cum vreau, apare un monstru gras şi cu cravată care îmi spune că vrea să aibă o relaţie sexuală cu mine. Dar pedepsele plutesc mereu asupra noastră, vârfurile ascuţite ale săbiilor sunt pregătite să ne lovească în moalele capului atunci când ne aşteptăm mai puţin. Iar sabia îl va lovi şi pe el, pentru că eu voi fi cea care o va ţine de mâner.

Acum vestea bună.

Telefonul a sunat la ora exactă, iar convorbirea s-a terminat atunci când a spus el.

Eram goală, întinsă pe jos, pielea mea atingând marmură rece a pardoselii din camera mea. Ţineam telefonul în mână, iar vocea lui murmurata îmi ajungea fluidă şi senzuală. Mi-a povestit o fantezie de-a lui… Eram în clasa la o lecţie de-a lui; la un moment dat, i-am cerut voie să merg la baie şi, în timp ce mergeam, i-am dat un bileţel pe care scria „Urmează-mă”. L-am aşteptat în baie; el a venit şi mi-a smuls cămaşa, iar cu

vârful degetelor a adunat picăturile ce curgeau de la chiuveta stricată. Le-a pus pe pieptul meu, iar acestea coborau lent. Apoi, mi-a ridicat fustiţa plisata şi a intrat în mine, în timp ce eu eram sprijinită de perete şi adunăm înăuntru plăcerea lui; picăturile continuau să curgă pe corpul meu, îl umezeau, lăsându-i mici dâre pe piele. Ne-am aranjat şi ne-am întors în clasă, în timp ce, din prima bancă, am continuat să urmăresc creta ce alunecă pe tabla la fel cum el alunecă înăuntrul meu.

Şi eu, şi el ne-am atins în timp ce vorbeam la telefon. Sexul meu era excitat că niciodată, iar răul Late îmi brazda din plin Secretul; degetele îmi erau impregnate de mine, dar şi el, pe care îl simţeam aproape, în ciuda împrejurării, şi îi simţeam căldura şi parfumul, imaginându-mi gustul lui.

La 22: 15 a spus:

— Noapte bună, Loly.

— Noapte bună, domnule profesor.

20 februarie 2002

Sunt zile în care nu ştiu dacă să încetez să mai respir pentru totdeauna sau să rămân în conee pentru tot timpul care mi-a mai rămas. Zilele în care înghit sub pătură şi îmi înghit lacrimile şi le simt gustul sub limbă. Mă trezesc într-un pat în dezordine, cu părul răvăşit şi cu piela violată. Goală, în faţa oglinzii, îmi privesc trupul. Zăresc lacrima ce se preinge din ochi pe obraz, o şterg cu un deget şi mă zgârii puţin cu o unghie. Trec cu mâna prin păr, îl trag pe faţă, mă strâmb ca să-mi devin simpatică şi să râd de mine însămi: dar nu reuşesc, vreau să plâng, vreau să mă pedepsesc. Mă îndrept spre primul sertar al comodei. Mai întâi, privesc tot ce este înăuntru, apoi îmi aleg cu grijă lenjeria pe care o voi îmbrăca. O pun împăturită pe pat şi întorc oglindă spre locul în care mă aflu. Îmi privesc în continuare trupul. Muşchii sunt încă încordaţi, pielea este însă moale şi

netedă, albă şi suavă, că a unei copile. Sunt o copilă. Mă aşez pe marginea patului, îmi pun ciorapii cu jartiera îndreptându-mi piciorul şi făcând să alunece pe piele mătasea subţire, până când întăritura din dantela ajunge la coapsă, apăsând-o puţin. Apoi, vine rândul corsetului din mătase neagră şi panglicuţe. Îmi încinge braţul şi-mi subţiază talia care deja e foarte subţire, scoţându-mi în evidenţă şi mai mult şoldurile, foarte robuste, foarte rotunde şi moi, pentru a mă feri de violenţele bărbaţilor. Sânii sunt încă mici: sunt tari, albi şi rotunzi, pe fi ţinuţi într-o mână pe care s-o încălzească cu căldură lor. Corsetul e strâns, îmi cuprinde sânii şi îi apropie. Încă nu e momentul să mă privesc. Încalţ pantofii cu toc cui, îmi afund piciorul până la gleznă subţire şi simt cum înălţimea mea de un metru şaizeci creşte pe neaşteptate cu zece centimetri. Merg la baie, iau rujul şi îmi umezesc buzele suculente şi moi; apoi îmi dau genele cu rimel, îmi pieptăn părul lung şi neted şi pulverizez de

trei ori cu parfumul aşezat deasupra oglinzii. Mă întorc în cameră

Acolo, o voi vedea pe cea care ştie să-mi facă să vibreze tot trupul.

— Eşti a mea, îmi şoptesc, şi, imediat, excitaţia pune stăpânire pe dorinţa mea.

Îmi muşc buzele cu dinţii perfecţi şi albi, părul desfăcut îmi face spatele să transpire, picături mici ce se transformă în perle îmi împodobesc trupul.

Gem, suspinele cresc… Închid ochii, trupul meu e plic de spasme, mintea mea e liberă şi zboară. Genunchii îmi cedează, respiraţia se opreşte, iar limba parcurge obosită forma buzelor. Deschid ochii: zâmbesc copilei. Mă apropii de oglindă şi îi ofer un sărut lung şi intens; respiraţia mea abureşte sticlă.

Mă simt singură, abandonată. Mă simt ca o planetă în jurul căreia în acest moment orbitează trei stele diferite: Letizia, Fabrizio şi profesorul. Trei stele ce îmi

ţin companie în gând, dar nu şi în realitate.

21 februarie

Am însoţit-o pe mama la veterinar, unde era internat pisoiul meu, ce suferă de o formă uşoară de astm. Mieuna încet, speriat de mâinile înmănuşate ale medicului; eu îi mângâiam capul încurajându-l cu cuvinte blânde.

În maşină, mama m-a întrebat cum îmi merge la şcoală şi cum stau cu băieţii. I-am răspuns vag. De acum, a devenit o regulă să mint; mi s-ar părea ciudat să nu mai trebuiască să o fac…

I-am cerut apoi să mă ducă la profesorul de matematică, pentru că urma să am o lecţie.

— A, bine, în sfârşit îl voi cunoaşte! a spus entuziasmată.

Nu i-am răspuns nimic, pentru că nu voiam să

bănuiască ceva; de altfel, eram sigură că Valerio se aştepta ca dintr-un moment în altul să o întâlnească pe mama.

Din fericire, de data aceasta, ţinuta lui era mai serioasă, dar, în mod ciudat, când mama mi-a spus să o însoţesc la lift mi-a spus:

— Nu-mi place, are faţă de vicios.

Am făcut un gest de indiferentă şi i-am spus că nu face decât să-mi dea lecţii de matematică, nu va trebui să ne căsătorim. Iar apoi mama are fixaţia asta de a recunoaşte omul după fată, un lucru care mă enervează!

După ce am închis uşa, Valerio mi-a spus să-mi iau caietul şi să începem imediat. Nu am vorbit deloc despre conversaţia de la telefon, ci doar despre rădăcini cubice, pătrate şi binoame… Ochii lui se ascund atât de bine, încât mă face să am îndoieli. Dar dacă acel telefon a fost doar ca să râdă de mine? Şi dacă nu voia decât să râdă de mine şi să aibă doar un orgasm la telefon? Mă

aşteptam la un semn, la o mână discuţie. Nimic!

Apoi, în timp ce îmi dădea caietul, m-a privit ca şi cum ar fi înţeles totul şi a spus:

— Să fii liberă sâmbătă seara. Şi să nu te îmbraci înainte ca eu să te sun.

L-am privit uimită, dar nu am spus nimic şi, încercând să simulez o indiferenţă absurdă la cuvintele lui, am deschis caietul şi, printre x-uri şi y-uri, am privit ce scrisese cu litere mici:

Ca un paradis era Lolita mea, un paradis scufundat în flăcări.

Prof. Humbert.

22 februarie

La 13: 00 am primit un telefon de la Letizia, care m-a întrebat dacă vreau să luăm prânzul împreună. Am acceptat pentru că nu aş fi avut timp să mă întorc acasă,

din moment ce la 15: 30 urma să înceapă repetiţia pentru spectacol. Aveam chef s-o văd; m-am gândit la ea de mai multe ori înainte de a merge la culcare.

Văzând-o, mi s-a părut şi mai frumoasă, şi mai reală. Îi priveam mâinile noi în timp ce-mi punea vin şi, imediat, le-am privit pe ale mele, care, din cauza frigului pe care îl simt în fiecare dimineaţă pe scuter, au devenit roşii şi uscate, precum cele ale unei maimuţe.

Mi-a vorbit despre tot; într-o oră a reuşit să-mi povestească tot ce făcuse în cei douăzeci de ani ai săi. Mi-a vorbit despre familia ei, despre mama care a murit prematur, despre tatăl plecat în Germania şi despre soră pe care o vede foarte rar, pentru că e căsătorită. Mi-a vorbit despre profesorii ei, despre şcoală, universitate, hobby-uri şi despre munca ei.

I-am privit sprâncenele şi am simţit o dorinţă puternică să le sărut. Ce lucru bizar sunt sprâncenele! Cele ale Letiziei se mişcă odată cu ochii şi sunt aţa de

frumoasă, încât te fac să-ţi doreşti să le săruţi perfecţiunea, apoi să continui cu faţa, cu obrajii, cu gura… Acum ştiu, jurnalule; o doresc. Îi doresc căldură, pielea, mâinile, saliva, vocea ei murmurata. Aş vrea s-o mângâi pe cap, să-i vizitez insuliţa cu respiraţia mea, să-i aduc sărbătoare în tot trupul. Şi totuşi mi se pare avident să mă simt blocată; pentru mine e ceva nou şi bineînţeles că nu pot să pretind că şi ea are aceleaşi senzaţii. Sau poate că le are, dar nu voi şti niciodată. Mă privea şi îşi umezea buzele; privirea ei era ironică, iar eu mă simţeam învinsă. Nu de ea, ci de capriciile mele.

— Vrei să faci dragoste, Melissa? m-a întrebat în timp ce eu sorbeam din vin.

Am pus paharul pe masă şi am dat din cap afirmativ.

— Însă trebuie să mă înveţi…

Să mă înveţe să fac dragoste cu o femeie sau să mă înveţe să iubesc? Poate că aceste două lucruri se

compensează… Sâmbătă noaptea sau, mai bine zis, duminică dimineaţa, din momentul în care noaptea a trecut deja, iar cerul s-a luminat. Mă simt fericită, jurnalule, simt înăuntrul meu o intensă euforie, domolita totuşi de o senzaţie de beatitudine; o linişte deplină şi dulce ce-mi invadează tot trupul. Azi-noapte am descoperit că a te lăsa în voia simţurilor şi a celui care ţi le invadează e ceva sacru; atunci, sexul încetează să mai fie doar sex şi devine dragoste, când îi mirosi puful parfumat de pe spate sau îi mângâi umerii puternici şi moi, când îi netezeşti părul.

Nu eram deloc liniştită, ştiam ceea ce urmăm să fac. Ştiam că-mi dezamăgesc părinţii. Urcăm în maşină cu un tip de douăzeci şi şapte de ani, pe care îl cunoşteam foarte puţin, un profesor de matematică atrăgător, care îmi înflăcărase simţurile. L-am aşteptat afară, sub pinul impunător şi i-am văzut maşina verde înaintând încet cu el la volan; avea o eşarfă în jurul gâtului, iar reflexul

lentilelor sale îmi lovea privirea. În ciuda a ceea ce-mi zisese cu câteva zile în urmă, nu am aşteptat să mă sune ca să-mi spună cu ce ar fi trebuit să mă îmbrac. Am luat lenjeria din primul sertar, am luat-o şi mi-am pus deasupra o rochiţă neagră. M-am privit în oglindă şi m-am strâmbat: parcă lipsea ceva; mi-am strecurat mâinile sub rochie şi mi-am scos slipul. Apoi am zâmbit şi mi-am şoptit: „Aşa eşti perfectă"; şi mi-am trimis un sărut.

Când am ieşit din casă, am simţit frigul intrându-mi sub rochie; vântul îmi atingea neplăcut sexul dezgolit. Imediat ce am urcat în maşină, profesorul m-a privit cu ochii plini de lumină şi încântare şi mi-a spus:

— Nu ai aşteptat să te sun ca să îţi spun cu ce să te îmbraci.

Atunci, mi-am întors privirea către strada şi am spus:

— Ştiu, dar să nu-mi ascult profesorii este lucrul

care-mi iese cel mai bine.

M-a sărutat puţin zgomotos pe obraz şi am plecat spre un loc secret.

Continuăm să-mi trec degetele prin păr; el se gândea că poate eram tensionată, dar eram doar nerăbdătoare. Nerăbdarea de a-l avea acolo imediat, necondiţionat. Nu ştiu despre ce am vorbit în timpul drumului, pentru că în mintea mea era doar gândul de a-l poseda; i-am privit ochii în timp ce conducea. Îmi plac ochii lui: au genele lungi şi negre, privirea intrigantă, magnetică. Mi-am dat seama că-mi aruncă priviri ascunse, dar m-am prefăcut că nu observ; chiar şi asta făcea parte din joc. Apoi am ajuns în Paradis sau poate în Infern; depinde din ce punct de vedere priveşti. Am trecut cu maşina pe străzi şi străduţe pustii şi strâmte, care mi se păreau imposibil de parcurs, am trecut pe lângă o biserică în ruină şi acoperită cu iederă de muşchi, iar Valerio mi-a zis:

— Vezi că în stânga ta e o fântână; locul în care mergem e pe străduţa următoare.

Am scrutat cu atenţie strada sperând să găsesc cât mai repede fântâna din acel labirint obscur.

— Uite-o, am exclamat puţin cam tare.

A oprit motorul în faţa unei porţi verzi şi fugite, iar farurile luminau cuvintele scrise pe ea; ochii mi s-au oprit de două nume înserate într-o inimă tremurândă: Valerio şi Melissa.

L-am privit uimită şi i-am arătat tocmai ceea ce citisem. El a zâmbit şi a spus:

— Nu pot să cred!…

Apoi, s-a întors spre mine şi a şoptit:

— Vezi? Suntem scrişi în stele.

Nu am înţeles ce a vrut să spună. Totuşi, acel suntem mi-a dat siguranţă şi m-a făcut să mă simt o parte a unui întreg a cărei jumătăţi erau asemenea, şi nu diferite, cum erau eu şi imaginea mea în oglindă.

Mi-a fost frică de acel Paradis, pentru că era întuneric, în pantă, impracticabil mai ales dacă ai cizme cu tocuri atât de înalte. Încercăm cât mai mult să mă agăţ de el, voiam să-i simt căldură. Ne-am împiedicat de mai multe ori de nişte bolovani; pe acele străduţe mici şi întunecate, delimitate de ziduri, unică parte vizibilă era cerul plin de stele din acea noapte şi luna, care se îndreptă şi apropia, mişcându-se în rimul nostru. Nu ştiu de ce, dar acest loc mi-a inspirat senzaţii macavre şi obscure: mă gândeam stupid sau poate pe bună dreptate că, pe undeva, aproape, se desfăşura o orgie a cărei victima fusesem aleasa eu; ar fi urmat că bărbaţi cu glugi să mă lege de o masă, să fiu înconjurată de lumânări şi de sfeşnice, apoi să mă siluiască pe rând şi, în final, să mă ucidă cu un pumnal cu lama curbată şi ascuţită.

Dar aveam încredere în el; gândurile mele se datorau poate delirului din acel moment magic. Acele

străduţe care treziseră în mine teama ne-au dus către un luminiş ce dădea înspre mare; se puteau auzi valurile ce spumegau pe mal. Erau stânci albe, netede şi mari: mi-am imaginat imediat la ce puteau să servească. Înainte de a ne apropia, ne-am împiedicat pentru a nu ştiu câta oară; m-a tras lângă el lipindu-mă de faţa lui, ne-am atins buzele fără să ne sărutăm, adulmecându-ne mirosurile şi asculdându-ne respiraţia. Odată apropiaţi unul de celălalt, ne-am devorat buzele, sugându-le şi muşcându-le. Limbile ni s-au întâlnit: a lui era caldă şi moale, mă mângâia înăuntru ca o pană, făcându-mă să tremur. Săruturile s-au înflăcărat, iar într-un final m-a întrebat dacă poate să mă atingă, dacă venise momentul. „Da”, am răspuns, era momentul. A rămas blocat când a descoperit că nu aveam nimic pe dedesubt; s-a oprit pentru câteva secunde în faţa goliciunii mele cărnoase. Apoi, i-am simţit atingerea degetelor, care palpau acel vulcan ce stătea să erupă. Mi-a spus că voia să guste din

mine.

M-am aşezat pe una dintre stâncile enorme, iar limba lui mi-a mângâiat sexul aşa cum mâna unei mame mângâie obrazul unui nou-născut: lent, uşor, culegeam plăcerea inexorabilă şi continuă, densă şi fragilă în acelaşi timp; mă topeam.

S-a ridicat, m-a sărutat şi i-am simţit în gura dulceaţa feminităţii mele. Îi atinsesem deja membrul de câteva ori şi i-l simţeam dur şi consistent sub jeanşi; s-a descheiat şi mi-a oferit penisul. Nu, nu am mai fost cu un bărbat circumcis, nu ştiam că glandul e deja în afară. Arată ca o extremitate netedă şi moale, de care mi-a fost imposibil să nu mă apropii.

M-am ridicat şi, apropiindu-mă de urechea lui, am şoptit:

— Fute-mă!

Îşi dorea şi el, în timp ce mă ridicăm în genunchi, m-a întrebat cine mă învăţate să ling aşa; limba mea

unduitoare îl înnebunise.

Mi-a spus să mă intoc cu spatele, astfel încât să-mi poată vedea fesele. Mai întâi mi le-a privit. Am considerat bizar gestul lui, dar privirea să aplecată asupra rotunjimilor mele m-a excitat enorm. Am aşteptat primul contact, cu mâinile sprijinite de piatră rece şi netedă. S-a apropiat căutându-mă. Aş fi vrut să-mi spună în ce fel mă ofer lui: o târfă vâre nu se mai satura niciodată. Penetrarea precisă şi seacă i-am însoţit-o cu un geamăt de aprobare. Apoi m-am desprins din acel puzzle plăcut şi, implorându-l din priviri să-l mai simt înăuntru, i-am spus că o aşteptare de câteva minute înainte de a ne poseda unul altuia trupurile ne-ar fi intensificat plăcerea.

— Să mergem în maşină, i-am spus, vom sta mai comod.

Am traversat din nou labirintul întunecat, dar, de data aceasta, nu-mi mai era teamă; trupul meu era

străbătut de mii de spiriduşi, care se distrau alergând şi făcându-i să simt când linişte, când o eufoie inefabila. Înainte de a urca în maşină, am revăzut numele scrise pe poartă şi am zâmbit, lăsându-l pe el să intre primul. M-a dezbrăcat imediat, complet voiam ca fiecare celulă a trupurilor şi a pielii noastre să intre în contact una cu a celuilalt şi să facă schimb de senzaţii noi, exaltante. M-am aşezat deasupra şi am început să-l călăresc înflăcărată, intrând şi ieşind uşor şi ritmat, alternând cu mişcări seci, dure şi severe. Lingându-l şi sărutându-l, l-am auzit gemând. Gemetele lui mă omoară, mă fac să-mi pierd controlul. E uşor să-ţi pierzi controlul cu el.

— Suntem doi stăpâni, spuse el, cum facem să ne supunem unul altuia?

— Doi stăpâni se fut şi se bucură pe rând, am răspuns.

Am mărit ritmul penetrărilor incisive şi, în mod magic, am smuls cu putere acea plăcere pe care niciun

bărbat nu a ştiut să mi-o dea niciodată, pe care doar eu sunt capabilă să mi-o ofer. Am simţit spasme în tot trupul: în sex, în picioare, în braţe şi chiar pe faţă. Trupul meu era tot o sărbătoare. Şi-a scos bluză şi i-am simţit pieptul gol, păros şi fierbinte în contact cu sânul meu alb şi neted. Mi-am frecat sfârcurile de acea descoperire minunată, am mângâiat-o cu mâinile pentru a o face toată a mea.

Apoi am coborât pe trupul lui şi mi-a spus:

— Atinge-l cu un deget.

Am făcut-o uimită şi i-am văzut membrul lăcrimându-i; instinctiv, mi-am apropiat gura şi am înghiţit lacomă cea mai dulce sperma pe care am gustat-o vreodată.

M-a îmbrăţişat pentru câteva clipe, iar în acel moment, care mie mi s-a părut nesfârşit, am avut senzaţia că am totul acolo cu mine. Apoi, mi-a sprijinit cu tandreţe capul pe scaun, în timp ce stăteam încă

goală, ghemuită şi luminată de lună.

Aveam ochii închişi, însă reuşeam oarecum să-i percep privirea asupra mea. M-am gândit că era nedrept să-mi las ochii să-l privească în tot acel timp, că bărbaţii nu se mulţumesc niciodată doar cu trupul tău, că, mai mult decât să-l mângâie şi să-l sărutem vor să şi-l întipărească în minte şi să nu-l mai şteargă niciodată. Mă întrebam ce puteam să simt privind trupul meu adormit şi nemişcat; pentru mine, nu este important să privesc, ci să simt; iar eu, în acea noapte, l-am simţit. Am încercat să-mi reprim un zâmbet când l-am auzit bombănind, plângându-se că nu-şi găseşte bricheta şi, cu ochii încă închişi şi cu vocea răguşită, i-am spus că o văzusem zburând din buzunarul cămăşii în timp ce o aruncă pe scaunul din faţă. Nu a făcut decât să mă privească pentru o secundă infimă şi a deschis geamu, lăsând să intre frigul pe care nu-l simţisem înainte.

Apoi, după minute de tăcere, a spus expirând fumul

de ţigară:

— N-am mai făcut aşa ceva.

Ştiam la ce se referă, simţeam că acele era momentul discursurilor noastre, care ar fi compromis sau, dimpotrivă, ar fi întărit această relaţie periculoasă, nesigură şi excitantă.

M-am apropiat încet de umerii lui, sprijinindu-mi mâna de ei şi atingându-mi buzele de mână. Am aşteptat puţin înainte să vorbesc, dar ştiam că trebuia să-i spun încă de la început.

— Faptul că n-ai mai făcut-o niciodată nu înseamnă că este greşit.

— Dar nici corect.

— Şi pe noi ne interesează dacă e corect sau nu? Important este că ne-am simţit bine, că am trăit intens.

Mi-am muşcat buzele, ştiind că un bărbat adult nu ar fi dat ascultare unei fetiţe arogante. În schimb, a aruncat ţigară, şi a spus:

— Iată de ce mă faci să-mi pierd capul: eşti matura, inteligenta şi înăuntru ai o pasiune fără limite.

El este, jurnalule. A cunoscut-o. Pasiunea mea, vreau să spun. Conducându-mă acasă, mi-a spus că era mai bine să nu ne mai vedem că profesor şi elevă, pentru că nu m-ar mai fi privit la fel; şi apoi, nu amestecă niciodată munca cu plăcerea. Am spus că-mi convenea; l-am sărutat pe obraz şi am deschis poarta în timp ce el aşteptă să intru.

Azi-dimineaţă nu am mers la şcoală, eram prea obosită. Şi apoi diseară era premiera piesei de teatru; deci, aveam în motiv.

Spre ora prânzului am primit un mesaj de la Letizia în care îmi spunea că la ora 21: 00 va fi acolo să mă sprijine. Da, Letizia… Ieri am uitat de ea. Dar cum faci să îmbini două perfecţiuni? Ieri îl aveam pe Valerio şi îmi era de ajuns; astăzi sunt singură şi nu îmi sunt de ajuns (de ce eu însumi nu-mi mai sunt de ajuns?), o

vreau pe Letizia.

P.S.: Cretinul ăla de Fabritio! Şi-a pus în cap să vină să mă vadă cu soţia! Bine că nu mai e atât de arogant: într-un fel, l-am convins să rămână acasă.

În seara aceasta nu am fost prea agitată. Dimpotrivă, mă trecea un uşor sentiment de apatie, abia aşteptăm să se termine totul. Toţi ceilalţi se agitau de frică sau de bucurie, în timp ce eu stăteam în spatele cortinei ca să spionez lumea care venea; priveam atentă să văd dacă Letizia intrase deja. Nu am văzut-o, iar Aldo, scenograful, m-a chemat să-mi spună că trebuia să începem. Deodată, luminile de la stal s-au stins, iar cele de pe scene s-au aprins. M-am aruncat pe scenă ca o săgeată trasă cu arcul, am ajuns acolo gesticulând exact cum regizorul îmi indicase mereu în timpul repetiţiilor, fără ca eu să fi reuşit vreodată. Eliza Doolitle i-a uimit pe toţi, chiar şi pe mine, a ieşit în evidenţă cu o naturaleţe a gesturilor şi cu o expresivitate absolut

inedite, de care eram entuziasmată. Încercăm s-o zăresc pe Letizia de pe scenă, dar fără să reuşesc. Astfel, am aşteptat să se termine spectacolul, saluturile către public şi aplauzele; din spatele cortinei deja lăsate, am continuat să scrutez oaspeţii, ca să-i întâlnesc chipul. I-am văzut aplaudând puternic şi foarte fericiţi pe părinţii mei, pe Alessandra, pe care nu o mai văzusem de luni întregi, şi, din fericire nicio umbră de Fabrizio.

Apoi am văzut-o; chipul ei era luminos şi vesel, bătea înnebunită din palme. O plac şi pentru că este spontană, veselă şi inspiră o mare bucurie de a trăi; privindu-i chipul, îţi pui în umbra propria bucurie.

Aldo m-a tras de un braţe şi a exclamat tare:

— Bravo, bravo comoara! Hai, grăbeşte-te. Du-te să te schimbi, pentru că mergem să sărbătorim în oraş cu ceilalţi.

Avea o expresie aparte şi înnebunită; am început să râd zgomotos.

I-am spus că nu pot, trebuia să mă văd cu cineva. Chiar atunci a venit Letizia, cu chipul ei surâzător; când şi-a dat seama de prezenţa lui Aldo, expresia i s-a schimbat, zâmbetul i-a dispărut, ochii i s-au întunecat. L-am văzut pe Aldo şi am observat aceeaşi expresie acoperindu-i chipul palid. M-am întors de două trei ori că o nătângă, ca să-i privesc pe rând, după care am întrebat:

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu voi?

Au rămas tăcuţi, privindu-se acum cu ochi duri, aproape ameninţători.

Aldo a vorbit primul:

— Nimic, nimic, mergeţi. Voi spune celorlalţi că nu ai putut veni. Pa, frumoaso! M-a sărutat pe frunte.

L-am privit confuză în timp ce pleca, m-am întors spre Letizia şi am întrebat-o:

— Pot să ştiu ce se întâmplă? Vă cunoaşteţi?

Acum era mai senină. A şovăit puţin; încerca să îmi

evite privirea: şi-a lăsat chipul în jos, acoperindu-l cu palmele sale lungi şi fine. Apoi m-a privit drept în ochi şi a spus:

— Cred că ştii că Aldo e homosexual.

Toţi din şcoala ştiam asta; până şi el vorbeşte deschis despre asta. I-am răspuns că da.

— Şi ce dacă? am încercat să o fac să continue.

— Cu ceva timp în urmă, era împreună cu un băiat. Apoi… ei, bine, ne-am cunoscut, eu şi băiatul vreau să spun… Aldo bănuia deja ceva…

Cuvintele ei erau lente şi întrerupte.

— Ce bănuia? am întrebat curioasă şi isterică în acelaşi timp.

M-a privit cu ochii ei scânteietori:

— Nu, nu pot să îţi spun. Scuză-mă, nu pot…

Şi-a întors privirea în altă parte şi a spus:

— Că nu sunt doar lesbiană…

Dar eu ce sunt? O femeie sau nici măcar atât; în

registrul stării civile, sunt încă prea mică pentru a fi femeie. Aşadar sunt o fetiţă care caută adăpost şi dragoste în braţele unei femei. Dar mint, jurnalule, nu voi permite niciodată jumătăţii mele să-mi semene atât de mult; trebuie să fiu unicul membru de sex feminin al întregului. Ceea ce privesc şi tânjesc la Letizia este doar corpul, esenţa carnală, dar şi, trebuie să recunosc, cea spirituală. Îmi place totul la ea: mă intrigă şi mă fascinează; de ceva timp, a devenit protagonista multor fantezii de-ale mele. Dragostea, ceea ce am căutat dintotdeauna, îmi pare câteodată atât de îndepărtată, atât de crudă, cu mine…

1 martie 2002

Când am ieşit din casă, tatăl meu stătea pe canapea şi se uită absent la televizor. M-a întrebat cu un aer apatic unde merg, iar mie mi s-a părut superfluu să răspund, din moment ce, orice i-aş fi răspuns, nu i-ar fi

schimbat expresia feţei şi ar fi rămas acolo nemişcat.

Dacă i-aş fi spus: „Merg în casă abia cumpărată de un bărbat căsătorit cu care mă fut”, ar fi avut acelaşi efect ca şi răspunsul pe care, de fapt, i l-am dat: „Acasă la Alesandra să învăţ”.

Am închis uşor uşa; nu voiam să-i disturb gândurile abstracte şi străine de mine.

Fabrizo mi-a dat deja cheia de la apartament; mi-a spus să-l aştept acolo, pentru că va veni după serviciu.

Între timp, nu-l mai văzusem; imaginează-ţi cât îmi pasă de el. Am lăsat scuterul în faţa blocului şi am intrat pe coridorul semiintunecat şi gol.

Vocea portăresei, care mă întreba pe cine caut m-a făcut să tresar şi m-a cuprins o căldură neaşteptată.

— Sunt nouă chiriaşă, am spus tare, scandând cuvinţelele, gândindu-mă prosteşte că era surdă.

De fapt, a clarificat imediat:

— Nu sunt surdă. La ce etaj trebuie să mergeţi?

M-am gândit bine şi am zis:

— Al doilea, în apartamentul pe care tocmai l-a cumpărat domnul Laudani.

A zâmbit şi a spus:

— A, da! Tatăl dumneavoastră mi-a zis să vă transmit că e mai bine să închideţi uşa cu cheia o dată înăuntru.

— Tatăl meu? mi-a scăpat.

Era inutil şi de-a dreptul jenant să-i explic că nu era tatăl meu. Am deschis uşa şi, în acelaşi moment în care cheia a pocnit în broască, m-am gândit la cât era de stupid şi nechibzuit ceea ce urma să fac. Cea stupidă eram eu, pentru că mă aflăm acolo, deşi nu voiam. Foarte mulţumit, cu o voce de imbecil, Fabrizo îmi spusese că această după-amiază va fi foarte specială, că vom inaugura „refugiul nostrul pentru dragoste” cu ceva de neuitat. Ultima dată când am făcut ceva care mi se anunţase că va fi de neuitat, am supt porcăria a cinci

persoane, într-o cameră întunecată care mirosea a peste. Intrarea era mai degrabă mică şi oarecum tencuita; doar un tapet roşu dădea puţină culoare. De acolo am putut să văd celelalte camere, chiar dacă parţial: dormitorul, o sufragerie foarte mică, o bucătărioară şi o debara. Am evitat să merg în dormitor, ca să nu văd de aproape ce montase acel nerod în faţa patului. M-am dus în sufragerie. Trecând prin fata debaralei, n-am putut să nu observ trei cutii colorate puse jos, aşa că am aprins lumina şi am intrat.

În faţa cutiilor, era un bileţel pe care scria cu litere mari: DESCHIDE CUTIILE ŞI ÎMBRACĂ UNUL DINTRE LUCRURILE CARE SUNT ACOLO. Asta m-a captivat, iar curiozitatea mi se aprinsese.

Am scotocit în cutii şi, pe scurt, trebuie să recunosc că nu-i lipseşte fantezia; în prima cutie era lenjerie intimă din dantela de un alb imaculat: o jupă din mătase, bikini senzuali şi totu' de o inocentă aparenta, un sutien

fără bretele. Un alt bilet pus înăuntru spunea: PENTRU O FETIŢĂ CARE ARE NEVOIE SĂ FIE RĂSFĂŢATĂ. Aceasta a fost prima cutie.

A doua conţinea o pereche de bukini roz cu pene la spate, ca şi cum ar fi fost codiţa unui iepuraş, o pereche de ciorapi din plasa, pantofi roşii cu toc înalt şi alt bileţel: PENTRU UN IEPURAŞ CE VREA SĂ FIE PRINS DE VÂNĂTOR. Înainte de a goli, voiam să văd ce se mai rezervase în a treia cutie. Îmi plăcea acest joc, această descoperire a dorinţelor lui.

Am ales conţinutul celei de-a treia cutii: o salopetă strălucitoare şi neagră din latex, cizme lungi şi înalte din piele, o cravată, un falus negru şi un tub cu vaselină. Pe lângă câteva cosmetice, în cutie mai era un bileţel pe care scria: PENTRU O STĂPÂNĂ CARE VREA SĂ-ŞI PEDEPSEASCĂ SCLAVUL. O pedeapsă mai bună decât aceasta n-ar fi putut exista; mi-o propusese cu propriile mijloace. Apoi, mai jos, un post-scriptum:

DACĂ VEI HOTĂRÎ SĂ ÎMBRACI CE ESTE AICI, SUNĂ-MĂ DOAR DUPĂ CE O VEI FACE. Nu înţelegeam de ce-mi cerea acest lucru, dar mi-a convenit: jocul devenea mai interesant. L-aş fi făcut să vină şi să plece când aş fi dorit eu… Frumos!

Puteam să-l trimit naibii fără nicio remuşcare sau vreun sentiment de vină. Însă mă bătea gândul să intru în acel joc intrigant cu el; nu-l credeam îl stare să-l joace. Îmi amintesc că ar fi fost fantastic să am toate acele posibilităţi cu profesorul. Dar trebuia să rămân; făcuse prea multe lucruri ca să-şi asigure futaiuri cu mine: mai întâi apartamentul, apoi aceste daruri. Am văzut dispay-ul telefonului licărind: mă sună. Am refuzat apelul şi i-am trimis un mesaj în care îi spuneam că alesesem a treia cutie şi că îl voi suna eu mai târziu.

Am mers în sufragerie, am deschis fereastra ce dădea spre balcon şi am lăsat aerul curat să îndepărteze mirosul de închis; apoi, m-am întins pe covorul de

culori calde şi îmbietoare. Aerul proaspăt, liniştea, lumina difuză ce venea de la soarele muribund m-au făcut să adorm. Am închis pleoapele şi am respirat adânc, până când mi-am simţit propria respiraţie ca un val ce vine şi pleacă, se zdrobeşte de stâncă şi apoi se retrage în imensitatea marii. Un vis m-a legănat şi m-a ţinut în braţe cu pasiune. Când m-am trezit, nu am reuşit să-mi dau seama cine era bărbatul din vis, deci atunci ştiam bine cine era; trăsăturile lui erau nedefinite, eram pătrunşi unul de celălalt că o cheie în broască, că o sapă unui ţăran înfiptă în pământul bogat şi fertil. Membrul sau erect, după ce s-a odihnit puţin, a reînceput să-mi ofere acele zvâcniri că înainte, iar vocea mea vlăguită îl făcea să înţeleagă cât de mult îmi plăcea acel joc. Dorinţa mea îl făcea să se moleşească; parcă eram o boutura proaspătă şi acidulata, care-i dădea beţia necesară pentru că simţurile să-i ajungă la cer.

Apoi, se simţea din ce în ce mai vlăguit de corpul

meu şi de mişcările mele când rapide, când lente, încât îl făceau să piardă noţiunea timpului. Mi-a desprins uşor fesele de sexul lui, pentru ca săgeata sa nu iasă brusc din rana mea deschisă şi roşiatică; am început să-l privesc cu zâmbetul meu de lolita. Am luat legătura din mătase care cu puţin timp înainte îmi strânsese încheieturile mâinilor, legându-le de data asta pe ale sale; pleoapele lui închise mă lăsau să intuiesc dorinţa lui de a mă poseda puternic şi violent, dar mi-am dat seama că trebuia să aştept… Să mai aştept…

Apoi, am luat ciorapii negri cu jartiera şi cu întăritura din dantelă şi i-am legat gleznele de două scaune pe care le apropiasem de marginea patului. Acum se oferea în întregime plăcerii lui şi ale mele. Din mijlocul acelui trup gol se ridică săgeata iubirii, singură, dreapta şi hotărâtă, ce nu a întârziat să dorească să pună stăpânire încă o dată pe trandafirul meu secret. M-am aşezat deasupra lui şi mi-am frecat pielea de pielea lui

simţind fiorii mei şi pe ai săi eliberaţi prin văluri uşoare de plăcere, sfârcurile mele ferme îi mângâiau uşor pieptul străbătut de fire de păr ce-mi înţepau pielea netedă; respiraţiile noastre calde se uneau.

Am trecut vârfuile degetelor peste buzele lui, masându-le uşor. Apoi, degetele mele i-au intrat în gura încet, uşor… Gemetele mele m-au făcut să înţeleg cât de mult îl excitau degetele mele în călătoria lor de descoperire. Mi-am dus un deget în trandafirul meu umed şi l-am scăldat în roua gurii lui, apoi l-am pus pe vârful penisului său roz şi excitat, care a vibrat uşor în aer la atingere, că steagul comandantului învingător în luptă. Călare pe el, cu fesele îndreptate spre oglindă pentru că el să le poată privi, m-am aplecat şi i-am şoptit la ureche:

— Te doresc.

Îmi plăcea să-l privesc dominat de dorinţele mele, întins acolo şi gol, cu cearşafurile albe în jurul corpului

încordat şi excitat… Am luat eşarfa parfumată cu care venisem şi i-am înfăşurat ochii, ca să nu vadă trupul pe care îl aştepta.

L-am lăsat acolo mai multe minute. Chiar prea multe. Înnebuneam de dorinţa de a călări acea lance mereu erecta, neobosita de aşteptare, dar voiam totuşi să-l fac să aştepte. În sfârşit, m-am ridicat de pe scaunul din bucătărie, ca să intru din nou în dormitorul în care el mă aştepta legat. A reuşit să-mi audă paşii pe care i-am făcut încet şi fără zgomot; a scos un suspin de mulţumire. S-a mişcat puţin înainte ca trupul meu să-l înghită uşor înăuntru…

Când m-am trezit, cerul era de un albastru intens, iar luna era deja vizibil agăţată că o unghie uşoară de acoperişul lumii; eram încă excitată de vis. Am luat celularul şi l-am sunat.

— Credeam că n-ai să mă mai suni, a spus neliniştit.

— M-am acomodat, am spus răutăcioasă.

Mi-a spus că va veni într-un sfert de oră şi că trebuie să-l aştept în pat.

M-am dezbrăcat şi am lăsat hainele pe jos în debara, am luat conţinutul cutiei şi m-am îmbrăcat cu acea salopetă strâmtă, care mi se lipise de corp şi îmi strângea pielea pişcând-o. Cizmele îmi ajungeau exact până la jumătatea coapsei. Nu am înţeles prea bine de ce pusese şi un ruj de un roşu aprins, o pereche de gene false şi un fard ţipător. M-am dus în dormitor să mă uit în oglindă şi, când m-am văzut, am avut o tresărire: iată a nu ştiu câtă transformare, a nu ştiu câtă prostenare în faţa dorinţelor interzise şi ascunse ale cuiva, altul decât mine şi care nu mă iubeşte. Dar de data aceasta va fi altfel; aş fi avut o recompensă demnă: umilirea lui. Chiar dacă, în realitate, eram amândoi umiliţi. A ajuns puţin mai târziu faţă de ora stabilită; s-a scuzat spunându-mi că trebuie să inventeze o minciună pentru

soţie. Biata soţie, m-am gândit, dar în seara aceasta pedeapsă va veni şi din partea ei.

M-a găsit întinsă pe pat, în timp ce priveam atent o muscă ce se zbătea în lustra agaţă de tavan producând un zgomot enervant şi m-am gândit că oamenii se zbat cu violenţă în lume la fel ca acea gâză stupidă; fac zgomot, învălmăşeală, dau târcoala lucrurilor fără să poată pune mâna vreodată pe ele complet; catodată, confundă o dorinţă cu o minciună şi rămân uluiţi, putrezind într-o cuşcă sub un reflector albastru.

Fabrizo şi-a lăsat valijoara jos şi a rămas nemişcat în pragul uşii, privindu-mă în tăcere. Ochii lui mă priveau elocvent, iar excitaţia din pantaloni îmi confirmă totul: trebuia să-l torturez încet, dar cu răutate.

Apoi a vorbit:

— Tu mi-ai violat deja mintea, ai intrat înăuntrul meu. Acum va trebui să-mi violezi corpul, va trebui să faci să intre ceva ce-ţi aparţine în carnea mea.

— Nu ţi se pare că astfel nu se mai dinstinge cine este sclavul şi cine este stăpânul? Eu decid ce trebuie să fac, tu trebuie doar să te supui. Vino! am exclamat ca şi cum aş fi fost cea mai pricepută dintre stăpâne.

S-a îndreptat cu paşi lungi şi grăbiţi către pat şi, privind cravaşă şi fulusul de pe noptieră, mi-am simţit sângele clocotind şi o frenezie care mă excită. Voiam să ştiu ce orgasm va avea şi mai ales voiam să-i văd sângele.

Gol, părea că un vierme: avea păr puţin, pielea îi era lucioasă şi moale, burta umflată şi mare, iar sexul neaşteptat de excitat. M-am gândit că ar fi fost prea mult să-i ofer violenta dulce din vis, el merită o pedeapsă crudă, răutăcioasă şi aspră. L-am pus să se întindă jos pe burtă; privirea îmi era mândră, rece şi indiferentă; i-ar fi îngheţat sângele-n vene dacă ar fi văzut-o. Şi-a întors chipul palid şi transpirat, iar eu i-am împins cu putere tocul cizmei din piele pe spate. Carnea i-a fost flagelata

de răzbunarea mea. Ţipă, dar o făcea încet; poate plângea. Mintea mea era într-o stare foarte confuză, încât îmi era imposibil să disting sunetele şi culorile din jurul meu.

— Al cui eşti? am întrebat pe un ton îngheţat.

Un horcăit prelungit şi apoi o voce sfârşită:

— Al tău. Sunt sclavul tău.

În timp ce vorbea, tocul meu a coborât pe şira spinării şi s-a oprit între fese, apăsându-le.

— Nu, Melissa… Nu… a spus gâfâind puternic.

Nu am putut continua, aşa că am luat accesoriile întinzând mâna spre noptieră şi le-am pus pe pat. L-am întors cu o lovitură de picior, obligându-l să rămână întins şi i-am aplicat pe piept acelaşi tratament ca şi pe spate.

— Întoarce-te, i-am ordonat din nou.

El m-a ascultat şi m-am aşezat călare pe o coapsă de-a lui şi, fără să-mi dau seama, am început să-mi frec

uşor sexul strâns de salopetă de corp.

— Ai pizda toată umedă. Hai, lasă-mă să o ling… a spus gâfâind.

— Nu, am spus hotărâtă.

Vocea i se stinsese, însă reuşeam să-l aud în timp ce-mi spunea să continui să-i fac rău.

Excitaţia mea creştea, îmi umplea sufletul şi apoi ieşea din nou prin sexul meu, provocând o exaltare misterioasă. Îl subjugăm, iar asta mă făcea fericită. O fericire a mea şi a lui. Pentru el, deoarece era ceea ce-şi dorea, una dintre dorinţele lui cele mai mari. Pentru mine, deoarece era ca şi cum mi-aş fi afirmat persoanacorpul, sufletul, întreaga mea fiinţă în faţa alteia vlaguind-o complet. Am luat cravaşă şi am trecut-o mai întâi peste lance, iar apoi, fierele din piele i le-am strecurat printre fund, însă fără să-l lovesc; apoi, i-am dat o lovitură uşoară şi i-am simţit corpul tresărind şi încordindu-se. Deasupra noastră încă mai era o muscă

ce se zbătea în lustra, iar în faţa mea, prin fereastra deschisă, vântul bătea prin perdea, aproape să o rupă. A fost ultima lovitură violenţă pe spatele torturat şi înroşit; apoi am luat falusul. Nu mai ţinusem unul în mână şi nu-mi plăcea. Am întins gelul lipicios pe suprafaţă, impregnându-mi degetele cu falsitatea şi cu lipsa de naturaleţe; era cu totul diferit să-i văd pe Gianmaria şi pe Germano intrând uşor unul în altul, făcând-o cu gingăşie şi duioşie, o realitate diferită, dar adevărata, reconfortantă. În schimb, această realitate mi-a făcut greaţă; totul era fals, mizerabil de ipocrit. Era ipocrit el de faţa lui, de familia lui, un vierme care se prosternează în faţa unei copile. A intrat cu dificultate şi l-am simţit vibrând sub mâinile mele ca şi cum ar fi crăpat ceva: viscerele lui. Îl penetrăm repetându-mi în minte fraze, formule care se pronunţă în timpul unui ritual.

Prima lovitură este pentru ignoranţa ta, a doua lovitură este pentru falsa ta aroganta, pentru fiica ta,

care nu va şti niciodată că are un tată ca tine, pentru soţia ta, care îţi stă alături noaptea, pentru că nu mă înţelegi, pentru că nu ai cules esenţa mea fundamentală, care este frumuseţea. Frumuseţea adevărată, pe care o avem cu toţii în afară de tine. Tot atâtea lovituri, atât de dure, seci şi sfâşietoare. El gemea sub mine, urlă, plângea întrerupt, iar orificiul lui se lărgea şi îl vedeam roşu datorită tensiunii şi sângelui.

— Nu mai ai suflu, scârbosule? am spus cu un rânjet crud.

A urlat puternic, poate că avusese orgasm, apoi a spus:

— Opreşte-te, te rog.

Iar eu m-am oprit în timp ce ochii mei se umpleau de lacrimi. L-am lăsat pe pat, desfigurat, distrus, complet sfârşit; m-am îmbrăcat iar la ieşire am salutat-o pe portăreasă. Nu mi-am luat rămas bun, nu l-am privit; am plecat şi gată.

Când am ajuns acasă, nu m-am privit în oglindă, iar când m-am dus la culcare nu mi-am oferit cele o sută de mângâieri de perie: mi-ar fi făcut prea mult rău să-mi fac chipul distrus şi părul răvăşit, prea mult rău.

4 martie 2002

Noaptea a fost plină de coşmaruri, iar mai ales unul m-a făcut să mă cutremur.

Alergăm printr-o pădure întunecoasă şi uscată, urmărită de persoane întunecate şi malefice. În faţa ochilor mei se ridică un turn luminat de soare, exact ca Dante atunci când a încercat să ajungă la colină, însă nu a reuşit, pentru că a fost împiedicat de trei fiare. Doar că aceia care mă împiedicau nu erau trei fiare, ci un înger arogând şi diavolii lui, iar în spatele lor un monstru cu vintrea plină de corpuri cu fetiţe; mai departe era alt monstru androgin, urmat de tineri sodomiţi. Aveau toţi trei bale la gură, iar cineva se târa cu greu frecându-şi

trupul de pământul uscat. Eu alergăm întorcându-mă continuu, de teamă că unul dintre ei să nu mă ajungă; toţi rosteau cuvinte de nerostit. La un moment dat, nu am băgat de seamă obstacolul din faţa mea; am ţipat tare şi, deschizându-mi ochii, am văzut un chip blând al unui tânăr blând care m-a luat de mână şi m-a condus pe cărări secrete şi întunecate la poalele turnului întunecat. A întins degetul şi a spus:

— Urcă pe scări şi nu te mai întorci niciodată; te vei opri în vârf şi vei găsi acolo tot ce-ai căutat în zadar în pădure.

— Cum pot să-ţi mulţumesc? am întrebat înlăcrimată.

— Fugi, până nu mă alătur din nou lor! a urlat dând puternic din cap.

— Dar tu eşti… tu eşti salvatorul meu! Nu trebuie să urc în turn, te-am găsit deja! am ţipat, de data aceasta plină de bucurie.

— Fugi! mi-a zis din nou.

Iar ochii i s-au transformat, devenind flămânzi şi roşii; a fugit făcând bale la gură. Eu am rămas acolo, la poalele turnului, cu inima sfâşiată.

22 martie 2002

Ai mei au plecat pentru o săptămână şi se vor întoarce mâine. Zile întregi casa a fost goală şi am fost liberă să intru şi să ies când mi-a plăcut; la început, m-am gândit să invit pe cineva să petreacă noaptea cu mine, poate Daniele, cu care am vorbit cu câteva zile în urmă, sau Roberto sau poate să îndrăznesc să-i chem pe Germano sau pe Letizia; în sfârşit, cineva care să-mi ţină companie. În schimb, m-am bucurat de singurătatea mea, am rămas singură cu mine însămi să mă gândesc la toate lucrurile frumoase şi la cele urâte care mi s-au întâmplat în ultimul timp.

Ştiu, jurnalule, că mi-am făcut rău singură, că nu

m-am respectat, eu, care spun că mă iubesc atât de mult. Nu mai sunt sigură că mă iubesc ca altă dată; cineva care se iubeşte nu lasă să-i fie violat trupul de orice bărbat, fără un scop precis şi nici măcar pentru plăcerea de a o face; îţi spun asta ca să-ţi dezvălui un secret, unul trist, pe care aş fi vrut în mod prostesc să ţi-l ascund, iluzionându-mă că o să-l uit. Într-o seară, când eram singură, m-am gândit că ar fi trebuit să mă distrez şi să iau puţin aer; m-am dus în club-ul unde merg de obicei şi, între două halbe de bere, am cunoscut un tip care m-a abordat într-un mod mai puţin drăguţ soi amabil. Eram beată, mi se învârtea capul şi i-am dat undă verde. M-a dus la el acasă şi, când a închis uşa în urma lui, mi s-a făcut frică; o frică îngrozitoare, care m-a făcut să-mi revin imediat din beţie. I-am cerut să mă lase să plec, dar el nu a vrut, obligându-mă cu ochi mici, că de nebun, să mă dezbrac. Înfricoşată, l-am ascultat şi am făcut tot ceea ce mi-a spus. M-am penetrat cu vibratorul pe care

mi l-a pus în mână, simţindu-mi pereţii vaginului arzându-mi teribil şi simţind cum îmi smulge pielea dinăuntru. Am plâns în timp ce-mi oferea membrul lui mic şi moale şi, ţinându-mi capul în mână, nu puteam să fac ceea ce dorea. Nu a reuşit să simtă extaz, mandibulele mă dureau.

S-a aruncat pe pat şi a adormit imediat. Am privit instinctiv pe noptieră şi mă aşteptam să găsesc banii pe care ar fi trebuit să-i dea unei adevărate prostituate. Am mers la baie, m-am spălat pe fata fără să catadicsesc nici măcar o fracţiune de secundă să-mi privesc imaginea reflectată; aş fi văzut monstrul în care toţi vor să mă transform. Şi nu îmi pot permite asta, nu le pot permite lor. Sunt murdară; doar Iubirea, dacă există, mă mai poate curata din nou.

28 martie

Ieri i-am povestit lui Valerio ce mi s-a întâmplat

alaltăseară. Mă aşteptam să-mi spună „Vin imediat”, ca să mă strângă în braţe şi să mă alinte, să-mi şoptească încet că nu merită să îmi fac griji pentru nimic, că va fi lângă mine. Dar nimic din toate astea: m-a dojenit aspru, spunându-mi că sunt o proastă, o neghioabă; şi pe bune că sunt, la naiba dacă nu e adevărat! Dar e de-ajuns să mă învinuiesc eu, nu vreau predicile altora, vreau doar pe cineva care să mă ţină în braţe şi să mă facă să mă simt bine. Azi-dimineaţă a venit la ieşirea din şcoală; nu mi-aş fi imaginat o surpriză că asta. A venit cu motocicletă, cu părul în vânt şi cu o pereche de ochelari de soare ce-i acoperea ochii splendizi; eu stăteam de vorbă cu câţiva colegi de şcoală în faţa unei băncute pe care stăteau aşezaţi. Aveam părul în dezordine, ghiozdanul greu în spate şi fata înroşita. Când l-am văzut venind cu zâmbetul său viclean şi răutăcios, m-am blocat imediat, rămânând puţin cu gura deschisă. M-am scuzat repede faţa de colegi şi am alergat să-l salut.

M-am aruncat asupra lui copilăreşte şi spontan. Mi-a spus că avea chef să mă vadă, că îi lipseau zâmbetul şi farfumul meu, credea că a căzut într-un soi de criză de abstinenţa din cauza Lolitei.

— La ce se uită omogenizaţii ăia? m-a întrebat indicându-mi cu capul spre băieţii de pe esplanada.

— Cine? am întrebat.

Mi-a spus că aşa îi numeşte el pe copii, pentru că toţi seamănă între ei, fiecare fiind membrul al unei turme mari; e un fel de a-i distinge de lumea adultă.

— Hm, ai un mod ciudat de a ne defini… Oricum, îţi privesc motocicletă, îţi admiră farmecul şi mă invidiază pentru că stau de vorbă cu tine. Mâine îmi vor spune: „Cine era băiatul acela cu care vorbeai?”

— Şi le vei spune? a întrebat fiind sigur de răspuns.

— Poate că da, poate că nu. Depinde de cine mă întreabă şi cum mă întreabă.

Îi priveam limba, cu care-şi umezea buzele; îi

priveam genele lungi şi negre şi nasul, ce pare copia perfectă a naşului meu. Şi mă uităm înspre penisul lui, care s-a îngroşat când m-am apropiat de ureche şi i-am şoptit:

— Vreau să mă ai acum, în faţa tuturor.

M-a privit, mi-a zâmbind strângându-şi nervos buzele, ca şi cum ar fi vrut să îşi reţină o excitaţie convulsivă şi a spus:

— Loly, Loly… vrei să mă faci să-mi pierd minţile?…

Am răspuns afirmativ, cu o mişcare lentă a capului şi oferindu-i un zâmbet.

— Lasă-mă să-ţi simt parfumul, Lo.

Atunci, i-am oferit gâtul gingaş, iar el l-a adulmecat, umplându-şi plămânii cu aromă de vanilie şi mosc; apoi a zis:

— Lo, acum plec.

Nu putea să plece, de data aceasta aş fi jucat până la

capăt.

— Vrei să ştii ce chiloţi am astăzi?

Era pe punctul de a porni motorul, dar m-a privit uimit şi cu mintea înceţoşată a răspuns:

— Da.

Mi-am descheiat un nasture şi i-al lăsat puţin în jos, ca să vadă că nu purtăm chiloţi. M-a privit căutând un răspuns.

— De multe ori ies fără chiloţi; îmi place, am răspuns. Îţi aminteşti că nu purtăm nici în noaptea în care am făcut-o prima dată?

— În felul ăsta, ai să mă faci să înnebunesc.

M-am apropiat de obrazul lui, păstrând o distanţă foarte mică şi, din acest motiv, periculoasă şi i-am spus privindu-l drept în ochi:

— Da, asta intenţionez să fac.

Ne-am privit mai multe minute fără să spunem nimic; din când în când, dădea din cap şi zâmbea. M-am

apropiat din noi de urechea lui şi i-am spus:

— Siluieşte-mă în noaptea aceasta.

— Nu, Lo, e periculos, a răspuns.

— Siluieşte-mă, am repetat maliţioasă şi impunătoare.

— Unde, Mel?

— În locul în care am fost prima dată.

29 martie

Am coborât din maşină şi am închis portiera lăsându-l înăuntru. Am pornit pe acele străzi întunecate şi strâmte, iar el a aşteptat puţin înainte să mă urmeze. Mergeam singura pe acel pavaj prost făcut, auzeam zgomotul mării în depărtare, apoi s-a făcut linişte. Priveam stelele şi mi se părea că trebuia să surprind şi sunetul lor imperceptibil, fiinţe ce strălucesc cu intermitentă. Apoi, motorul şi farurile maşinii lui. Mi-am păstrat calmul, voiam ca totul să se întâmple aşa

cum programasem: el călăul, eu victima. Victima carnală, umilită şi surprinsă. Eu îmi doresc toate astea, eu sunt stăpâna. El este un stăpân sclav, un stăpân ce este sclavul meu, sclavul dorinţelor şi capriciilor mele.

A oprit maşina aproape, a stins farurile şi motorul, apoi a coborât. Pentru câteva clipe, m-am gândit că am rămas din nou singură, din moment ce nu mai auzeam nimic… Iată-l, îl auzeam: venea cu paşi lenţi şi liniştiţi, dar respiraţia lui era rapidă şi greoaie. L-am auzit în spatele meu, i-am simţit respiraţia pe gât. Am simţit frică pe neaşteptate. A început să mă urmeze şi, prinzându-mă de braţ, m-a lipit de zid.

— Domnişoarele cu funduleţ frumos nu merg pe stradă, a spus schimbându-şi vocea.

Îmi ţinea braţul cu o mână, făcând să mă doară; cu cealaltă îmi împingea capul spre perete, apăsându-mi cu putere fata în suprafaţa aspră şi murdară.

— Stai nemişcată, mi-a ordant.

Eu aşteptăm mişcarea următoare, eram excitată, dar şi speriată şi mă întrebam ce aş fi putut să simt dacă m-ar fi violat într-adevăr un străin, şi nu dulcele meu prof. Apoi, am alungat acest gând, de ultimele seri şi de toate violentele la care mi-a fost supus sufletul de atâtea ori… iar eu încă mai voiam violenta, până în momentul în care nu aş mai fi putut îndura. M-am obişnuit, poate că nu pot fără ea; mi s-ar putea ciudat dacă, într-o zi, gingăşia şi duioşia ar veni să-mi bată la uşă şi mi-ar cere să intre. Violenta mă ucide, mă istoveşte, mă murdăreşte şi se hrăneşte din mine, însă cu ea şi din ea supravieţuiesc, din ea mă alimentez.

Şi-a folosit mâna liberă ca să scotocească în buzunarul de la pantaloni. Strângea cu putere încheieturile mele albe, m-a lăsat pentru o clipă şi a prins cu cealaltă mână acel obiect din buzunar. Era o bandă cu care mi-a legat partea superioară a capului, acoperindu-mi ochii.

— Aşa eşti foarte frumoasă, a spus. Îţi ridic fusta, curvă frumoasă; să nu vorbeşti şi să nu ţipi.

Îi simţeam mâinile intrând în chiloţii mei, iar degetele lui mângâindu-mi sexul. Apoi, mi-a dat o palmă violenta, m-a făcut să gem de durere.

— Ei, nu, ţi-am spus să nu scoţi niciun sunet.

— Într-adevăr, mi-ai spus să nu ţip şi să vorbesc. Eu am gemut, am murmarat ştiind că mă va pedepsi pentru asta.

Într-adevăr, mi-a dat o palmă şi mai violentă, însă nu am mai scos niciun sunet.

— Bravo Loly, eşti cuminte.

S-a aplecat, ţinându-mă nemişcată cu mâinile, şi a început să mă sărute pe obrajii în care lovise cu atâta violenţă. Când a început să-i lingă încet, dorinţa mea de a fi posedată a crescut; nu o puteam stăpâni. Astfel, mi-am arcuit spatele ca să-l fac să ia din dorinţa mea. Ca răspuns, mi-a dat o altă palma.

— Când spun eu, mi-a ordonat el.

Puteam doar să percep sunetele şi mâinile sale pe capul meu; mă privase de vedere, iar acum de plăcerea absolută.

Mi-a eliberat încheieturile şi s-a aşezat deasupra mea. M-a prins cu mâinile de sâni, liberi de orice stramsoare ce îi putea cuprinde. I-a prins cu putere, făcându-mă să mă doară; îi strângea cu degetele ca nişte cleşti încinşi.

— Încet, am şoptit cu vocea slabă.

— Nu, va fi cum spun eu.

M-a pătruns şi un orgasm puternic mi-a zguduit tot corpul. M-a zgâriat, s-a sprijinit de mine şi i-am simţit respiraţia caldă pe gât. Gâfâiala lui mă făcea să mă simt bine.

Am rămas mult timp aşa, foarte mult; acea senzaţia aş fi vrut să nu se mai termine niciodată. Întoarcerea la maşină a fost revenirea într-o realitate rece şi crudă, de

care mi-am dat seama de care era inevitabil să fug. Eu şi el; unirea sufletelor noastre trebuia să se sfârşească acolo, pentru că circumstanţele nu le permiteau să fie legate complet şi spiritual unul de celălalt.

Pe drum, am oprit, din cauza traficului ce dă peste cap Catania pe timpul nopţii; m-a privit zâmbind şi a spus:

— Te iubesc, Loly.

M-a luat de mână, a dus-o la buze şi a sărutat-o pe Loly, nu pe Melissa. El o iubeşte pe Loly, de Melissa nu a auzit niciodată vorbindu-se.

4 aprilie 2002

Jurnalule, îţi scriu dintr-o cameră de hotel; sunt în Spania, la Barcelona. Sunt în excursie cu şcoală şi mă distrez de minune, chiar dacă profa acră şi obtuza mă priveşte strâmb când spun că nu vreau să vizitez muzeele, că, după părerea mea sunt o pierdere de vreme.

Urăsc să vizitez un loc doar ca să-i aflu istoria; da, OK, şi ea e importantă, dar după aceea ce se întâmplă? Barcelona e atât de vie şi de veselă, dar, în profunzime, e melancolică. Pare o femeie frumoasă, fascinantă, cu ochii adânci şi trişti, ce sapa înăuntrul sufletului. Îmi seamănă. Aş vrea să pot umbla noaptea pe străzile aglomerate de localuri şi înţesate de oameni de orice fel, dar sunt obligată să-mi petrec serile în discotecă, unde, dacă totul e OK, reuşesc să cunosc pe cineva care să nu fie încă îmbuibat în alcool. Nu-mi place să dansez, mă enervează. În camera mea e mare balamuc: unii sar pe pat, alţii beau sangria cu sticlă, alţii vomită în toaletă. Acum plec, mă trage Giorgio de braţ…

7 aprilie

Penultima zi; nu vreau să mă întorc acasă. Aceasta este casa mea, aici mă simt în largul meu: sigură, fericită, înţeleasă de oameni, deşi nu vorbim aceeaşi

limbă. E reconfortant să nu primeşti telefoane de la Fabrizio sau Roberto şi să trebuiască să găsesc o scuză ca să nu ne întâlnim. E reconfortant să vorbesc cu Giorgio până târziu, fără să fiu nevoită să mă bag în patul lui să-i ofer trupul meu.

Unde ai sfârşit, Narcisa care te iubeai atât de mult şi care zâmbeai, care doreai atât de mult să dăruieşti şi să primeşti? Unde ai sfârşit cu visele tale, cu speranţele tale, cu nebuniile tale de viaţa şi de moarte? Unde ai sfârşit, imagine reflectată în oglindă? Unde pot să te caut? Unde pot să te găsesc? Cum pot să te păstrez?

4 mai 2002

Astăzi, Letizia mă aştepta la ieşirea din şcoală. M-a întâmpinat cu chipul rotund, încadrat de ochelari mari de soare, foarte asemănători celor pe care-i văd în fotografiile mamei mele din anii ’70. Cu ea erau două fete, cu siguranţă lesbiene.

Una se numeşte Wendy, are aceeaşi vârstă ca mine, însă, după cum mă priveşte, pare mult mai mare. Cealaltă, Floriana, e puţin mai mică decât Letizia.

— Aveam chef să te văd, mi-a spus Letizia în timp ce mă privea fix în ochi.

— Ai făcut bine c-ai venit, şi eu voiam să te văd, am răspuns.

Între timp, elevii ieşeau din şcoală şi se aşezau pe băncutele de pe esplanada; băieţii curioşi ne priveau şi şoşoteau râzând între ei. În schimb, bârfitoarele de la „Saint Ilario”. Bigote acre şi ignorante că niciodată, ne priveau strâmbând din nas şi dând ochii peste cap. Aproape că le puteam auzi cuvintele. „Ai văzut cu cine umblă aia? Am spus mereu că e o ciudată…”, spunea câte una aranjându-şi codiţa pe care mămica i-o făcuse în acea dimineaţă înainte de a pleca la şcoală.

Letizia părea să fi înţeles încurcătura mea şi a spus:

— Noi mergem să luăm prânzul la asociaţie. Vrei

să vii şi tu?

— Ce asociaţie? am întrebat.

— Lesby-gay. Am cheile, vom fi singure.

Am acceptat şi mi-am luat scuterul, iar Letizia a urcat în spate, lipindu-şi sânii de spatele meu şi respirând aproape de gât. Am râs mult pe drum; eu deviam tot timpul de la sensul meu de mers, pentru că nu sunt obişnuită să am pe cineva în spate; ea scotea limba la toate balele, în timp ce-mi strângea talia cu braţele.

Părea o altfel de lume ceea ce mi s-a prezentat în faţa ochilor când Letizia a deschis uşa. Nu era decât o casă ce nu era în proprietatea nimani, ci a întregii comunităţi gay. Era aprovizionată cu de toate; mai mult chiar, în bibliotecă, alături de cărţi, era o cutie mare plină cu prezervative; pe masă erau reviste gay şi de modă, câteva cu motociclete şi altele de medicină. Prin camere se plimbă un pisoi şi se frecă de picioarele

fiecăruia; l-am mângâiat exact aşa cum îl mângâi pe Morino, motanul meu iubit şi frumos (care e în acest moment aici, încovrigat pe biroul muie; îl aud respirând).

Ne era foame; astfel, Letizia şi Florina s-au oferit să meargă să cumpere pizza de la colţul străzii. În timp ce tocmai se pregăteau să plece, Wendy m-a privit cu chipul vesel şi cu un zâmbet tâmp; mergea ca şi cum ar fi sărit, părea un fel de spiriduş nebun. Îmi era frică să rămân singură cu ea, aşa că am ieşit şi am strigat-o tare pe Letizia, spunându-i că voiam să o însoţesc şi eu, că mă plictiseam să rămân înăuntru. Prietena mea a înţeles imediat tot şi, cu un zâmbet, a invitat-o pe Florina să intre. În timp ce aşteptăm să se facă pizza, am vorbit puţin apoi i-am spus:

— La naiba, am mâinile îngheţate!

— Mmm… Bună informaţie, voi ţine cont!

Când ne întorceam ne-am întâlnit cu un prieten

de-al Letiziei. Era întru totul gingaş: chipul, pielea şi vocea. Delicateţea lui fină m-a făcut să mă simt fericită. A intrat cu noi şi am rămas să vorbim pe canapea, în timp ce ele pregăteau masă. Mi-a spus că este funcţionar la bancă, deşi cravata lui foarte îndrăzneaţă părea în contrast absolut cu răceală lumii bancare. Părea trist, după voce, însă mi s-a părut nesăbuit să-l întreb din ce cauză. Mi-a transmis starea lui. Apoi, Gianfranco a plecat şi am rămas noi patru în jurul mesei să pălăvrăgim şi să râdem. Mai bine spus, vorbeam doar eu, fără să mă opresc, în timp ce Letizia mă privea atentă şi câteodată deranjată atunci când vorbeam de vreun bărbat cu care mă culcasem.

După aceea, m-am ridicat şi am mers în grădină; era în ordine, dar nu chiar îngrijită. Erau plantaţi palmieri şi alţi copaci ciudaţi, cu trunchiul spinos şi având coroana de flori mari şi roz. Letizia m-a ajuns şi m-a îmbrăţişat pe la spate, în timp ce cu buzele îmi atingea uşor gâtul

cu un sărut.

M-am întors instinctiv şi i-am întâlnit gură: caldă, moale, extrem de delicată. Acum înţeleg de ce bărbaţilor le place atât de mult să sărute femeile: gura unei femei e atât de inocentă, de pură, în timp ce bărbaţii pe care i-am întâlnit m-au lăsat mereu cu o dâră cleioasă de salivă, introducându-mi vulgar limba. Sărutul Letiziei era diferit: catifelat, proaspăt şi intens în acelaşi timp.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am avut-o vreodată, mi-a spus prinzându-mi faţa în palme.

— Şi tu, am răspuns.

Nu ştiu de ce am făcut-o; era inutil s-o zic, din moment ce ea fusese unica mea femeie!

Letizia mi-a luat locul, iar de data aceasta eu eram cea care conducea jocul, frecându-mi corpul de al său. Am îmbrăţişat-o cu putere, respirându-i pafumul, apoi m-a condus în cealaltă cameră, mi-a lăsat pantalonii jos şi a sfârşit tortura dulce pe care o începuse cu câteva

săptămâni în urmă. Limba ei mă făcea să mă topesc, dar gândul de a avea un orgasm în gura unei femei mă făcea să tremur. În timp ce mă lingea, în timp ce era în genunchi sub mine, tinzând la plăcerea mea, am închis ochii, iar cu mâinile îndoite precum lăbuţele unui iepuraş înfricoşat, mi-a venit în minte omuleţul invizibil care făcea dragoste cu mine în fanteziile mele de copilă. Omuleţul invizibil nu are chip, nu are culoare, este doar un sex şi o lumba pe care le folosesc pentru plăcerea mea. Atunci a venit orgasmul meu, puternic şi făcându-mă să gâfâi; gura ei era plină de dulceaţa mea, iar când am deschis ochii, am văzut-o pe căminunata surpriză! având o mână în slip, zvârcolindu-se de placarea care venea pentru ea, poate mai conştientă şi mai sinceră decât fusese a mea.

După aceea, ne-am întins pe canapea şi cred că am dormit puţin. Când soarele deja asfinţise, iar cerul era întunecat, m-a condus la uşă şi i-am spus:

— Lety, ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

A dat din cap afirmativ, a zâmbit uşor şi a spus:

— Şi eu zic că e mai bine aşa.

Ne-am sărutat pentru ultima dată. În timp ce mă întorceam acasă cu scuterul, m-am simţit folosită pentru a nu ştiu câta oară; folosită de cineva şi de instinctele mele răutăcioase.

18 mai 2002

Mi se pare că aud vocea caldă şi liniştitoare a mamei mele, care îmi spunea ieri această poveste în timp ce eu eram răcita în pat:

„Un lucru dificil şi nedorit se poate releva cu un mare dar; ştii, Melissa, primim deseori daruri fără să ştim. Această povestire spune istoria unui tânăr suveran care a acceptat să conducă un regat; el era iubit încă de dinainte de a ajunge rege, iar supuşii, fericiţi de

încoronarea lui, i-au adus numeroase daruri. După ceremonie, noul rege lua cina în palatul său; pe neaşteptate, s-au auzit bătăi în uşă. Servitorii au ieşit şi au dat peste un bătrân îmbrăcat sărăcăcios, cu aspect de cerşetor şi care voia să-l vadă pe suveran. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să-l abată de la hotărârea lui, dar în zadar. Atunci, regele a ieşit să-l vadă; bătrânul l-a acoperit cu laude, spunându-i că era foarte frumos şi că toată lumea din regat era fericită să-l aibă ca suveran. Îi adusese în dar un pepene galben; regele detestă pepenii galbeni, dar, ca să fie amabil cu bătrânul, l-a acceptat şi i-a mulţumit, iar bătrânul a plecat fericit. Regele a intrat în palat şi a dat fructul servitorilor ca să-l arunce în grădină.

În săptămâna următoare, la aceeaşi oră, s-au auzit din nou bătăi în uşă. Fiind din nou chemat, regele a venit, iar cerşetorul l-a elogiat şi i-a oferit alt pepene. Regele l-a acceptat şi l-a salutat pe bătrân, iar, din nou,

l-a aruncat în grădină. Întâmplarea s-a întâmplat mai multe săptămâni; regele era prea amabil că să-l înfrunte pe bătrân şi să-i dispreţuiască generozitatea.

Apoi, într-o seară, chiar atunci când bătrânul îi dădea regelui pepenele, o maimuţă a sărit de pe un portic al palatului. Când regele s-a uitat, a văzut o mulţime de diamante căzând din inima pepenelui. Neliniştit, a alergat în grădina din spate: toţi pepenii se desfăcuseră într-o colină de bijuterii”.

Încântată de povestea frumoasă, am oprit-o şi i-am spus:

— Pot să deduc eu morală?

A zâmbit şi a spus:

— Desigur.

Am respirat aşa cum fac de fiecare dată când mă pregătesc să repet lecţia la şcoală:

— Câteodată, situaţiile incomode, problemele sau dificultăţile ascund lucruri care îţi dau posibilitate să te

maturizezi; deseori în inima dificultăţilor străluceşte lumina unei bijuterii preţioase. Şi, din acest motiv, încerc să accept ceea ce este incomod şi dificil.

A zâmbit din nou, m-a mângâiat pe păr şi a spus:

— Ai crescut, micuţo. Eşti o prinţesă.

Îmi venea să plâng, dar m-am abţinut; mama nu ştie că diamantele regelui au fost pentru mine bestialităţi crude din partea unor bărbaţi grosolani şi incapabili să iubească.

20 mai

Astăzi, proful a venit să mă întâmpine din nou în faţa şcolii. Eu îl aşteptăm, i-am dat o scrisoare prinsă de o pereche de chiloţi care pentru mine aveau o însemnătate specială.

Aceşti chiloţi mă reprezintă pe mine. Sunt ceea ce m-a definit cel mai bine. Ai cui altcuiva ar putea fi atât

de coloraţi şi ciudaţi, cu acele două şnururi atârnânde, dacă nu ai unei mici Lolita?

Dar, mai mult decât să-mi aparţină, mă reprezintă: pe mine şi pe corpul meu.

Mi s-a întâmplat de multe ori să fac dragoste îmbrăcându-i; poate cu tine niciodată, dar nu are importanţă… Acele şnururi îmi împiedică instinctele şi simţurile; sunt legături care, dincolo de faptul că-mi lasă o urmă pe piele, îmi blochează sentimentele… Imaginează-ţi trupul meu aproape gol îmbrăcat doar cu acest slip; dacă se desface un nod, se va elibera ca un spirit doar o parte din mine: Senzualitatea. Spiritul Iubirii este încă împiedicat de nodul de pe celălalt şold. Iată deci că acela care a eliberat partea Senzualităţii va vedea în mine doar femeia, suplă sau, în general, sexul slab, capabil să primească doar sex şi nimic mai mult. Mă posedă doar pe jumătate, iar, în majoritatea cazurilor, probabil doar asta îmi doresc. Apoi, când cineva va

dezlega doar partea Iubirii, chiar şi atunci voi dărui doar o parte din mine, o parte mică, deşi profundă. De-a lungul vieţii, într-o zi oarecare, poate va veni acel lemniciier care să-ţi ofere ambele chei, ca să-ţi elibereze spiritele: Senzualitatea şi Iubirea vor şi eliberate să zboare. Te simţi bine, liberă şi împlinită, iar mintea şi corpul nu-ţi vor mai cere nimic, nu te vor mai tulbura cu cerinţele lor. Vor fi eliberate ca un secret plăpând de o mână care va şti cum să te mângâie, cum să te facă să vibrezi, iar numai gândindu-mă la acea mână, corpul şi mintea ţi se umplu cu căldură.

Acum, miroase acea parte din mine care stă exact în centru, care iese şi filtrează prin licoarea mea.

Aveai dreptate când îmi spuneai că sunt născută ca să mă fut; după cum vezi, chiar şi Sufletul meu vrea să se simtă dorit şi să-şi emane mirosul, mirosul de femeie. Poate că mâna care mi-a eliberat spiritile este artă, profule.

Şi mă hazardez să spun că doar simţul tău olfactiv a fost capabil să-mi simtă licoarea, Sufilul. Nu mă certa pentru că m-am răzgândit, profule; simt că trebuie să fac asta pentru că, în viitor, poate nu voi simţi remuşcarea că am pierdut ceva înainte de a-l avea. Acest lucru scârţâie înăuntrul meu că o uşă ce nu a fost unsă bine, iar zgomotul ei e asurzitor. Stând cu tine, în braţele tale, eu şi chiloţii mei suntem lipsiţi de orice piedici şi încătuşări. Dar spiritele, în zborul lor, au întâlnit un zid: înfricoşătorul şi nedreptul zid al timpului ce trece lent pentru unul, repede pentru altul, o serie de cifre care ne ţin la distanţă; sper că inteligenţa ta matematica să-ţi poată oferi indiciile pentru a rezolva această tulburătoare ecuaţie. Dar nu e numai asta: tu cunoşti doar o parte din mine, deşi le-ai eliberat pe amândouă. Nu aceea este parte pe care aş vrea s-o las să trăiască, nu doar pe aceea. Depinde de tine să dai un alt sens legăturii noastre, s-o faci să devină mai… spirituală,

puţin mai profundă. Am încredere în tine.

A ta.

Melissa

23 mai

15: 14

Unde este Valerio? De ce m-a lăsat fără măcar să-mi dea un sărut?

29 mai 2002

Plâng, jurnalule, plâng din cauza unei bucurii imense. Am ştiut din tot deauna că există bucuria şi fericirea. Acel ceva pe care l-am căutat în atâtea paturi, la atâţia bărbaţi, chiar şi la o femeie, pe care l-am căutat în mine însumi, dar pe care l-am pierdut apoi din cauza

mea. Şi l-am găsit în cel mai anonim şi banal loc. Nu la o persoană, ci în privirea unei persoane. Eu, Giorgio şi alţii am mers la noul local abia deschis chiar în apropierea casei mele, la cincizeci de metri de mare. E un local cu specific arabesc: sunt aici fete în jurul meselor care dansează din buric sau servesc comenzile, perne aranjate pe jos, tapet luminat de lumânări şi parfum de tămâie. Era foarte aglomerat, aşa că am hotărât să aşteptăm să se elibereze o masă ca să ne putem aşeza. Stăteam sprijinită de felinar, mă gândeam la telefonul lui Fabrizio şi la faptul că s-a încheiat prost; i-am spus că nu voiam nimic de la el, că nu voiam să-l mai văd.

A început să plângă şi mi-a spus că mi-ar fi oferit totul: bani, bani şi iar bani.

— Dacă asta este tot ceea ce poţi oferi unei fiinţe, nu sunt tocmai cea care trebuie să-i primească. Oricum, îţi mulţumesc pentru ofertă, am exclamat ironică. Apoi,

i-am închis telefonul în nas; nu am mai răspuns la apelurile lui şi jur că nici nu o voi mai face. Îl urăsc pe omul ăsta; e un vierme, un neruşinat, nu vreau să mă mai dau lui.

Mă gândeam la toate astea şi la Valerio, aveam sprâncenele încruntate şi privirea fixată în gol; apoi, îndepărtându-mă de aceste gânduri care mă enervau, mi-am încrucişat privirea cu a lui, care cine ştie de cât timp era aţintită asupra mea: era gingaş şi dulce. Îl priveam şi mă privea la intervale de timp foarte scurte; ne îndepărtăm privirea, însă fără să rezistăm prea mult să nu ne uităm din nou unul la celălalt. Ochii lui erau profunzi şi sinceri, dar de data aceasta nu m-am iluzionat, nu mi-am creat fantezii absurde care să mă îndurereze şi prin care să mă pedepsesc; de data aceasta, chiar am crezut. Îi vedeam privirea: era acolo, mă fixă şi părea să-mi spună că vrea să-mi ofere iubire, că indr-adevăr să mă cunoască. Puţin câte puţin, am

început să-l privesc mai bine: stătea picior peste picior, cu o ţigară între degete, avea buze cărnoase, nasul puţin pronunţat, dar impunător şi ochii unui prinţ arab. Ceea ce-mi oferea era ceva al meu, doar al meu. Nu mai privea pe nimeni altcineva, mă privea doar pe mine; nu ca oricare bărbat ce mă vede pe stradă, ci cu sinceritate şi onestitate. Nu ştiu din ce motiv ascuns am râs la un moment dat prea tare, nu puteam să mă abţin; fericirea era prea mare ca să mă limitez la un zâmbet. Giorgio mă privea distrat, mă întreba ce s-a întâmplat. Cu un gest al mâinii, i-am spus să nu îşi facă griji şi l-am îmbrăţişat, ca să-mi justific acea explozie neaşteptată. M-am întors din nou şi am văzut că îmi zâmbea şi îmi oferea imaginea superbilor săi dinţi albi; atunci, m-am liniştit şi mi-am spus: „Ai grijă, Melissa, îl laşi să-ţi scape? Lasă-l să vadă că eşti o proastă, o imbecilă şi o ignorantă… Şi mai ales dă-i-o imediat, nu-l lasă să aştepte!”

În timp ce mă gândeam la asta, o fată a trecut pe lângă el şi l-a mângâiat pe păr; el a privit-o scurt şi s-a mişcat puţin, ca să mă poată vedea mai bine. Giorgio mi-a distras atenţia:

— Meli, să mergem în altă parte. Am răni pe stomac, n-am chef să mai aştept.

— Ei, hai, Giorgio, încă zece minute. Hai, ai să vezi că se eliberează, i-am spus, pentru că nu voiam să mă desprind de privirea lui.

— Ce-i cu dorinţa asta de a rămâne aici? A îngenuncheat vreun băiat?

Am zâmbit şi am dat din cap afirmativ.

El a oftat şi a spus:

— Am vorbit mult despre asta. Melissa, stai liniştită pentru un timp; lucrurile frumoase vor veni de la sine.

— De data asta, e altfel. Hai, îi spuneam că o fetiţă capricioasă.

A oftat din nou şi a spus că vor căuta din localurile

din apropiere şi, dacă găseau loc, nici nu se discută să nu-i urmez.

— Ok, am spus, sigură fiind că la ora acea dracu’ ar mai fi găsit locuri libere.

I-am văzut intrând în cofetăria unde se vinde îngheţată cu mbrele japoneze deasupra fiecărei mese şi m-am sprijinit din nou de felinar, încercând cât mai mult să nu mă uit la el. La un moment dat, l-am văzut ridicându-se şi cu siguranţă m-am schimbat la faţă; nu ştiam ce să fac, eram absolut jenată, aşa că m-am întors spre stradă şi m-am prefăcut că trebuia să aştept pe cineva, uitându-mă la toate maşinile care veneau. Pantalonii mei din mătase indian fluturau în adierea uşoară a brizei care venea dinspre mare.

I-am auzit vocea caldă şi profundă în spatele meu rostind:

— Ce aştepţi?

M-am gândit pe neaşteptate la un vechi cântecel pe

care îl citisem când eram mică într-o carte cu poveşti, pe care tata mi-o adusese dintr-una dintre călătoriile sale. I-am spus-o pe neaşteptate întorcându-mă spre el: „Aştept, aştept, în noaptea întunecată şi deschid uşa dacă cineva bate. După ursita rea vine cea bună, iar odată cu ea vine cel care nu cunoaşte vraja”.

Am rămas tăcuţi, cu o expresie serioasă pe chip; apoi, am izbucnit în râs. Mi-a întins mâna lui delicată şi i-am strâns-o încet, dar hotărâtă.

— Claudio, a spus continuând să mă privească în ochi.

— Melissa, am reuşit să spun.

— Cum mi-ai spus adineauri?

— Ce? A, da, adineauri! Este un cântecel dintr-un basm; îl ştiu pe de rost de când aveam 7 ani.

A dat din cap că a înţeles. Din nou, tăcerea însoţită de panică. O tăcere întreruptă de simpaticul şi neîndemânaticul meu prieten, care venea alergând:

— Prostuţo, am găsit locul. Vino, te aşteptăm.

— Trebuie să plec, am şoptit.

— Pot să bat la uşa ta? m-a întrebat în şoaptă.

L-am privit uimită de atâta îndrăzneală, care nu era aroganţa, ci doar dorinţa ca totul să nu se termine acolo.

Am acceptat cu ochii puţin umezi şi am spus:

— Mă găseşti prin aceste locuri. Stau foarte aproape.

Şi i-am arătat balconul meu.

— Atunci, am să-ţi dedic o serenadă, a glumit făcându-mi cu ochiul.

Ne-am salutat şi nu m-am întors să-l privesc o dată, chiar dacă îmi doream; îmi era frică să nu stric totul.

Apoi, Giorgio m-a întrebat:

— Dar ăla cine era?

Am zâmbit şi am spus:

— E cel care vine şi nu ştie vraja.

— Ei! a exclamat.

Am zâmbit din nou; l-am ciupit de obraji şi i-am spus:

— Ai să-l cunoşti în curând, stai liniştit.

4 iunie 2002

18: 20

Nu glumesc, jurnalule! Mi-a dedicat într-adevăr o serenadă! Oamenii treceau şi priveau curioşi; eu râdeam că o nebună la balcon, în timp ce un bărbat grăsun şi rotunjor cântă la o chitară cam uzată, iar el cântă fals că un clopot, dar era fermecător. Fermecător precum cântecul ce mi-a umplut ochii şi inimă; era povestea unui bărbat care, gândindu-se la iubita lui, nu poate să doarmă, iar melodia era mistuitoare şi delicată. Spunea cam aşa:

Mă golesc o dată şi încă o dată plângând.

Îmi petrec nopţile întregi fără somn

Contemplându-ţi frumuseţile.

Mă gândesc la tine până în zori.

Din cauza ta, nu am odihnă.

Linişte nu am, iar inima îmi este chinuită.

Vrei să ştii când te voi părăsi?

Când viaţa mi se va sfârşi şi voi muri.

Vrei să ştii când va trebui să te părăsesc?

Când viaţa mi se va sfârşi, când vei muri…

A fost un gest frumos, un fel de curte subtilă, banală, dacă vrei, dar fermecătoare.

Când a terminat, am strigăt de la balcon zâmbind:

— Şi acum ce trebuie să facem? Dacă nu greşesc, ar trebui să aprind lumina de la cameră, ca să arăt că accept să-i faci curte; iar dacă, dimpotrivă, refuz, trebuie să intru şi s-o sting.

El nu mi-a răspuns, dar eu am înţeles ce trebuia să fac. Pe hol, am dat peste tatăl meu (aproape că l-am dat

jos!), care m-a întrebat curios cine cântă. Râzând, i-am spus că nici eu nu ştiu.

Am coborât scările alergând, aşa cum eram îmbrăcată, în blugi şi tricou, am deschis poarta şi apoi nu am mai ştiut ce să fac. Să alerg la el şi să-l îmbrăţişez puternic sau să-i zâmbesc fericit s-au mulţumesc cu o strângere de mână? Am rămas nemişcată lângă poartă, iar el a înţeles că nu mă voi apropia, dacă nu voi primi vreun semn de la el; astfel, primul pas l-a făcut el.

— Pari un puişor speriat… Iartă-mă dacă am fost prea îndrăzneţ, dar sentimentul a fost mult mai puternic decât mine.

M-a îmbrăţişat încet, iar eu mi-am lăsat braţele la locul lor; nu am putut să fac acelaşi gest…

— Melissa… Îmi permiţi să te invit în seara asta la cină?

Am dat din cap afirmativ şi i-am zâmbit, apoi l-am sărutat uşor pe obraz şi am urcat.

— Cine era? m-a întrebat mama curioasă.

Am ridicat din uemri:

— Nimeni, mamă, nimeni…

12: 45 noaptea

Am vorbit despre noi, ne-am spus mai multe decât îmi imaginăm că pot spune şi simţi. El are douăzeci de ani, studiază limbi moderne, are pe chip o expresie inteligenta şi vie, care îl face incredibil de fascinant. Îl ascultăm cu atenţie; îmi plăcea să îl privesc când vorbeşte. Simt un freamăt în gât, în stomac. Mă simt puţin îndoită, că tulpina unei flori, dar nu doborâtă. Claudio este blând, liniştit, îmi dă curaj. Mi-a spus că a cunoscut iubirea, dar apoi i-a scăpat prinţe degete.

Trecând un deget pe marginea paharului, m-a întrebat:

— Dar tu? Ce-mi spui despre tine?

Mi-am deschis sufletul; am deschis o mică spirală

de lumină care a rupt ceata ce-mi acoperea inima. I-am povestit câte ceva despre mine şi despre istoriile mele nefericite, însă nu i-am vorbit deloc despre dorinţa mea de a descoperi un sentiment adevărat.

M-a privit atent, cu ochii trişti şi serioşi şi a spus:

— Îmi pare bine că mi-ai povestit despre trecutul tău. Îmi întăreşte părerea pe care mi-am făcut-o despre tine.

— Ce părere? am întrebat înfricoşata sa nu mă acuze că sunt uşuratică.

— Eşti o fată, scuză-mă, o femeie care a trecut prin multe, astfel încât ai ajuns să fii ceea ce eşti cu adevărat şi să ai o privire care pătrunde atât de adânc… Melissa, nu am mai întâlnit o femie ca tine… care să treacă de la o duioşie afectuoasă la un farmec misterios şi irezistibil…

Discursul sau este combinat cu tăceri lungi, în timpul cărora mă privea şi apoi reîncepea să vorbească.

Am zâmbit şi am spus:

— Încă nu mă cunoşti bine ca să spui asta. Vei putea găsi doar unul dintre sentimentele despre care vorbeşti sau niciunul.

— Da, e adevărat, a spus după ce m-a ascultat cu atenţie. Dar vreau să încerc să te cunosc, îmi dau voie?

— Sigur că îţi dau voie! i-am spus luându-l de mână sprijinită de masă.

Mi se părea că visez, jurnalule, un vis frumos, fără sfârşit.

1: 20

Tocmai am primit un mesaj de la Valerio; spune că vrea să mă vadă. Însă, acum gândul la el e departe. Ştiu, mi-ar fi de ajuns să fac dragoste pentru ultima dată cu proful, ca să-mi dau seama ce vreau într-adevăr şi cine este de fapt Melissa, un monstru sau o persoană capabilă

să ofere şi să primească iubire.

10 iunie 2002

Ce bine, s-a terminat şcoala! Anul acesta, rezultatele au fost oarecum dezamăgitoare; nu am fost prea serioasă, iar profesorii mei au fost prea puţin preocupaţi să mă înţeleagă. Oricum, am promovat pe merit; au evitat să mă distrugă de tot.

Azi după-amiază, l-am văzut pe Valerio; mi-a cerut să vin la barul Epocă. Am plecat în grabă, gândindu-mă că mi se oferă ocazia să înţeleg ce voia de la mine. Când am ajuns acolo, am frânat dintr-odată, lăsând urme de anvelopă de asfalt, am atras atenţia tuturor. Valerio stătea singur la o masă şi îmi privea toate mişcările zâmbind şi dând din cap. Am încercat să am o atitudine demnă, mergând încet şi având o expresie serioasă.

M-am îndepărtat spre masa legănându-mi şoldurile, iar când am fost aproape, mi-a spus:

— Loly, ai văzut cum te priveau toţi în timp ce mergeai?

Am dat din cap şi i-am răspuns că nu.

— Nu tot timpul întorc privirea.

În spatele lui Valerio, a venit un bărbat cu un aer misterios şi puţin ursuz; mi-a fost prezentat, spunând că se numeşte Flavio. L-am scrutat din priviri, iar el m-a întrebat, spunându-mi:

— Feţişoara ta are ochii prea vicleni şi prea frumoşi pentru vârsta ta.

Nu l-am lăsat pe Valerio să răspundă şi am luat eu cuvântul:

— Ai dreptate, Flavio. Vom fi doar noi trei sau vor mai veni şi alţii?

Tind spre exactitate, jurnalule; nu mă prind bine cuvintele de circumstanţă şi zâmbetele atunci când scopul este unul singur.

Flavio l-a privit puţin jenat pe Valerio, iar acesta a

spus:

— E capricioasă, dar îţi convine să faci ce-ţi spune.

— Vezi, Melissa, a continuat Flavio, eu şi Valerio aveam intenţia să te luăm la o serată specială. Mi-a vorbit despre tine; vârsta ta m-a pus puţin pe gânduri, însă, după ce am aflat cum eşti… Ei bine, am cedat şi sunt curios să te văd în acţiune.

Am spus simplu:

— Câţi ani ai, Flavio?

Mi-a spus că are treizeci şi cinci. Am dat din cap, credeam că are mai mult, dar l-am crezut.

— Când ar trebui să fie serată asta specială? am întrebat.

— Sâmbăta viitoare, la 10: 00, într-o vilă pe malul mării. Voi veni să te iau, împreună cu Valerio, desigur.

— Dacă răspunsul va şi de.

— Desigur, dacă răspunsul va şi de.

După câteva secunde de tăcere, am întrebat:

— Trebuie să port ceva special?

— E suficient să nu se observe vârstă, pentru că toţi ştiu că ai optsprezece ani, a răspuns Flavio.

— Toţi care? câţi sunt? am întrebat întorcându-mă spre Valerio.

— Nici nu ştim exact. În jur de cinci perechi. Încă nu ştim dacă vor veni şi alţii.

Am hotărât să particip; îmi pare rău pentru Claudio, dar nu sunt sigură că una ca mine poate fi cuminte şi iubitoare; nu cred că eu sunt cea care îl va face fericit.

15 iunie

Nu, nu eu sunt fata care îl va face fericit. Nu îl merit. Primesc tot timpul telefoane şi mesaje noaptea de la el. Iată, îl abandonez. Nu îi răspund. Îl ignor complet. Se va sătura şi va caută fericirea în altă parte. Atunci, de ce îmi este teamă?

17 iunie 2002

În tăcere, printre dialoguri scurte şi sporadice, ne-am îndreptat spre locul în care fusese stabilită întâlnirea. Era o vilişoară în afara oraşului, de cealaltă parte a coastei, unde stâncile se fărâmiţează şi se transformă în nisip. Locul era pustiu, iar casa mai degrabă intimă. Am intrat printr-o poartă înaltă de fier şi am numărat maşinile de pe alee: erau şase.

— Iubire, am ajuns.

Flavio mă everneează cumplit cu aceste cuvinte… Ce dracu', mă cunoaşte de undeva? Cum îşi permite să-mi spună „iubire", „dragă", „micuţo"? L-aş strânge de gât!

Cea care ne-a deschis uşa era o femeie de vreo patruzeci de ani, atrăgătoare şi parfumată. S-a uitat la mine de sus până jos şi i-a aruncat o privire încântată lui Flavio, care a zâmbit uşor. Am trecut printr-un coridor

lung, pe ai cărui pereţi erau agăţate tablouri mari, abstracte. Când am ajuns în salon, am simţit o jenă profundă, din momentul în care zeci de priviri s-au întors către mine: majoritatea erau bărbaţi: purtau cravată şi erau distinşi. Unul avea o mască ce îi acoperea chipul, însă cei mai mult dintre ei îl aveau descoperit. Câteva femei s-au apropiat de mine şi mi-au pus întrebări la care am răspuns cu o serie de minciuni aranjate dinainte cu Valerio. Proful a venit lângă mine şi mi-a şoptit:

— De-abia aştept să începem… Vreau să te ling şi să intru înăuntrul tău toată noaptea şi apoi să te privesc cum o faci cu ceilalţi.

M-am gândit imediat la zâmbetul lui Claudio: el n-ar putea niciodată să-şi dorească să mă vadă în pat cu altul.

Flavio mi-a adus un pahar cu cremă de whysky, ce m-a făcut să-mi aduc aminte de ceva ce s-a întâmplat cu

câteva luni în urmă. M-am dus lângă pian, amintindu-mi cum m-am îndepărtat de Roberto. L-am ameninţat că îi voi povesti totul prietenei lui, dacă nu va înceta să mă sune şi că trebuie să le spună prietenilor lui să-şi ţină gura în privinţa mea. A funcţionat; nu am mai auzit nimic de el!

La un moment dat, a venit spre mine un bărbat de vreo treizeci de ani cu pasul uşor; era ca şi cum ar fi zburat. Avea o pereche de ochelari rotunzi, ochii mari, de un albastru verzui şi o fată marcată de vârstă, dar frumoasă.

M-a scrutat cu atenţie, apoi mi-a spus:

— Bună, tu eşti cea despre care s-a vorbit atât de mult?

L-am privit întrebătoare şi am spus:

— Depinde la ce te referi… Despre ce anume s-a vorbit?

— Ei, bine… ştim că eşti foarte tânără, deşi,

personal, nu cred că ai deja optsprezece ani. Şi nu din cauză că nu-i arăţi, ci doar aşa simt… Oricum, mi s-a spus că ai participat de multe ori la serate că acestea, însă cu mai puţini bărbaţi…

M-am înroşit şi-mi venea să intru în pământ.

— Cine ţi-a spus? am întrebat.

— Ei, ce importanţă are? Zvonurile circulă… Eşti o iepuşoara frumoasă, ştii? mi-a spus zâmbind.

Am încercat să-mi păstrez calmul şi să îmi joc rolul în continuare, ca să nu stric totul.

— Nu mi-au plăcut niciodată regulile. Am acceptat s-o fac pentru că voiam.

Ştia bine că minţeam. M-a privit şi mi-a spus:

— Regulile au existat dintotdeauna; sunt persoane a căror viziune este liniara şi ordonată, iar a altora este un capriciu racoco.

— Atunci, a mea este un amestec, am spus fascinată de răspunsul lui.

Valerio s-a apropiat de mine şi mi-a spus să-l urmez pe canapea.

Am făcut un semn cu capul bărbatului, evitând să-l salut, pentru că, aproape sigur, am fi dat unul peste celălalt în timpul seratei.

Pe canapea erau aşezaţi un tânăr bărbat cu corpul lucrat la sala şi două femei destul de vulgare, cu un machiaj excesiv, strident şi un păr blând platinat.

Eu şi proful stăteam în mijlocul canapelei; el a început să-mi mângâie un sân cu o mână pe sub tricou, făcându-mă să-mi fie ruşine şi jenă.

— Valerio… Chiar noi trebuie să începem?

— De ce nu, nu-ţi place? m-a întrebat muşcându-mi lobul urechii.

— Nu, nu cred.

— I se citeşte dorinţă pe faţă, a spus arogant bărbatul cu muşchii lucraţi la sală.

— După ce-ţi dai seama? am întrebat cu un aer

provocator.

Nu a răspuns; şi-a băgat o mână pe sub fusta mea, între coapse, sărutându-mă cu violaneta. Începeam să mă las dusă de val; acea violentă nebună punea din nou stăpânire pe mine. Mi-am ridicat puţin fesele, ca să ajung să-l sărut, iar proful a profitat de asta; mi-a mângâiat fundul mai întâi încet şi uşor, apoi gesturile sale s-au transformat, devenind hotărâte şi calde. Persoanele din jurul meu nu mai existau, chiar dacă stăteau acolo să mă privească, aşteptând ca unul din bărbaţii de lângă mine să mă penetreze. În timp ce tipul mă sărută, una din cele două femei i-a cuprins pieptul şi i-a sărutat ceafă; la un moment dat, Valerio mi-a ridicat fusta: toţi îmi admirau fundul şi sexul dezgolite pe o canapea necunoscută, între oameni necunoscuţi. Aveam spatele arcuit şi mă ofeream complet lui, în timp ce tipul din faţa mea îmi strângea sânii cu putere.

— Mmmm, parfum de puştoaica tânără, a spus un

bărbat venit să mă adulmece. Eşti moale ca un peşte proaspăt, abia spălat.

Tânăra puştoaica se va maturiza, apoi îşi va pierde mai întâi culoarea, deci şi gustul, iar învelişul îi va deveni moale şi scobit. La sfârşit, va putrezi, iar viermii îi vor suge tot sucul.

Am deschis ochii; fata mi s-a înroşit. M-am întors spre profesor şi i-am spus:

— Să mergem, nu vreau să fac asta.

S-a întâmplat în momentul în care corpul mi se abandona complet. Bietul Flavio, bietul moş cu muşchii lucraţi la sală, bieţii de ei şi biata de mine. I-am lăsat pe toţi şi pe mine împietriţi; m-am aranjat în grabă şi, cu lacrimi în ochi, am alergat de-a lungul coridorului spre maşina oprită pe alee. Avea geamurile complet aburite, din cauza umedităţii mari ce înconjura casa şi mă învăluia şi pe mine.

Pe drum, nu s-a rostit niciun cuvânt. Abia când am

ajuns la poarta casei i-am zis:

— Încă nu mi-ai zis nimic despre scrisoare.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi mi-a spus:

— Adio, Lolita.

20 iunie

6: 50

Mi-am lipit buzele de receptor şi i-am auzit vocea somnoroasă.

— Vreau să te simt, am murmurat pe un ton slab.

24 iunie

Acum e noapte, dragă jurnalule, şi sunt pe terasa din afara casei; privesc marea.

E atât de liniştită, tăcută şi blândă; căldura uşoară linişteşte valurile şi aud în depărtare zgomotul pe care îl fac, liniştit şi delicat… Luna e puţin ascunsă şi pare să

mă privească plină de compasiune şi indulgentă.

O întreb ce pot să fac. Ea îmi spune că e greu să dai la o parte crustele de pe inimă. Inima mea… nu-mi aminteam să am aşa ceva. Poate nu am ştiut niciodată.

La cinema, nu m-a tulburat niciodată vreo scenă emoţionanta şi nici vreo melodie intensă, iar în iubire am crezut mereu doar pe jumătate, gândindu-mă că este imposibil s-o cunosc cu adevărat. Nu, nu am fost niciodată cinică. Pur şi simplu, nimeni nu m-a învăţat cum e să-mi eliberez iubirea pe care o ţineam ascunsă înăuntru, neştiută de nimeni. Se află acolo şi trebuia scoasă la suprafaţă… Iar eu am căutat-o, proiectându-mi dorinţa într-un univers în care iubirea era exilată; şi nimeni, dar nimeni nu m-a oprit spunându-mi: „Nu, micuţo, pe aici nu se trece”.

Inima mea a fost închisă într-o celulă îngheţată, pe care era periculos să o deschizi cu o lovitură hotărâtă, pentru că inima ar fi rănită pentru totdeauna.

Apoi, răsare soarele; nu unul sicilian, că acesta, care arde, aruncă foc şi provoacă incendii, cu unul blând, discret şi generos, care topeşte gheaţa încet, evitând astfel să inunde brusc sufletul meu uscat.

La început, mi s-a părut necesar să-l întreb când vom face dragoste, dar apoi, în momentul în care tocmai voiam să-l întreb, mi-am muşcat buzele. El a înţeles că era ceva în neregulă şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Melissa?

Îmi spune pe nume; pentru el sunt Melissa. Sunt o fiinţă, esenţă, nu un obiect său corp. Am dat din cap:

— Nimic, Claudio. Serios.

Atunci, m-a luat de mână şi a dus-o la piept. Am inspirat adânc şi am bâlbâit:

— Mă întrebam când ai vrea să facem dragoste…

El a rămas tăcut, iar eu eram moartă de ruşine; mi-am simţit obrajii luând foc.

— Nu, Melissa, nu, iubita mea… Nu eu trebuie să

decid când vom face dragoste; vom hotărî împreună dacă şi când. Noi doi împreună.

Şi a zâmbit. Îl priveam uimită, iar el a înţeles că privirea mea pierdută îi cerea să continue.

— Vezi tu… Unirea dintre două persoane reprezintă vârful spiritualităţii, iar acesta se poate atinge doar dacă se iubesc. E ca şi cum trupurile ar fi cuprinse de un vârtej, iar atunci niciunul nu mai rămâne el însuşi, ci unul înăuntrul celuilalt, în modul cel mai intim, mai profund şi mai frumos.

Şi mai uimită, l-am întrebat ce voia să spună.

— Te iubesc, Melissa, mi-a răspuns.

De ce acest bărbat cunoaşte atât de bine ceea ce mie, până acum câteva zile, mi se părea imposibil de găsit? De ce, până acum, viaţa mi-a rezervat răutăţi, mizerii şi brutalităţi? Această fiinţă extraordinară poate să mă ţină de mână şi să mă ridice din gaura strâmtă în care m-am cuibărit înfricoşată… Luna, crezi că o poate face?

Crustele sunt atât de dure pentru a putea fi îndepărtate de pe inimă. Dar poate că inimă poate să pulseze astfel încât să rupă în mii de bucăţele carapacea ce o înconjoară.

30 iunie

Îmi simt gleznele şi încheieturile legate de o coardă invizibilă. Sunt suspendată în aer; cineva de jos mă trage şi ţipă cu o voce infernală, iar altcineva mă trage în sus. Eu zvâcnesc şi plâng; uneori, ating norii, alteori viermii. Îmi repet numele: Melissa, Melissa, Melissa… că pe un cuvânt magic, ce mă poate salva. Mă agăţ de mine însămi; sunt încleştată de mine.

7 iulie

Am schimbat culoarea pereţilor din carnea mea. Acum, sunt albaştri, iar deasupra biroului meu nu mai

este privirea seducătoarea a Marlenei Dietrich, ci o fotografie de-a mea cu părul în vânt, în timp ce privesc liniştită bărcile pline de calcar din port; în spatele meu este Claudio, care îmi cuprinde talia, sprijinindu-şi delicat mâinile de cămaşa mea albă şi îşi lasă în jos privirea pe umărul meu, sărutându-l. El nu pare să observe bărcile, pare pierdut în contemplarea noastră.

Imediat după ce am făcut fotografia, mi-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Melissa.

Atunci, mi-am lipit un obraz de al său, am respirat puternic, pentru a savura momentul şi m-am întors. I-am luat faţa între mâini, l-am sărutat cu o delicateţe necunoscută până atunci şi am şoptit:

— Şi eu te iubesc, Claudio…

Un tremur şi o căldură febrilă mi-au străbătut corpul, până când m-am abandonat în braţele sale, iar el m-a strâns mai tare, sărutându-mă cu o pasiune ce nu

era dorinţa de sex, ci de iubire. Am plâns mult, cum nu o mai făcusem în faţa cuiva.

— Ajută-mă, iubirea mea, te rog, l-am implorat puternic.

— Sunt aici pentru tine, sunt aici pentru tine, a spus în timp ce mă strângea cum nu o mai făcuse niciun bărbat.

13 iulie

Am dormit pe plajă îmbrăţişaţi. Ne-am încălzit cu braţele, iar sufletul lui nobil şi respectul mă fac să tremur de invidie. Voi reuşi să-l răsplătesc pentru toată această frumuseţe?

24 iulie

Mi-e frică, foarte frică.

30 iulie

Eu fug, iar el mă ajunge din urmă. Şi e atât de bine să-i simt mâinile care mă strâng fără să mă copleşească… Plâng deseori, iar, de fiecare dată, mă ţine strâns lângă el; îmi inspiră parfumul părului, iar eu îmi lipesc faţă de pieptul lui. Simt tentaţia să fug şi să cad din nou în gol, să intru din nou în tunel şi să nu mai ies niciodată. Dar braţele lui mă susţin, iar eu am încredere în ele că pot să mă salveze…

12 august 2002

Dorinţa lui este puternică şi vibrantă; nu pot să stau fără el. Mă îmbrăţişează şi mă întreabă a cui sunt.

— A ta, răspund. Numai a ta.

Mă priveşte în ochi şi îmi spune:

— Micuţo, nu-ţi mai face rău, te rog. Îmi faci şi

mie.

— Nu-ţi voi face rău niciodată, îi spun.

— Nu trebuie s-o faci pentru mine, ci pentru tine, înainte de oricine altcineva. Eşti o floare, nu-i lasă să te mai calce.

Mă sărută, atingându-mi uşor buzele şi mă umple de iubire. Zâmbesc, sunt fericită. El îmi spune:

— Iată, acum trebuie să te sărut, trebuie să-ţi fur acest zâmbet şi să-l lipesc pentru totdeauna pe buzele mele. Mă faci să înnebunesc, eşti un înger, o prinţesă, aş vrea să-ţi dedic întreaga noapte şi să te iubesc.

Trupurile noastre se întâlnesc pe un pat plin de candoare; pielea lui şi a mea se unesc şi devin putere şi blândeţe în acelaşi timp; ne privim în ochi, în timp ce el alunecă uşor înăuntrul meu, fără să mă rănească, pentru că îmi spune că trupul meu nu trebuie să fie violat, ci doar iubit. Îl cuprind cu braţele şi cu picioarele, respiraţia lui se uneşte cu a mea, degetele lui se

împletesc cu ale mele, iar plăcerea lui se amestecă inexorabil cu a mea.

Adorm pe patul lui; părul meu lung îi acoperă chipul, dar el este fericit şi mă sărută de o sută de ori pe cap.

— Promite-mi, promite-mi un lucru: noi nu ne vom pierde niciodată. Promite-mi, îi şoptesc.

Stăm tăcuţi; mă mângâie pe spate şi simt fiori irezistibili. Intră din nou în mine, în timp ce-mi afund şoldurile, lipindu-le de ale lui. În timp ce mă mişc îmi spune:

— Sunt două condiţii pentru că tu să nu mă pierzi, iar eu să nu te pierd. Nu va trebui să te simţi prizonieră; nici a mea şi nici a iubirii mele, nici a afecţiunii şi nici a nimic altceva. Eşti un înger ce trebuie să zboare liber; nu va trebui să-mi permiţi niciodată să fiu unicul scop al vieţii tale. Vei fi o femeie unică, aşa cum eşti şi acum.

Vocea mea sfâşiată de plăcere îl întrebă care este a

doua condiţie.

— Să nu te trădezi niciodată pe tine însăţi, pentru că, făcând asta, îţi vei face rău şi ţie, şi mie. Eu te iubesc şi te voi iubi chiar şi atunci când drumurile noastre se vor despărţi.

Plăcerile noastre se topesc şi nu pot să fac altceva decât să-mi strâng cu putere Iubirea în braţe, să nu-i mai dau drumul niciodată.

Adorm pe patul lui, vlăguită; noaptea trece, iar dimineaţa găsesc soarele cald şi luminos.

Găsesc pe pernă un bileţel:

Poţi avea în viaţa cea mai înaltă, mai deplină şi mai perfectă fericire, minunată fiinţă. Eu pot să fac parte din ea, alături de tine, cât timp vei dori tu. Pentru că, să ştii chiar din acest moment: eu voi dori întotdeauna asta, chiar şi atunci când nu-ţi vei mai întoarce privirea înapoi ca să mă priveşti.

Am plecat să cumpăr micul dejun. Mă întorc repede.

Privesc soarele cu un singur ochi deschis; sunetele ajung plăcut la urechile mele. Bărcile pescarilor încep să se apropie după o noapte petrecută pe mare. O călătorie în necunoscut; o lacrimă îmi alunecă pe obraz. Zâmbesc atunci când mâna lui îmi atinge uşor spatele gol, când mă sărută pe ceafă. Îl privesc. Îl privesc şi înţeleg; acum ştiu.

Mi-am terminat călătoria prin pădure; am reuşit să scap din turnul monstrului, din ghearele îngerului ispititor şi ale diavolilor săi; am fugit de monstrul androgin.

Şi am ajuns în castelul prinţului arab, care m-a aşteptat stând pe o pernă pufoasă şi catifelată. M-a făcut să mă dezbrac de hainele mele rupte şi mi-a dat veşminte de prinţesă. A chemat slujitoarele, care m-au

pieptănat; apoi, m-a sărutat pe fruntre şi mi-a spus că m-a privit în timp ce dormeam. Într-o noapte, am făcut dragoste şi, când m-am întors acasă, mi-am văzut părul strălucind încă, iar machiajul era intact. O prinţesă, cum spunea mereu mama, atât de frumoasă, încât şi visele vor să o răpească.